

מפתחות

רשימת מפתחות ענינים

בכורים	אבידה
כל תאחר	אברהם אבינו
כללי	אדם - איש
כל תאחר דנזירות	אדם אוסר דבר שאינו שלו
ברירה	אומדנא
בשר בחלב	אונאה
גוי - בן נח	אין איסור חל על איסור
גזבר	כללי
גיד הנשה	איסור מוסיף
גירושין	נשבע או נודר לקיים או לבטל את
דבר שלא בא לעולם	המצוה, וכן שבועה או נדר על שבועה
דברים שבלב	או נדר
כללי	אינו ברשותו
נדרים	איסורי אכילה
דור המדבר	איסורי הנאה
דיבור	כללי
דיבור מבטל דיבור	שלא כדרך הנאה
הזמה	חליפי איסורי הנאה
הזמנה	המקדש באיסורי הנאה
הפקר	מצות לאו ליהנות ניתנו
הקדש	אישות
כללי	אמן
סוגים ומדריגות שונות של קדושה	ארבעה מינים
ממון הקדש בלי קדושה	בית הכסא
אמירתו לגבוה	בית המקדש
הקדש מפקיע מידי שיעבוד	בכור אדם

פרישות	פקעה בכדי
מוחזק	פדיון
מזוזה	מעילה
מזיק	הרהור
מחוסר זמן	התראה
מיאון	זכי'
מילה	זרוע לחיים וקיבה
מלוח	חזקה
מצורע	חזקת מרא קמא
מקח טעות	חלה
נדריים	חלות דין
בענין אם ראוי לנדור	חמץ
בל יחל, ככל היוצא מפיו יעשה, האיסור	טענה
חפצא	יארש
דינים שונים	ידות
נדרי הקדש	כללי
קבלה לדבר מצוה	מוכיחות ואין מוכיחות
הפלאה	יד לקידושין
התפסה	יד לפאה
המתפיס בבכור או מעשר	יד לצדקה
כינויים	ידות בשבועה
סתם נדריים להחמיר	יוסף
קונמות מפקיעין מידי שיעבוד	יכיר
קונמות פקעי בכדי	ילפותות
קדושה, מעילה בקונמות, פדיון	ירושה
דיני מודר הנאה	ירושלים
נדרי זרוזין	כהונה
היתר חכם	כיסוי הדם
הפרת אב ובעל	כסף
נזירות	למפרע
מהות נזירות	לקט שכחה ופאה
הלאוין והמצות	לשון קודש - שאר לשונות
קבלת נזירות	מבריה ארי מנכסי חבירו
קרבנות נזירות	מגדף
	מדות

קיום מצות	תגלחת נזירות
קנין	דינים שונים הנוהגים בו
קנין אגב	נזיר מצורע
קנין ארבע אמות	היתר חכם והפרת בעל
קנין חליפין	נידוי, חרם
קנין חצר	סוטה
קנין כסף	ספקות
קנין מסירה	ספר תורה
קנין משיכה	עבד כנעני
קרבן אשם	עבד עברי
קרבן בכור	עבודה
קרבן חגיגה	עבירות
קרבן חטאת יחיד	עדות
כללי	עיר הנדחת
חטאות נזיר ומצורע	עירובין
חטאות המתות	עם הארץ
קרבן מעשר בהמה	עריות
קרבן עולת ראי'	עשה דוחה לא תעשה
קרבן פסח	פיגול
קרבן תודה	פיקוח נפש
קריאת שמע	פרו ורבו
קריעה	פרישות
רב ותלמיד	צדקה
מורה הלכה בפני רבו	קדשים - קרבנות
כבודו ומוראו	כללי
רוב	האיבעיא אם כהני שלוחי דרחמנא או
שבועה	שלוחי דידן
שבועת העדות	קרבנו של עכו"ם
שבועת ביטוי	חיוב אחריות
שואל	אכילת קדשים
שויא אנפשי' חתיכה דאיסורא	קידושין
שומר שכר	כללי
שופר	האמירה
שותפות	חצי אשה
מהות שותפות	קידושי כסף
	קידושי עבירה

שמיטה - יובל	"שותפין לא קפדי אהדדי"
תוך כדי דיבור	שיעבוד
תופס לבעל חוב	שכירות
תורה	מהות שכירות
תמורה	שכירות ע"י קנין חליפין
תנאי	כחו של המשכיר בהדבר המושכר
תענית	כחו של השוכר בהדבר המושכר
תקנות דרבנן	עוד דיני שכירות
תרומות ומעשרות	שליחות
	שמות קודש
הפרשה - המעשה	טבל
זכות הכהן	מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין
אכילת תרומה	הפרשה - דעת
מעשר שני ממון גבוה	הפרשה - הדין שהפירות צריכים להיות שלו

מפתחות ענינים

אבידה

בענין מגבי' מציאה לחבירו, עי' בערך זכ"י.

שהעשה של השב תשיבם הרי הוא בגדר קיום עשה ולא רק בגדר איסור עשה.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "ברם להלן").

בענין המחלוקת בין רבה ורב יוסף אם שומר אבידה הוא ש"ח (רבה) או האם הוא שומר שכר כי יש לו השכר שהוא פטור מלתת צדקה בשעה שהוא עוסק עם האבידה (רב יוסף). ובענין אם איירי מחלוקתם כשבא עני או כשלא בא עני. וביאורים שונים למה לית לי' לרבה סברת רב יוסף.

פרק אין בין המודר ז'.

אברהם אבינו

הדרך שהי' נחשב ישראל רק לאחר שמל. פרק כל כנויי קל"ח.

אדם - איש

"אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים". פרק כל כנויי צ"ד.

אדם אוסר דבר שאינו שלו

גדרי אדם אוסר דבר שאינו שלו ע"י מעשה.

פרק אין בין המודר כ"ג.

בענין אם אדם אוסר דבר שאינו שלו ע"י מעשה כשהוא שוגג.

פרק אין בין המודר כ"ב.

אומדנא

בענין אם הא דאזלינן בתר אומדנא היכא דהוי בלבו ובלב כל אדם הרי זה כי בכה"ג מהני דברים שבלב, אשר לפ"ז לא יועיל לבטל את מה שאמר בפירוש בפיו, או האם זה משום שבכה"ג הרי זה נחשב כמו שאמר, אשר לפ"ז שפיר יועיל לבטל את מה שאמר בפירוש בפיו. ודברי הריטב"א

בקידושין דף נ' ע"א שאפילו דברים שבלבו ובלב כל אדם אינם יכולים לסתור את מה שאמר בפירוש בפיו.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ב ולהלן שם.

דברי הגר"ח שבקידושין, היכא שדיבר, לא שייך לומר שיועיל בתורת אומדנא, כי רצה שיועיל בתורת דיבור.

פרק כל כנויי ז**', ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ס"ז, ע"א סק"ג, ע"ג (קטע "ומעתה"), פ"ג סק"ב, פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ג'.

דברי הגרש"ש שבקידושין לא סגי בסתם הוכחה, אלא צריכים מדריגת אומדנא דמוכח. פרק כל כנויי ע"א סק"ב.

הדרך שאומדנא דמוכח הוא מדריגה יותר גדולה מיד מוכיח, וחשיב דיבור שלם, כי הוספת מלים לא תוסיף יותר בהירות (כמו שהיתה מוסיפה בידות) כי יש כאן בהירות על ידי האומדנא.

פרק כל כנויי ע' (קטע "מיהו י"ל" ולהלן שם).

אונאה

בענין "שכירות ביומי" מכירה היא", ובענין אם אומרים כן רק לענין אונאה או האם גם לענין שאר דברים.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "מיהו הש"ך" ולהלן שם).

אין איסור חל על איסור

כללי

בענין אם יסוד הדין של אין איסור חל על איסור הוא שהתורה לא אסרה עוד הפעם את אותו הדבר שכבר אסרה, או האם זה דין בהדבר הנאסר דהיינו שדבר שכבר נאסר אינו יכול להאסר עוד הפעם. ונפ"מ בשבועה של תאנים וענבים על שבועה של ענבים לחוד, באופן שהשבועה השני' היא

איסור מוסיף

דברי הלח"מ שאם הציור של המוסיף הוא איסור שאין לוקין עליו אינו יכול להחשב איסור מוסיף, ולכן העובדא שהאיסור השני מוסיף איסור הנאה אינו מחשיבו לאיסור מוסיף. ודברי האבני מילואים שאיסור שאינו מוסיף שום נפ"מ למעשה לשום אדם (עיי"ש הציור) אינו יכול להחשב איסור מוסיף. פרק ואלו מותרין כ"ד (קטע "ועוד ביאר").

בענין ה"נקודה נפלאה" שכתב הרמב"ם בפיה"מ על מס' כריתות שהיכא שרוצים שהאיסור אכילה של בשר בחלב יחול על דבר שכבר אסור באכילה משום איסור אחר, העובדא שבשר וחלב אסור בהנאה אינו יכול לשמש כאיסור מוסיף על איסור אכילה ושנימא שחל האיסור הנאה חל נמי האיסור אכילה, כי האיסור הנאה הרי הוא תוצאה מהאיסור אכילה (כן ביאר הקובץ הערות בס' ל' סק"ג את כוונת הרמב"ם, ובסק"ד כתב ביאור אחר). פרק ואלו מותרין כ' בההערה, כ"א (קטע "וכוונתו" ולהלן שם).

נשבע או נדר לקיים או לבטל מצוה, וכן שבועה או נדר על שבועה או נדר שיטות הראשונים בנשבע לקיים את המצוה: האם נתמעט רק מקרבן, או האם נתמעט גם ממלקות, או האם אפילו מאיסור שבועה.

פרק כל כנויי צ"ו, צ"ז, צ"ז*, ק"א (קטע "וי"ל" ולהלן שם), קי"ח סק"א סק"ג, פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע "מיהו לכאורה").

בענין אם הציור של "ליתי בלאו והן" ממועט רק מקרבן או האם גם ממלקות ואפילו מאיסור שבועה.

פרק כל כנויי צ"ו, צ"ז* (קטע "מיהו לכאורה" וקטע "והנה להלן בדף י"ז"), פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג.

דעות הש"ך, הפמ"ג, הנו"ב, האב"מ, והבית הלוי, בגדר "מושבע ועומד מהר סיני הוא": האם הכוונה היא להכלל של אין איסור חל על איסור, או האם הכוונה

דוקא לא לאכול את שניהם יחד (אשר בכה"ג אי אפשר לומר שהשבועה השני' חלה משום הדין של איסור כולל), ואינה שבועה על כל אחד לחוד, דמצד אחד אין עוד איסור על החפץ החדש הזה של תאנים וענבים יחד, וא"כ שפיר יחול, אבל מצד שני י"ל שחל דין על הענבים שאינם יכולים להאסר פעם שני. פרק ואלו מותרין כ' (קטע "ויש ליישב").

בענין אם אע"פ שאין איסור חל על איסור אבל היינו רק לענין העונש אבל המדריגה של איסור שפיר חלה.

פרק כל כנויי י"ז סק"ה, צ"ז*, פרק ואלו מותרין י"ג, י"ז סק"ה, כ' (קטע "ומדברי המהרימ"ט"), כ"ב, צ"ז*.

דברי הבית הלוי שהיכא ששניהם הם מין אחד של איסור (כגון שתי שבועות), אין השני חל אפילו לענין המדריגה של איסור, אבל היכא שהם ב' מיני איסור, השני שפיר חל לענין המדריגה של איסור. פרק ואלו מותרין כ"ב בתחילתו ובסק"א (קטע "ולכן הסיק").

הדרך שאפילו אם האיסור השני שפיר חל לענין איסור אבל הרי הוא איסור יותר קל מהיכא שאין כאן איסור אחר. פרק ואלו מותרין כ"ב בתחילתו ובסק"ב.

שהטעם למה קוברים אותו בין רשעים גמורים הוא משום שהמדריגה של איסור שפיר חל (רק לא העונש).

פרק כל כנויי י"ז סק"ה, צ"ז*, פרק ואלו מותרין כ"ב (קטע ראשון) סק"א (קטע "והבית הלוי") סק"ב (קטע "והנה הסמך").

ביאור המחלוקת בין רבי יוסי ורבי שמעון אם קוברים אותו בין רשעים גמורים (רבי יוסי) או לא (רבי שמעון).

פרק ואלו מותרים כ"ב סק"ב.

בענין אם כשהתרו בו רק בשביל האיסור השני הרי הוא נענש בשביל האיסור השני. פרק ואלו מותרין כ'.

היא לגדר חדש ואין השני חל אפילו לענין איסור.

פרק כל כנויי י"ז סק"ה, צ"ז*, פרק ואלו מותרין י"ג, כ' (קטע "והנה אכתי"), כ"ב בתחילתו ובסק"ג.

בענין היכא שנשבע שלא יאכל נבילות ונעשה חולה שיש בו סכנה דמותר לאכול נבילות, האם הוא צריך לשאול על השבועה. **פרק כל כנויי י"ז סק"ה, צ"ז*** (קטע "והנה הש"ך"), פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע "ותחילתו" ולהלן שם) סק"ד.

ביאור חדש בענין למה צריך לשאול בהציר הנ"ל.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ד.

בענין היכא שנשבע לקיים את המצוה לזרוזי נפשי ולא נזדרז, האם הוא חייב משום שבועת שוא, וכן משום שם לבטלה. **פרק כל כנויי צ"ו (קטע "ועוד כתב" ולהלן שם), צ"ז.**

דברי הרמב"ם שבנשבע שלא לאכול נבילות, אע"פ שאין השבועה חלה לענין מלקות או קרבן, אבל לא חשיבא שבועת שוא, וביאר הבית הלוי דהיינו משום שהשבועה השני שפיר חלה לענין המדריגה של איסור.

פרק כל כנויי צ"ז* (קטע "והנה הבית הלוי"), פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע "והנה הבית הלוי") סק"ד.

דברי הרמב"ם שהיכא שנשבע שלא יאכל ככר זו, ושוב נשבע עלי' פעם שני, הרי הוא יכול לשאול על השבועה השני' כבר עכשיו אע"פ שאינו חייב בגללה כל זמן שלא שאל על הראשונה.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ד.

דרך חדש בכיבור שני דברי הרמב"ם הנ"ל. **פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ד.**

הדרך ששבועת שוא הוא רק כגון שנשבע על אבן שהוא אבן כי בכה"ג אין שום פסול מצד הדין בהתוכן של השבועה אלא שהיא לשוא, אבל היכא שמצד הדין תוכן השבועה הרי הוא מופקע מתורת שבועה,

וכגון שנשבע לקיים את המצוה, אין זה נקרא שבועה כלל ולכן אין גם משום שבועת שוא.

פרק כל כנויי צ"ז (קטע "וצ"ל דס"ל שגם").

בענין אם לנשבע לעשות הכשר מצוה יש דין של נשבע לקיים את המצוה.

פרק כל כנויי צ"ח (קטע "ועיין גם בפ"י").

בענין נשבע שלא לקיים מצוה עם חפץ מסוים, אבל למעשה הרי הוא יכול לקיים את המצוה עם חפצים אחרים, וכגון האוסר את אשתו עליו, דהא יכול לקיים פרו ורבו עם אשה אחרת.

פרק ואלו מותרין ה' (קטע "ועכ"פ").

בענין דברי הרשב"א שהטעם למה נדר חל על מצות ולא אמרינן שיעשה את המצוה ויעבור על הנדר משום שעדל"ת הרי זה כי בנדר יש גם עשה וגם ל"ת ואין עשה דוחה ל"ת ועשה

פרק ואלו מותרין ז'.

שיטות הראשונים בענין אם נדר חל לקיים איסורי התורה, כגון כשהוא אוסר נבילות על עצמו בנדר.

פרק כל כנויי א' סק"ד, י"ז סק"ב, פרק ואלו מותרין כ"ד.

שיטות הראשונים בענין אם נדר חל על שבועה.

פרק כל כנויי י"ז*, ק"א, פרק ואלו מותרין כ"ד.

בענין אם נדר של קבלה לדבר מצוה חל על שבועה.

פרק כל כנויי ק"א.

דברי הריטב"א שכמו שנדר חל על שבועה הה"נ ששבועה חלה נדר, ודברי הר"ן ששבועה אינה חלה על נדר.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב, י"ז* סק"א (קטע אחרון).

שיטות הראשונים בענין "יש נדר בתוך נדר". **פרק ואלו מותרין י'.**

שיטת הרמב"ן ש"קונם עלי ככר זו, קונם עלי ככר זו", חייב שנים.

פרק ואלו מותרין י', כ"ד (קטע "והבעל המאור").

"שבועה שלא אוכל, שבועה שלא אוכל".
פרק ואלו מותרין י"ג.

"אמר רבא אם נשאל על הראשונה שני חלה עליו".

פרק ואלו מותרין כ"ב, כ"ג.

דברי הש"ך בשם המהר"ם מינץ שבשבועה על שבועה אע"פ שאם שאל על הראשונה חלה השבועה השני, אבל היינו רק בשאלת חכם כיון שהיא עוקרת את השבועה הראשונה למפרע, אבל לא בהפרכת הבעל.
פרק ואלו מותרין כ"ב סק"א.

דברי הריטב"א שלפני ששאל על הראשונה הרי השני בגדר שבועת שוא.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"א (קטע "מיהו הבית הלוי").

דברי הריטב"א בשם תוס' שדייקו מרש"י שאם אכל את הככר השני לפני ששאל על הראשונה, ושוב שאל על הראשונה, אינו חייב משום השבועה השני כי אכל בשעת היתר מצד השבועה השני. ושלפ"ז אם אכל חצי לפני ששאל על הראשונה מותר לו לאכול החצי השני לאחר ששאל.
פרק ואלו מותרין כ"ב סק"א (קטע "ועוד הקשה"), כ"ג (קטע "והנה הריטב"א").

בענין הא שבשבועה שלא אוכל תאנים וחזר ונשבע שבועה שלא אוכל תאנים וענבים הרי השבועה השני חלה משום כולל.
פרק ואלו מותרין כ', כ"א.

דברי תוס' והרא"ש שאם התרו בו בשביל כ' השבועות, ואכל גם תאנים וגם ענבים, הרי הוא לוקה שנים, א' בשביל שבועתו הראשונה וא' בשביל שבועתו השני, ואם נאמר ששבועתו השני מתפרשת כשבועה על תאנים לחוד ועל ענבים לחוד אז אפילו אם אכל רק תאנים הרי הוא לוקה שנים, דהיינו גם בשביל שבועתו השני כי מיגו שהיא חלה לענין ענבים הרי היא חלה גם לענין תאנים, ושיטת הר"ן שאם התרו בו

בשביל שתי השבועות אינו לוקה שנים, והנפ"מ בזה שהשבועה השני חלה הרי זה רק לענין שאם התרו בו בשביל השני הרי הוא לוקה משום השני.

פרק ואלו מותרין כ'.

דברי הטור והפוסקים על היכא שאמר "שבועה שלא אוכל כ' יום, שבועה שלא אוכל כ"ב יום".

פרק ואלו מותרין י"ז סק"ג.

פסקו של הרמב"ם שאם נשבע שלא יאכל היום, ושוב נשבע על ככר מסוים שלא יאכלנו לעולם, ואכלה היום, חייב רק אחת משום השבועה הראשונה.

פרק ואלו מותרין כ"א.

אינו ברשותו

בענין אם מה שקובע שמיקרי אינו ברשותו הוא העובדא שאינו ברשותו במציאות או העובדא שיש להשני קניני גזילה.

פרק השותפין ח' סק"ג (קטע "מיהו לכאורה").

ביאור הצד השני הנ"ל שנקרא אינו ברשותו מחמת הקניני גזילה של הגולן.

פרק השותפין ח' סק"ג (קטע "מיהו לכאורה").

שאינו יכול להקנות דבר שאינו ברשותו (ודברי הרשב"א ששפיר יכול).

פרק השותפין ח' סק"ג (קטע "ובספר").

בענין הפקר על דבר שאינו ברשותו.

פרק כל כנויי פ"ב סק"ו (קטע "ד'"), פרק השותפין ח' סק"ג (קטע "ובספר").

בענין אם חשיב ברשותו כשמונח ברה"ר, או על גג שאינו שמור.

פרק אין בין המודר י'.

בענין אם הלוח יכול למכור דבר הממושכן אצל הלוח. ובענין שיטת רש"י בפסחים דף ל' ע"ב בד"ה כולי עלמא וכו' שהקרקע של הלוח המשועבדת להמלוה נחשבת אינה ברשות הלוח ולכן אין הלוח יכול להקדישה או למוכרה אפילו למ"ד מכאן ולהבא הוא גובה.

פרק השותפין ח' סק"ג.

בענין אם המשכיר יכול להקדיש או למכור את הדבר המושכר ביד השוכר.
פרק השותפין ח' סק"ג.

הסוברים שהיכא שנתרצה הגולן לזה שהגול מקדיש את החפץ, הרי זה הקדש.
פרק השותפין ח' סק"ג בההערה.

איסורי אכילה

בענין אם איסורי אכילה שבתורה הם איסורי גברא או חפצא.

פרק כל כנויי ג' סק"א, י"ז, פרק ואלו מותרין ז' סק"א, כ"ד (קטע "ורש"י" ולהלן שם).

דברי הרמב"ם בסק"מ שבדבר שאסור בהנאה גם האיסור אכילה הוא בגלל ההנאה שבהאכילה ולא משום המעשה אכילה בזכות עצמו.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב").

איסורי הנאה

כללי

בענין אם איסורי הנאה שבתורה הם איסורי גברא או איסורי חפצא.

פרק כל כנויי ג' סק"א, י"ז, פרק ואלו מותרין ז' סק"א, כ"ד (קטע "ורש"י" ולהלן שם).

דברי הרמב"ם בסק"מ שבדבר שאסור בהנאה גם האיסור אכילה הוא בגלל ההנאה שבהאכילה ולא משום המעשה אכילה בזכות עצמו.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב").

בענין ה"נקודה נפלאה" שכתב הרמב"ם בפיה"מ על מס' כריתות שהיכא שרוצים שהאיסור אכילה של בשר בחלב יחול על דבר שכבר אסור באכילה משום איסור אחר, העובדא שבשר וחלב אסור בהנאה אינו יכול לשמש כאיסור מוסיף על איסור אכילה ושנימא שמיגו שחל האיסור הנאה חל נמי האיסור אכילה, כי האיסור הנאה הרי הוא תוצאה מהאיסור אכילה (כן ביאר הקובץ הערות בסי' ל' סק"ג את כוונת

הרמב"ם, ושוב הסיק שכוונת הרמב"ם היא כדבריו הנ"ל בסק"מ).

פרק ואלו מותרין כ' בההערה, כ"א (קטע "וכוונתו" ולהלן שם).

בענין אם השיעור של איסור הנאה הוא כזית (כלומר הנאה מחתיכה שהיא כזית) או הנאה שהיא שוה פרוטה.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה עי' בשו"ת רעק"א" וקטע "והנה כדי ליישב").

דברי הר"ן שפסיק רישא אסור רק באיסור אכילה אבל לא באיסור הנאה.

פרק ואלו מותרין ד' סק"א (קטע "והנה מהא").

שלא כדרך הנאה

דברי המגן אברהם שמתיר ללעוס חטין ולתת על גבי מכתו בפסח כי זה נחשב שלא כדרך הנאה.

פרק אין בין המודר א' (קטע "והנה עי' עוד").

דברי המגן אברהם שמתיר שלא כדרך הנאה במודר הנאה.

פרק אין בין המודר א' (קטע "והנה עי' עוד").

חליפי איסורי הנאה

בענין אם החליפין של איסורי הנאה אסורים על המחליף מדאורייתא או מדרבנן.
פרק השותפין כ"א סק"ד.

שיטות רש"י ותוס' והר"ן והרא"ש בענין אם חליפי חליפין אסורים על המחליף.
פרק השותפין כ"א.

המקדש באיסורי הנאה

שיטות הראשונים בענין למה מוכרן וקידש בדמיהן מקודשת.

פרק השותפין כ"א.

בענין אם מותר לכתחילה לקדש אשה בדמיהן.

פרק השותפין כ"א סק"ד.

בענין המקדש (או קונה) בדבר שאסור בהנאה על המקדש אבל לא על האשה, האם אזלינן בתר הנותן או בתר המקבל.

פרק השותפין כ"א סק"ב.

מצות לאו ליהנות ניתנו

ע"י עוד בערך שופר.

הסברות למה.

פרק ואלו מותרין ד' סק"א.

בענין המחלוקת בין הר"ן והרשב"א אם אמרינן מצות לאו ליהנות ניתנו כשיש הנאת הגוף.

פרק ואלו מותרין ד', ו', פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

בענין דברי הרשב"א שהיכא שאפשר לקיים את המצוה בחפץ אחר לא אמרינן מצות לאו ליהנות ניתנו.

פרק ואלו מותרין ד' סק"א סק"ג סק"ד.

אישות

ע"י עוד בערך קידושין.

דעות האמוראים בענין אם קידושין פקעי בכדי או לא, ולמה.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א'.

דברי הרשב"א שמצות עונה כלפי שמיא היא תוצאה ממה שהוא משועבד לה, ואם פקע השיעבוד ליכא מצוה כלפי שמיא. פרק ואלו מותרין ד' סק"א (קטע "והנה גם הרשב"א").

אמן

בענין אם שייך לומר שהעונה אמן הוא כמוציא שבועה מפיו, גם על מה שמשלימים בדברי המשביע מדין ידות. פרק כל כנויי י' סק"א.

ארבעה מינים

בענין לולב של איסורי הנאה.

פרק ואלו מותרין ד' סק"ג.

בית הכסא

בענין יש זימון לבית הכסא.

פרק כל כנויי פ"ה.

הדרך שהשאלה אם הזמנה לבית הכסא אוסרת אינה אם מיקרי כבר עכשיו בגדר

בית הכסא, אלא השאלה היא אם סגי בעצם העובדא שהוא מזומן לבית הכסא. פרק כל כנויי פ"ה.

בית המקדש

בענין המחלוקת אם אבני המזבה וההיכל והעזרה באין משיירי תרומת הלשכה או מברק הבית.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ה.

בענין אם מועלין באבני ההיכל.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ה סק"ו.

בכור אדם

בענין בכור בהמה, ע"י בערך קרבן בכור.

בענין הנאמנות של יכיר, ע"י בערך יכיר.

בכורים

המשנה ששוכר אינו מביא בכורים.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ב").

בל תאחר**כללי**

דברי הרשב"א שטעמא דבל תאחר אינו משום חשש מיתה.

פרק כל כנויי ל"ט סק"ג (קטע "ועוד דבלא").

חקירת הגרנ"ט אם נקרא איחור מיד, כי הוא נתכוין לחייב את עצמו מיד, רק שלא חייבתו התורה באיסור לאו עד שהוא מאחר ג' רגלים, או האם הוא נתכוין למשך כל ימי חייו, רק שהתורה צמצמה את הזמן וקבעה שעיקר זמנו הוא עד ג' רגלים, ורק ביותר מזה חשיב איחור, והרי הוא חייב אפילו על איחור קטן לאחר ג' רגלים.

פרק כנויי כ"ט סק"א (קטע "ובישוב"), ל"ט סק"ב.

שלפי הצד השני שרק אחרי ג' רגלים הרי זה נקרא שאיחר את זמן ההבאה, א"כ מה שעובר עליו בעשה לאחר רגל אחד הרי זה חיוב צדדי להזדרז אבל אינו נעשה בגדר זמן בגוף המצוה.

פרק כל כנויי כ"ט סק"א (קטע "ובישוב"), ל"ט סק"ג (קטע "עוד הקשה" ולהלן שם).

המחלוקת בין הרמב"ם והרמב"ן בענין אם הנודר קרבן ומאחרו יותר מג' רגלים עובר בכל יחל (הרמב"ם) או לא (הרמב"ן).
פרק כל כנויי כ"ט.

בענין למה לפי הרמב"ם אינו עובר בכל יחל אחרי רגל אחד.
פרק כל כנויי כ"ט סק"א (קטע "עוד יש להקשות" ולהלן שם).

המשמעות מדברי הר"ן בדף ט' שבהרי זו הרי הוא חייב להביאו עד ג' רגלים ולאחר מכאן עובר בכל תאחר.
פרק כל כנויי א' סק"ב.

בענין מתי עוברים בכל תאחר מיד.
פרק כל כנויי ל"ט, מ"ג.

בענין הציור של הרי עלי להביא קרבן מיד, והציור של הרי עלי להביא קודם שיעברו שתי שנים.
פרק כל כנויי ל"ט.

שבקרבן פסח עובר על כל תאחר מיד כשלא הקריב אותו בזמנו.
פרק כל כנויי ל"ט סק"ג (קטע "ועוד העיר").

ביאורי הראשונים בדברי רבא שבצדקה עובר לאלתר.
פרק כל כנויי ל"ט סק"ג (קטע "ועוד העיר"), מ"ג (קטע "גם י"ל עוד").

דברי הקרן אורה שאין כל תאחר היכא שקיבל על עצמו לישב בתענית כמה ימים ולא קבע זמן, כי לא מצינו כל תאחר בנדרי איסור.
פרק כל כנויי נ"ד (קטע "ועי' בקר"א").

בל תאחר דנזירות

בענין האומר הרי עלי להיות נזיר, והאומר הרי עלי לקבל נזירות, והאומר קודם שיעברו שתי שנים אהא נזיר, והאומר קודם שאפטר מן העולם אהא נזיר.
פרק כל כנויי ל"ז*, ל"ט.

בענין אם כל תאחר דתגלחתו וקרבתיו הוא מיד או רק לאחר ג' רגלים.
פרק כל כנויי מ"ג.

עוד בענין כל תאחר דתגלחת וקרבתו.
פרק כל כנויי מ"ה, מ"ו.

השיטה שנזיר טהור שטימא את עצמו עובר בכל תאחר רק אם שהה שלש רגלים בטומאתו.
פרק כל כנויי ל"ט סק"ג (קטע "מיהו אולי").

ברירה

הטעם למה אמרינן אין ברירה.
פרק השותפין ה' (קטע ראשון).

המחלוקת בין הראשונים בענין מה היא סברת רבי אליעזר בן יעקב שאומר בדף מ"ה ע"ב זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו.
פרק השותפין ה' - ז'.

בענין למה ב"אחריך לפלוני" אין חסרון של אין ברירה.
פרק השותפין ה' (קטע "והנה הר"ן").

בשר בחלב

בענין ה"נקודה נפלאה" שכתב הרמב"ם בפיה"מ על מס' כריתות שהיכא שרוצים שהאיסור אכילה של בשר בחלב יחול על דבר שכבר אסור באכילה משום איסור אחר, העובדא שבשר וחלב אסור בהנאה אינו יכול לשמש כאיסור מוסיף על איסור אכילה ושנימא שמיגו שחל האיסור הנאה חל נמי האיסור אכילה, כי האיסור הנאה הרי הוא תוצאה מהאיסור אכילה (כן ביאר הקובץ הערות בס' ל' סק"ג את כוונת הרמב"ם, ובסק"ד כתב ביאור אחר.
פרק ואלו מותרין כ' בההערה, כ"א (קטע "וכוונתו" ולהלן שם).

גוי - בן נח

בענין קדשי עכו"ם, עי' בערך קדשים - קרבנו של עכו"ם.

שגוי יכול להפקיר.

פרק כל כנויי פ"ב (קטע אחרון).

דברי תוס' שגוי אינו עובר בכל יחל.

פרק כל כנויי פ"ב (קטע אחרון).

גזבר

בענין הא דגזבר אינו מועל.
פרק אין בין המודר ח'.

גיד הנשה

בענין קושיית תוס' למה האיסור של גיד הנשה אינו חל על האיסור של מוקדשין, כי אע"פ שמוקדשין חל קודם, במעיי האם, לפני האיסור של גיד הנשה, אבל האיסור של גיד הנשה הוא איסור מוסיף משום שהיא מוסיף איסור לגבוה (ודברי המהרש"א שם).
פרק ואלו מותרין כ"א (קטע "וכעין זה").

גירושין

בענין למה במגרש לא מהני חזרה תוך כדי דיבור.
פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע אחרון) סק"ב.
בענין אם הוא צריך לומר, וכן לכתוב בתוך הגט, "ורין" ו"מינאי".
פרק כל כנויי ס"א, ס"ד.

דבר שלא בא לעולם

דברי הרשב"א במס' קידושין שהיכא שאמר מעכשיו אז לפי רבי מאיר כבר מעכשיו אינו יכול לחזור בו, וכן צריכים שהשטר ישאר קיים, ודברי תוס' בב"מ שחולקים על זה וסוברים שיכול לחזור בו, וכן אין צריכים שהשטר ישאר קיים.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י' (קטע "והביא"), פרק אין בין המודר י"ג סק"ד.

בענין כל שבידו לאו כמחוסר מעשה דמי: בענין אם הכוונה היא שנחשב כאילו כבר נעשה, או האם הכוונה היא שמספיק בהמצב של בידו.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י"ג.

בענין היכא שאסור לעשות את הדבר לכתחילה, אבל בדיעבד מהני, האם זה נקרא שבידו לעשות.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י"ב (קטע "ועי' בבית הלוי" ולהלן שם).

בענין שבידו לא מהני היכא שאין הדבר שלו אע"פ שבידו לעשותו שלו, אלא בידו מהני רק היכא שהוא כבר שלו רק שבכל זאת יש איזה עיכוב שבידו לסלק.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י"ב (קטע "ועוד כתב הבית הלוי" ולהלן שם), פרק אין בין המודר י"ג סק"א סק"ג.

בענין מה שהאומר "שדה זו שמשכנתי לך לכשאפדנה תהא הקדש" הרי זה מועיל גם לפי רבנן שסוברים שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם משום שבידו לפדותו.

פרק אין בין המודר י"ג סק"ב סק"ג, פרק השותפין ח' סק"ג, י"ד (קטע "ועוד דן" ולהלן שם).

המחלוקת בין הרמב"ם והראב"ד בענין אם יכולים לנדור להקדיש דבר שלא בא לעולם.

פרק כל כנויי ל"ח סק"ב סק"ג.

דברים שבלב

בענין דברים שבלב בהצירור של ידות, עי' בערך ידות - כללי.

כללי

בענין המחלוקת אם דברים שבלב אינם דברים משום שאינו נאמן שכך הי' בלבו, או האם זה משום שאפילו אם הוא שפיר נאמן אבל אינו יכול לעקור את דיבורו, או האם זה משום דאמרינן שאינו גומר דעתו למה שנמצא רק בלבו.

פרק כל כנויי ז' סק"ב, פרק ואלו מותרין כ"ח (קטע אחרון), פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ד, "בענין היתר חכם" סק"ב.

שיטת הרשב"א בקידושין דף נ' שהיכא שאינו סותר את דיבורו אלא מפרש את דיבורו דברים שבלב הוו דברים.

פרק כל כנויי ז' סק"א סק"ד.

דברי הריטב"א בקידושין דף נ' שאפילו דברים שבלבו ובלב כל אדם אינם יכולים לסתור את מה שאמר בפירוש בפיו.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ב ולהלן שם.

בענין היכא שיש אנן סהדי שכך הי' בלבו

(וכהנ"ל דהוי בלבו ובלב כל אדם), האם הכוונה היא שבכה"ג גם דברים שבלב הם דברים, או האם הוא משום שבכה"ג אין זה נקרא דברים שבלב.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ב (קטע אחרון).

שדברים שבלב שפיר יכולים לעקור דברים שבלב.

פרק כל כנויי קל"ו (קטע "מיהו נראה").

שיטת היראים שדברים שבלב אינם דברים רק היכא שהי' לו לדבר (ודברי הגרונ"ט שלפ"ז יש לבאר דמהני ידות ואין חסרון של דברים שבלב כי ע"י הדין של ידות נשאר שמספיק אם הוא אומר מקצת לשון ולא הי' לו לדבר יותר, ולכן מהני דברים שבלב).

פרק כל כנויי ז' בהערה הראשונה.

נדרים

הדרך שקידושין וקנינים נפעלים ע"י מעשה קנין ביחד עם דיבור, וגדרו של הדיבור הוא שצריכים דיבור כזה שמראה על כוונה בלב, ומש"ה לאחר שישנו לדיבור כזה לא איכפת לן אם יש אנון סהדי שבאמת לא היתה לו כוונה בלב, כי סוף סוף הדיבור הוא כזה שמראה על כוונה בלב, וסגי בזה, אבל בנדרים והקדש גם הכוונה בלב פועלת את הנדר וההקדש, ומש"ה היכא שיש אנון סהדי שלא נתכוין אין כאן נדר והקדש.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "וטעמו"), פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ג (קטע אחרון) סק"ד (קטע אחרון), "בענין היתר חכם" סק"ב (קטע אחרון).

דברי הגר"ח שיכול הנודר לומר שלא נתכוין להנדר.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי' בברכ"ש"), פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ד (קטע אחרון), "בענין היתר חכם" סק"ב.

נדרי זרוזין: בענין למה ה"שניהם רוצים" לא חשיב דברים שבלב.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין".

דברי התוס' רי"ד שטעמא דנדרי זרוזין הוא משום נדר בטעות.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ו.

בענין למה בנודר להרגין וחרמין צריכים שבלבו יאמר היום, דמאי שנא מנדרי זרוזין.

פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ג.

דור המדבר

דברי הריטב"א שאע"פ שאין ראוי לנדר אבל בעת צרה גם אנשים כשרים נודרים כדכתיב בדור המדבר וידר ישראל וגו'.

פרק כל כנויי קי"ח סק"ד.

דיבור

דברי הגר"ח שבקידושין היכא שלא מהני הדיבור של המקדש בתורת דיבור, א"א לומר שיועיל לכה"פ בתורת אומדנא שרצונו בקידושין, כי המקדש רצה שיועיל בתורת דיבור.

פרק כל כנויי ז', ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ס"ז, ע"א סק"ג, ע"ג (קטע "ומעתה"), פ"ג (קטע אחרון), פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ג'.**

דברי הטורי אבן והקרבן אורה דהיכא שרצה להקדיש או לתרום בפה אז צריך להועיל מדין דיבור אע"פ שאפשר להקדיש גם בלב, והחולקים על זה.

פרק כל כנויי ז', ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ס"ז, ע"א סק"ג, פ"ג סק"ב, פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ג'.**

המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר.

פרק כל כנויי פ"ג סק"ב.

בענין אם הטעם להצריך תנאי כפול ולא לומר שמכלל הן אתה שומע לאו הרי זה כי אם לא כפל אמרינן שלא נתכוין באמת לתנאי אלא נתכוין רק להפליג בדברים.

פרק כל כנויי קמ"ז, קמ"ז*.

דברי הר"ן שהיכא שהזכיר את צד הלאו גם לפי רבי מאיר אמרינן מכלל הן אתה שומע לאו (דהיינו שאם אמר לא חולין לא

אוכל לך, מפרשים לא חולין יהא אלא קרבן לפיכך לא אוכל לך).
פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וראייתי מוכיחים").

דיבור מבטל דיבור

בענין אם דיבור מבטל דיבור פירושו הוא שעוקר את הדיבור למפרע או האם רק מכאן ולהבא.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ד.

דברי הש"ך בשם שו"ת הרא"ש שהתרת נדרים ע"י חכם מהני מדין אתי דיבור ומבטל דיבור.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ד.

הזמה

שיטת הרמב"ם שעדים שזממו להלקות והוזמו מקבלים העונש של כאשר זמם אפילו אם הוא ציור של כאשר עשה, דהיינו היכא שכבר הלך את הבעל דין.
פרק כל כנויי נ"ד (קטע אחרון).

הזמנה

בענין אם יש זימון לבית הכסא.
פרק כל כנויי פ"ד, פ"ה.

הפקר

בענין הפקר על דבר שאינו ברשותו, ע"י בערך אינו ברשותו.

בענין מגבי' הפקר לחבירו, ע"י בערך זכי'.

בענין למה אפשר לבטל חמץ ע"י שליח אע"פ שא"א להפקיר ע"י שליח, ע"י בערך שליחות.

שיטת רבי יוסי שבהפקר החפץ שייך להמפקיר עד דאתי לרשות זוכה, ושלפי רבי יוסי המפקיר יכול להתחרט קודם שזכה בו אחר.

פרק כל כנויי פ"ב סק"ו (קטע "ג").

בענין דעת ב"ש שהפקר לעניים הוי הפקר,

ודעת ב"ה שאינו הפקר עד שיפקיר לעניים ולעשירים.

פרק כל כנויי ג' סק"ב (קטע ראשון),
(ע"ט), (פ"ו סק"א), פרק אין בין המודר א' (קטע "ועוד הקשה"),
פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

דברי הרמב"ם שהפקר הוא כנדר, ופירושי האחרונים בכונתו, וחידושי דינים שונים בפירושיהם.

פרק כל כנויי פ"ב.

דברי הר"ן שלא מהני היתר חכם על הפקר, ודברי המנ"ח שמסתפק בזה לפי הרמב"ם.
פרק כל כנויי פ"ב סק"ו, פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"י.

הסברא שאפשר לתבוע מהמפקיר להוציא את החפץ מתחת ידו ולתת הזדמנות לאחרים לזכות בו, ולא מיקרי ממון שאין לו תובעין, כי כל אחד הוא בעל זכות עצמי, ואינו צריך את המפקיר, ולכן הרי הוא יכול לתבוע זכותו.

פרק כל כנויי פ"ב סק"א.

בענין אם הלזה יכול לשלם חובו ע"י שנותן להמלוה דבר של הפקר והמלוה זכה בו, או האם המלוה יכול לומר לו הרי אתה לא פרעת אלא זכיתי מהפקר.

פרק כל כנויי פ"ב סק"א.

בענין למה לא מהני הפקר ע"י שליח.

פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

שגוי יכול להפקיר.

פרק כל כנויי פ"ב (קטע אחרון).

הקדש

בענין נדרי הקדש, ובמה הקדש דומה לנדר, ע"י בערך נדרים - נדרי הקדש.

בענין שאי אפשר להקדיש דבר שאינו ברשותו, ע"י בערך אינו ברשותו.

בענין אם שייך שיהי' להקדש שליח, ע"י בערך שליחות.

בענין אם המשכיר יכול להקדיש, ע"י בערך שכירות - כחו של המשכיר בהדבר המושכר.

בענין אם השוכר יכול להקדיש, ע"י בערך שכירות - כחו של השוכר בהדבר המושכר.

בענין שאלת חכם והפרת אב (ובעל) על הקדש, ע"י בערך נדריים - היתר חכם, ובערך נדריים - הפרת אב ובעל.

כללי

בענין אם להקדיש נחשב מצוה. פרק כל כנויי ל"ח סק"ב.

סוגים ומדריגות שונים של קדושה

בענין אם קדושת הגוף וקדושת בדק הבית הן שני סוגים שונים לחלוטין של קדושה, או האם קדושת הגוף כוללת בתוכה גם קדושת בדק הבית רק שיש בה גם תוספת קדושה.

פרק אין בין המודר י"ז סק"ג.

הדרך שקדושה חמורה כגון קדושת עולה אינה קדושה אחרת מקדושה קלה כגון שלמים, אלא שחויץ מהסוג קדושה של שלמים יש כאן עוד תוספת קדושה.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" ז'.

בענין אם אפשר להקדיש בהמה לקרבן סתם בלי לפרט איזה קרבן. פרק כל כנויי קט"ז.

דברי הקובץ הערות דשייך להקדיש באופן שיהי' הקדש רק לגבי אדם אחד ולא לגבי שאר אנשים, ודברי הקהלות יעקב שנוקט שאינו יכול.

פרק כל כנויי ג' סק"ב (קטע ראשון), פרק אין בין המודר ב' (קטע "והנה כדי ליישב"), פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

דברי הגרי"ז שהכוונה ב"קדושת דמים" אינה לקדושת בדק הבית, אלא לקדושת הגוף לדמיו, כלומר שלעולם הרי זה קדוש קדושת הגוף רק שמכיון שישתמשו רק בדמיו הרי זה גורם שסוג זה של קדושת הגוף אינו אותו סוג ומדריגה כמו היכא שהקדש ישתמש בהבהמה עצמה להקרבה. וב"רגלה של זו עולה", וכן בשותף שהקדיש חציו, חל קדושת הגוף לדמיו, אבל לא קדושת הגוף להקרבה, וכוונת

הגמ' שקראה לזה בשם קדושת דמים היא לקדושת הגוף לדמיו. ודברי האחיעזר שהכוונה בקדושת דמים היא לקדושת דמים ממש ולא לקדושת הגוף לדמיו.

פרק אין בין המודר י"ז סק"א (קטע אחרון).

ממון הקדש בלי קדושה

דברי הרמב"ן בב"ב דף ע"ט ע"א שהיכא שהקדש קנה מהפקר ע"י קנין חצר, וכגון בור של הקדש שנתמלא מי גשמים, הרי זה נעשה ממון הקדש אבל מעילה ליכא, דלא כהרשב"ם ותוס' שסוברים שאינו נחשב ממון הקדש.

פרק פרק ארבעה נדריים - הסוגיא של בר פדא ט' (קטע "ועי' בחידושי הגרש"ש"), פרק אין בין המודר י"ב (קטע "מיהו אין זה פשוט" ולהלן שם).

דברי הקצה"ח על דברי הרמב"ן הנ"ל, ובענין אם קדוש מיהא הוי (רק שאין מעילה וכהנ"ל).

פרק אין בין המודר י"ב (קטע "מיהו אין זה פשוט" ולהלן שם).

דברי התוס' הרא"ש בענין הנ"ל, דהיינו האם שייך ממון הקדש בלי שיהי' קדוש. פרק אין בין המודר י"ב (קטע "והנה לכאורה").

בענין אם לפי דעת הרמב"ן הנ"ל בענין למעילה קדושת פה, או האם סגי בדעת אחרת מקנה, או האם סגי אפילו בדעת אחרת קונה דהיינו שאדם יקנה אותו להקדש בדרכי קנין כמו כשאדם זוכה מדעתו להקדש ע"י קנין ד' אמות.

פרק אין בין המודר י"ב (קטע "מיהו אין זה פשוט").

אמירתו לגבוה

בענין אם כשאדם מקדיש הרי הוא נותן את הממונות להקדש ואילו הקדושה היא תוצאה מהממונות, או האם להיפך (וכן יש לחקור דאולי המקדיש פועל את שני

הדברים בדרך ישיר).

פרק כל כנויי א' סק"א ולהלן שם,
פרק ואלו מותרין ח', פרק ארבעה
נדרים - "הסוגיא של בר פדא" א'
סק"א ולהלן שם.

בענין אם אמירתו פועלת רק על הרגע
הראשון ושוב ממשיך החפץ להיות קדוש
משום שהי' קדוש בהרגע הראשון, או האם
אמירתו פועלת על כל הזמנים.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של
בר פדא" א' סק"א.

דברי הגרש"ש שהאמירה אינה מקנה את
החפץ לגבוה, אלא הרי היא מעמידה את
החפץ ברשות גבוה, וגוף העובדא שהחפץ
נמצא ברשות גבוה הרי זה המעשה קנין
שקונה לגבוה.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של
בר פדא" ט' (קטע "ועי' בחידושי
הגרש"ש" וקטע "והנה נראה").

בענין שבאמירתו לגבוה ליכא חסרון של
כלתה אם אמר "לאחר שלשים יום", ולמה
(דברי הר"ן דהיינו משום הא לחוד
שאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט דמי,
אפילו בלי לומר כדבריו להלן שם, הובא
להלן בסמוך כאן, דהוי כאומר מעכשיו).

פרק ואלו מותרין י"ב, פרק ארבעה
נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ט'.

בענין דברי הר"ן שאם הקדיש לאחר ל'
אינו יכול לחזור בו כי הרי זה נשאר
מעכשיו ולאחר ל', ודברי הרשב"א דהוי
משום שאמירתו חשיבא מעשה ואין דיבור
מבטל מעשה.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של
בר פדא" ח', י', פרק אין בין
המודר י"ג סק"ד.

הדרך שקידושין וקנינים נפעלים ע"י מעשה
קנין ביחד עם דיבור, וגדרו של הדיבור הוא
שצריכים דיבור כזה שמראה על כוונה
בלב, ומש"ה לאחר שישנו לדיבור כזה לא
איכפת לן אם יש אנן סהדי שבאמת לא

היתה לו כוונה בלב, כי סוף סוף הדיבור
הוא כזה שמראה על כוונה בלב, וסגי בזה,
אבל בנדרים והקדש גם הכוונה בלב פועלת
את הנדר וההקדש, ומש"ה היכא שיש אנן
סהדי שלא נתכוין אין כאן נדר והקדש.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע
"וטעמו"), פרק ארבעה נדרים -
"בענין נדרי זרוזין" סק"ג (קטע
אחרון) סק"ד (קטע אחרון), "בענין
היתר חכם" סק"ב (קטע אחרון).

מקרים שלא מהני הקדש בלב.
פרק כל כנויי ס"ז.

דברי הקה"י בביאור דברי השט"מ בשם
הרא"ם דמהני הקדש בלב רק כשהוא בגדר
נדבה דהיינו בלב שלם, דהיינו שהקדיש
אחרי שנתיישב בדבר ולא יתחרט, אבל לא
כשהקדיש בפחו.

פרק כל כנויי פ"ג סק"ב (קטע
"ובסק"ב").

שו"ת הרא"ש שהקדש בזמן לא מהני
בלב כי הכוונה בזמן הזה היא לצדקה,
וצדקה בלב לא מהני.

פרק כל כנויי פ"ג סק"א (קטע
"והקשה" ולהלן שם).

המחלוקת בין הרמב"ם והרא"ש באומר כל
שתלד בצאני יהי' הקדש האם יש כאן נדר
לתתו להקדש כשיבוא לעולם.

פרק כל כנויי פ"ו סק"א (קטע
ראשון).

הקדש מפקיע מידי שיעבוד
עי' בערך שיעבוד.

פקעה בכדי

בענין הסוגיא אם קדושה פקעה בכדי או
לא.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של
בר פדא" א' - ו'.

פדיון

הדרך שכשהמקדיש פודה הקדש אין כאן
בעלות חדשה אלא אחרי שההקדש נפקע

בענין אם קרבן מעילה הוא משום גזילת ממון הקדש או האם הוא משום הפגיעה בהקדושה.

פרק אין בין המודר י"ז סק"ג (קטע "שו"ר").

הדרך שקרבן מעילה הוא בשביל האיסור חפצא של נדר, והלאו של מעילה בהקדש הרי הוא גופא האיסור חפצא של נדר.

פרק ואלו מותרין כ"ד (קטע "והאב"מ" ולהלן שם).

דברי הרש"ש שאע"פ שמעילה היא בשוה פרוטה, אבל על אכילה יש מעילה גם על כזית אפילו אם אין בו שוה פרוטה, ודברי הקהלות יעקב שחולק על זה.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב").

בענין ספק מעילה.

פרק אין בין המודר י"ח.

בענין מעילה בשיירי הלשכה.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב סק"ה סק"ו.

בענין מעילה באבני ירושלים.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב סק"ה סק"ו.

בענין מעילה באבני ההיכל.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ה סק"ו.

בענין הסוגיא במעילה דף כ', ושיטת הרמב"ם בענין אם מועלין באבני בנין שנבנו ונעשו מחובר ואח"כ נתקדשו, וכן בנתקדשו ואח"כ נבנו ונעשו מחובר.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ה.

בענין "חטאות המתות לא נהנין ולא מועלין בהן": האם לא נהנין מן התורה או רק מדרבנן.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ג.

הרהור

בענין אם ע"י שמהרהר את השם נוצר קדושת השם, או לא כיון שהרהור לאו כדיבור דמי.

פרק כל כנויי י' סק"א (קטע "והנה יש לעיין").

הרי הוא נשאר הבעלים על הזמן הזה כמו שהי' צריך להיות לפני שהקדיש.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" י"א.

הדרך שהדין של פדיון אינו תוצאה מהעובדא שהוא קדוש רק קדושת דמים, אלא אדרבה תחילת הדין היא שיש פדיון, ומה שיש פדיון הרי זה גורם שחלה רק קדושת דמים.

פרק אין בין המודר י"ז סק"א (קטע "ברם אולי" ולהלן שם).

דברי הבית הלוי שאע"פ שבדיעבד פדיון מועיל בלי שלשה אבל היכא שאין לו שלשה אסור לו לפדות.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" י"ב (קטע "ועי' בבית הלוי").

מעילה

בענין הגמ' בנדה שהנהנה מהקדש עובר בכל יחל.

פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג' (קטע ראשון ולהלן שם), כ"ד (קטע "ושוב" ולהלן שם).

בענין הא דגזבר אינו מועל.

פרק אין בין המודר ח'.

הדרך שהמעילה מפקיעה את הממונות וכתוצאה מזה נפקעת גם הקדושה, והדרך שהמעילה מפקיעה בדרך ישיר את הקדושה.

פרק אין בין המודר כ'.

בענין אם האיסור ליהנות מקדושת דמים הוא משום גזילת ממון או האם זה בגדר איסור הנאה משום הקדושה, וכן בקדושת מזבח.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ג'"), ט"ו סק"א סק"ב.

בענין אם תשלומי מעילה הוא ביסוד דינו משום גזילה והפקעה מהקדש או משום כפרה על עצם המעשה, והאם יש חילוק בין בדיק הבית לקדושת מזבח בענין זה, ובענין מה השיעור דהיינו כמה הוא צריך להוציא או להנאות.

פרק אין בין המודר י"ח, פרק השותפין ח' ט"ו סק"א.

הסברא שלא שייך לומר הרהור כדיבור דמי היכא שלא מתקיים עי"ז איזה דין חיובי. פרק כל כנויי י" סק"א בההערה.

וממילא אם יהרהר אדם שם לבטלה אינו עובר על האיסור של שם לבטלה, ואפילו לפי המ"ד שסובר שהרהור כדיבור דמי, כי הכא גם הוא מודה שהרהור לאו כדיבור דמי כיון שלא מתקיים ע"י ההרהור שום דין חיובי.

פרק כל כנויי י" סק"א בההערה.

התראה

בענין אם הא דבעינן שיעבור תכ"ד מההתראה הרי זה כי חיישינן שמא שכח את ההתראה אע"פ שבשאר מקומות אין חוששין לחשש קטן כזה.

פרק ואלו מותרין י"ח*.

ראי' מהר"ן שהתראה לכל פעם שעובר אינו רק כדי שלא יוכל לומר ששכח.

פרק ואלו מותרין י"ח*.

זכי'

בענין אם זכי' היא מטעם שליחות או אינה מטעם שליחות.

פרק אין בין המודר י"ב (קטע ראשון וקטע אחרון), כ"ד.

הדרך שאפילו אם זכי' היא מטעם שליחות, אבל אכתי יש חילוק ביניהן, והיינו שבשליחות חשיב כאילו הזוכה עצמו עשה את המעשה קנין, ואילו בזכי' הכוונה היא שהמעשה קנין עולה בשבילו, ושייך לו, כמו בשליחות, אבל אינו כאילו הוא עצמו עשהו (וזכי' לאו מטעם שליחות פירושה הוא שהמעשה שייך לזה שעשה אותו רק שהזוכה מקבל את התוצאות של המעשה).

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "והנה הברכת שמואל" ולהלן שם).
הדרך שהביאור הנ"ל שהמעשה שייך להזוכה אבל אינו כאילו הוא עצמו עשהו הרי זה הגדר של זכי' לאו מטעם שליחות, אבל זכי' מטעם שליחות פירושה הוא ככל שליח דעלמא.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "הרי").

בענין יסודו של הגר"ח שזכי' מהני רק היכא שמספיק בדעת בעלים, אבל היכא שצריכים שהדבר יהי' נעשה דוקא ע"י הבעלים צריכים שליחות ממש.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו הברכת שמואל").

בענין אם בעינן זכות גמור.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו הברכת שמואל").

דברי הרי"ט אלגזי בכורות דף י"א דהיכא שהוא זכות גמור אז זכי' הרי היא שליחות ממש, והיכא שאינו זכות גמור אז אינה מדין שליחות ממש אלא הרי היא מדין ומגדר שליחות.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו הברכת שמואל" ולהלן שם).

בענין זכין מאדם: דברי שו"ת ראשי בשמים שזכין מאדם לא מהני אם זכי' אינה מטעם שליחות, אבל אם היא מטעם שליחות שפיר מהני.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו בשו"ת" וקטע "הרי").

דברי שו"ת ראשי בשמים בביאור דברי הרשב"א: שהיכא שתורם משלו על של חבירו אין צריכים לא תורת שליחות ולא תורת זכי' אלא יכול אדם להפקיע את השם של טבל מתבואתו של חבירו היכא שאינו מקפיד.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו בשו"ת" ולהלן שם).

המחלוקת בין תוס' והרמב"ן בענין אם הטעם של רבי יוחנן שסובר שהמגבי' מציאה לחבירו קנה חברו הוא משום דס"ל דלא חשיב חב לאחריני או האם טעמו הוא משום דס"ל שמיגו דאי בעי זכי' לנפשי' זכי' נמי לחברי'.

פרק אין בין המודר י"א.

בענין מגבי' הפקר לחבירו.

פרק אין בין המודר י"א.

זרוע לחיים וקיבה

בענין אם בזרוע ולחיים וקיבה תחילת החיוב הוא חיוב ממון והיכא שיש חיוב

ממון יש מצוה, או האם תחילת החיוב היא חיוב מצוה.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ב (קטע אחרון).

שיטות הראשונים והאחרונים בספק מתנות כהונה וספק מתנות עניים, דהיינו היכא שהדבר נוגע גם לממונות וגם לאיסורים, האם מכריעים על פי כללי ממון או על פי כללי איסור.

פרק כל כנויי פ"ו.

גדרי "עני ורש הצדיקו" (חולין דף קל"ד ע"א).

פרק כל כנויי פ"ו.

חזקה

שיטת רש"י בחולין דף קל"ד שרבנן החמירו שלא לסמוך על חזקת היתר לענין להתיר איסור מיתה בידי שמים אבל לענין להתיר איסור יותר קל שפיר סמכינן.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ב (קטע "והנה הדר") סק"ד.

דעת המ"ד שמוציאין ממון ע"י חזקה דהשתא.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ב בהערה הראשונה.

חזקת מרא קמא

חקירת הקונטרס הספקות אם חמ"ק מהני מדין מוחזק או מדין חזקה דמעיקרא.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ו.

חלה

בענין הא דאי אפשר להתפיס נדר בחלה, ע"י בערך נדרים - התפסה.

בענין אם בחלה תחילת החיוב היא חיוב ממון לכהנים והיכא שיש חיוב ממון יש מצוה, או האם תחילת החיוב היא חיוב מצוה.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ב (קטע אחרון).

שיטות הראשונים והאחרונים בספק חלה. פרק כל כנויי פ"ו.

גדרי "עני ורש הצדיקו" (חולין דף קל"ד ע"א).

פרק כל כנויי פ"ו.

חלות דין

בענין "כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו".

פרק נערה המאורסה ד'.

חמץ

בענין ביטול חמץ ע"י שליח, ע"י בערך שליחות.

בענין אם ביטול חמץ מהני מטעם הפקר. פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

דברי המגן אברהם שמתיר ללעוס חטין ולתת על גבי מכתו בפסח כי הוי שלא כדרך הנאה.

פרק אין בין המודר א' (קטע "והנה ע"י עוד").

טענה

בענין אם ברי מפי אחר נחשב טענת ברי. פרק ואלו נדרים ד' סק"ב בהערות.

יאוש

דברי הקצה"ח והנתיב"מ שביאוש החפץ נשאר של המיאש עד דאתי לרשות זוכה. פרק אין בין המודר י"א.

דברי תוס' בב"ק דף ס"ו שלפי הצד שיאוש קונה בגזילה אע"פ שגזילה היא בגדר באיסורא אתא לידי', גם באבידה אם נתיאש לאחר שבאה האבידה ליד המוצא מהני יאוש מיהא לענין גוף החפץ ויצטרך רק לשלם דמים.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ב בהערה.

דברי הקצה"ח שגדר החיוב הנ"ל באבידה לשלם דמים הוא שהתורה שיירה בקנינו.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ב בהערה.

ידות

כללי

בענין יסוד הדין של ידות: האם גומרים דיבורו או האם מהני בתורת דברים שבלב. פרק כל כנויי ז', ז**', ז**', ח' סק"א (קטע "מיהו זה"), י' סק"א (קטע "ובסברת"), כ"א סק"ב, ע"א סק"ב (קטע "מיהו יש לעיין"), קל"ו (קטע "מיהו הנ"ל").

קושיית השער משפט שאם ידות מהני מדין דברים שבלב למה צריכים מקצת דיבור. פרק כל כנויי ז' סק"ד, ע"א סק"ב (קטע "מיהו הרשב"א").

בענין אם החידוש של ידות הוא דסגי במקצת לשון, או האם דבר זה הוא פשוט, רק שהחידוש של ידות הוא שסומכים על ההוכחה.

פרק כל כנויי ע' (קטע "והנה בתחילת").

שיטת היראים שדברים שבלב אינם דברים רק היכא שהי' לו לדבר, ודברי הגרנ"ט שלפ"ז יש לבאר דמהני ידות כי ע"י הדין של ידות מספיק אם הוא אומר מקצת לשון ולא הי' לו לדבר יותר, ולכן מהני אע"פ שיש כאן דברים שבלב. פרק כל כנויי ז' בהערה הראשונה.

שהיכא שאם הי' אומר רק חצי דיבור הי' מועיל מדין יד, רק שהוא עצמו גמר עם לשון מקולקל, הרי זה מקלקל. פרק כל כנויי ב' סק"ג סק"ה, ז**', ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), כ"א סק"ב.

הסברא שצריך לפרט בתוך המקצת לשון של היד פרט מסוים מגוף הנדר (חוץ מהעובדא שהוא הנודר), ודיחוי על זה. פרק כל כנויי נ"ו.

בענין המחלוקת בין תוס' והריטב"א אם אמר יד מוכיח, ושוב אמר שלא נתכוין לנדר. פרק כל כנויי ז' סק"ב סק"ג סק"ד, י' סק"ג, נ"ט סק"א (קטע "ועל זה"), (קל"ו), פרק ארבעה נדריים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ד.

בענין איך מהני ידות היכא שיודעים שלא חשב את המלה בלבו, וכגון אם אמרינן ששבועה בעי שם ושמשלימים את השם ע"י הדין של ידות, וכן היכא שאמר ככר זו עלי ומשלימים "כקרבן" ע"י ידות, הלא בציוורים אלו לא חשב בכלל על המלה ואינו מודע לה בכלל. פרק כל כנויי ז'.

דברי הגרי"ז שהוכחת היד צריכה להיות קיימת בשעה שאמר את המקצת דיבור ולא סגי אפילו כשהוכחה באה מיד לאחר מכאן. פרק כל כנויי ז**', פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "מיהו יש ליישב").

בענין אם לפי דברי ההגרי"ז הנ"ל סגי בזה שהמקצת דיבור עצמו מוליד את ההוכחה. פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "מיהו יש לפקפק").

בענין "מכלל לאו אתה שומע הן" בנדר: האם זה מועיל מדין יד מוכיח, או האם זה מיקרי ממש כאילו אמר גם את צד הלאו. פרק כל כנויי קל"ו, קמ"ז.

דברי הר"ן שהיכא שהזכיר את צד הלאו (לא אוכל לך), גם לפי רבי מאיר אמרינן מכלל לאו אתה שומע הן (דהיינו שאם אמר לא חולין לא אוכל לך, מפרשים לא חולין יהא אלא קרבן לפיכך לא אוכל לך). פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וראיתי מוכיחים").

מוכיחות ואין מוכיחות

ביאור "עיקר מוכיח" שהזכיר הר"ן בדף ו' ע"ב.

פרק כל כנויי ס"ח סק"ב, ס"ט.

הדרך שאומדנא דמוכח הוא מדריגה יותר גדולה מיד מוכיח, וחשיב דיבור שלם, כי הוספת מלים לא תוסיף יותר בהירות. פרק כל כנויי ע' (קטע "מיהו י"ל" ולהלן שם), ע"א סק"ב.

גדר ידים שאין מוכיחות: האם הכוונה היא להיכא דהוי מחצה על מחצה או האם הכוונה היא להיכא שנוטה קצת לצד נדר. וכן האם איירי שרק הלשון אינו מוכיח

אבל כוונתו ברורה או האם איירי כשגם כוונתו אינה ברורה.

פרק כל כנויי נ"ה, נ"ז, נ"ט, ס"ו, ס"ז, ס"ח (קטע אחרון), ע"ג (קטע "ועל כל פנים"), פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע ראשון).

בענין הגירסא במס' נזיר שהציוור של אהא ונזיר עובר לפניו חשיב יד שאינה מוכיחה. פרק כל כנויי נ"ט סק"ה.

בענין היכא שאמר אהא אחרי שדיבר מענין נזירות.

פרק כל כנויי נ"ט סק"ד.

בענין מתי אומרים "סתם נדרים להחמיר", ומתי אומרים "ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים".

פרק כל כנויי ב' סק"א, נ"ז, קל"ו (קטע "ובאמת"), קל"ז סק"א, פרק ואלו מותרין כ"ז.

יד לקידושין

"בעי רב פפא יש יד לקידושין או לא": דברי הר"ן ותוס' בענין למה לדמות לנדרים. פרק כל כנויי א' סק"ז סק"י, ז' סק"ב (קטע אחרון), ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), י' סק"ד (קטע "אולם"), ס"ח, ע"א - ע"ז, ע"ט.

קושיית האחרונים למה צריכים דין יד גבי קידושין, תיפוק ל' מדין הוכחה כמו במדבר עמה על עסקי קידושין.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע אחרון), ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ע"א, ע"ג (קטע "ומעתה").

בענין אם מדבר עמה על עסקי קידושין מהני משום שיש מזה הוכחה אע"פ שאין כאן דיבור לפני הקידושין, או האם הדיבור ההוא חשיב האמירה, או האם מהני מדין ידות (כן סובר הריטב"א). פרק כל כנויי ע"א סק"ד.

שיטת הרמב"ם ביש יד לקידושין. פרק כל כנויי ע"ה.

בענין הציוור של נתן פרוטה לזו ופרוטה לזו.

פרק כל כנויי ס"ט, ע', פ*.

בענין הציוור שכתב הר"ן שנתן את הכסף

להראשונה לפני שאמר להשני "ואת", ולא אחרי שנתן.

פרק כל כנויי ע"ז.

יד לפאה

"בעי רב פפא יש יד לפאה או אין יד לפאה".

פרק כל כנויי י' סק"ד (קטע "אולם"), ע', ע"ח - פ*.

בענין היכא שמונחת פאה לפניו ולקח עוד תבואה ואמר הרי זה, האם התבואה נעשית פאה כמו באהא ונזיר עובר לפניו.

פרק כל כנויי פ'.

יד לצדקה

בענין שאלת הגמ' אם יש יד לצדקה או אין יד לצדקה.

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "והנה עיין בר"ן"), ע"ט.

ידות בשבועה

מנלן דין ידות בשבועה.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "וכן איתא בשט"מ בדף ג'").

דברי תוס' בדף ב' ע"ב, שבשבועה לא מהני ידות, ודבריהם בדף ט"ז דשפיר מהני ידות.

פרק כל כנויי ח* (קטע "והרמב"ם"), י' סק"ד (קטע "ועי"ז"), ל"ג, קמ"ז (קטע "ברם יש להעיר").

הדרך שלא מהני ידות בשבועה שלעבר. פרק כל כנויי ח' סק"ד, י' (קטע אחרון).

הדעה שאין לוקין או מביאין קרבן על ידות דשבועה.

פרק כל כנויי ח* (קטע "והרמב"ם"), ל"ג, ק"א (קטע "וגם קושיא").

הדעה שהיכא שאחרים משביעים אותו לא שייך לומר דמהני ידות.

פרק כל כנויי י' סק"ד (קטע "ועי"ז"), ל"ג, קמ"ז (קטע "ברם יש להעיר").

בענין אם שייך לומר שהעונה אמן הוא

ילפותות

דברי הגמ' בחולין דף קט"ו ע"ב שעל צד השוה פרכינן פירכא כל דהו משא"כ על ק"ו ומה מצינו.

פרק כל כנויי מ"ט.

בענין היכא שהמה הצד רק מגלה שגם הדבר השלישי הרי הוא בכלל הפסוק כמו השנים הראשונים, האם גם בכה"ג סגי בפירכא כל דהו.

פרק כל כנויי מ"ט.

הטעמים למה אין עונשין ואין מזהירין מן הדין.

פרק כל כנויי מ"ח.

בענין אם כוונת הכלל של אין מזהירין מן הדין היא רק שאי אפשר ללמוד שיש מלקות, או האם הכוונה היא שאי אפשר ללמוד אפילו שיש המדריגה של אזהרה אלא אפשר ללמוד מק"ו רק מדריגה של איסור בעלמא.

פרק כל כנויי מ"ח.

דברי המגיד משנה שהיכא שבלא"ה אסור באיסור עשה, מזהירין מן הדין.

פרק כל כנויי נ"ד (קטע "והנה יש להמציא").

הדרך שדברי המגיד משנה אמורים דוקא היכא שאסור בלא"ה משום אותו שם מעשה.

פרק כל כנויי נ"ד (קטע "מיהו אולי").

שהיכא שיש כבר לאו אין עושים מה מצינו לענין להוסיף לאו יתירא.

פרק כל כנויי נ"ד (קטע "ועי' בקר"א").

המחלוקת בין רש"י ותוס' אם אדם דן היקש מעצמו.

פרק כל כנויי ל'.

שהיכא שהמוקש אינו מפורש בקרא אלא אתיא מדרשה, יש היקש למחצה ואין חייבים להקיש אותו להדבר המקורי לכל דבר.

פרק כל כנויי ע"ט.

הדעה שמילתא דאתיא בגזירה שוה טרח וכתב לה קרא.

פרק כל כנויי ל'.

כמוציא שבועה מפיו גם על מה שמשלימים בדברי המשביע מדין ידות. **פרק כל כנויי י'.**

בענין אם שייך לומר שבועה בעיא שם ושמשלימים את השם ע"י הדין של ידות. **פרק כל כנויי ח' סק"א, ח"א, י' סק"א סק"ד.**

בענין איך שייך לומר שמהני ידות להשלים שם בשבועה הלא ע"י ידות ליכא קדושת השם: האם ע"י שגומרים את דבריו יש שפיר קדושת השם.

פרק כל כנויי י' סק"א (קטע "והנה יש לעיין").

בענין הא דע"י הזכרת שם לחוד הוי שבועה גם בלי המלה שבועה, האם זה מדין יד.

פרק כל כנויי ח' סק"א סק"ד.

שהיכא שדבריו הם גם לשון שלם של קבלה לדבר מצוה, וגם לשון של יד לשבועה, מעדיפים לתת ללשונו דין קבלה לדבר מצוה. ואפילו היכא שיש על דבריו דין של יד לקבלה לדבר מצוה יתכן שנותנים לדבריו דין של יד לקבלה לדבר מצוה ולא יד לשבועה כי תופסים את המועט.

פרק כל כנויי ק"א (קטע "גם י"ל" ולהלן שם).

יוסף

בענין מה שאמר לפרעה שאם לא יתן לו לילך לקבור את אביו יתיר את שבועתו שלא לספר שאינו יודע לשון הקודש. **פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ו (קטע "וכבר").**

יכיר

דברי הש"ש שיכיר מהני גם כשאין לו ידיעה עצמית אלא הרי הוא מאמין לאדם אחר.

פרק ואלו נדריים ד' בהערה השני'.

דברי הרשב"ם שמהנאמנות של יכיר אין האב יכול לחזור בו אפילו בתכ"ד.

פרק ואלו נדריים ג' סק"א (קטע "והנה בב"ב דף קכ"ז" ולהלן שם).

שיותר קשה לומר שגם מילתא דאתיא בהיקש טרח וכתב לה קרא. פרק כל כנויי ל'.

דברי הריטב"א בר"ה דף ט"ז שאסמכתות הרי הן בכלל כוונת הפסוק, רק שלא בדרך חיוב. פרק אין בין המודר כ"ה.

לכהנים הרי הוא בגדר קיום עשה או האם הוא בגדר איסור עשה. פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "והנה לכאורה יש לדקדק"). בענין מה שעשה דוחה ל"ת ועשה בתגלחת כהן מצורע. פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע אחרון).

ירושה

בענין מתי חל הדין של ירושה: רגע לפני המיתה, או בבת אחת עם המיתה, או רגע אחרי המיתה. ודברי הרשב"א בדף ל"ד שהדין של ירושה חל לאחר גמר מיתה, ודבריו בתשובה שהדין של ירושה חל עם גמר מיתה שזהו רגע לפני השעה של לאחר גמר מיתה.

פרק אין בין המודר י"ד (קטע "והנה עי' ברשב"א" ולהלן שם).

בענין אם המוריש נחשב בגדר מקנה, או האם הוא מסתלק והתורה מקנה.

פרק אין בין המודר י"ד (קטע "והנה עי' ברשב"א" ולהלן שם).

ירושלים

בענין אם חומות העיר ומגדלי' באים משירי תרומת הלשכה או מבדק הבית. פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

בענין אם מועלין באבני ירושלים. פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב סק"ה סק"ו.

בענין האומר בנדרו "כירושלים". פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

בענין אם אפשר להתפיס נדר בהקדושה שירושלים קדושה יותר משאר ארץ ישראל, דהיינו קדושת המקום. פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

כהונה

בענין כהני שלוחי דרחמנא או שלוחי דידן, עי' בערך קדשים - קרבנות.

בענין אם העשה של קדושים יהיו שנאמר

כיסוי הדם

בענין כיסוי הדם בעפר עיר הנידחת. פרק ואלו מותרין ד' סק"ג.

כסף

בענין היכא שאין אנשים מסכימים לשלם בשביל חפץ מסוים משום שבהעתיד לא יהי' שוה כלום, אבל אין עכשיו סיבה בגוף החפץ ששולל שויות, האם יש להחפץ דין ממון, והמזיקו חייב לשלם בשבילו. פרק ואלו נדרים ב' (קטע "ולכאורה י"ל").

למפרע

שהיכא שהחלות צריכה לחול אח"כ למפרע אי אפשר להתחרט באמצע. פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י'.

בענין מכאן ולהבא למפרע. פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"א ובההערה, פרק נערה המאורסה ג' (קטע "ב" ו"להלן שם).

לקט שכחה ופאה

בענין יד לפאה, עי' בערך ידות - יד לפאה. בענין אם לקט שכחה ופאה לאחר ההפרשה הם עדיין בגדר ממון בעלים או האם הם ממון עניים או האם הם הפקר לעניים. פרק כל כנויי ע"ט.

בענין אם הקצירה מחייבת את השדה בפאה ולפני קצירה אין שום חיוב, או האם גם לפני הקצירה יש חיוב פאה על השדה רק שצריכים קצירה כדי ליצור את המציאות של פאה. פרק כל כנויי ע"ח.

בענין העושה כל שדהו פאה.

פרק כל כנויי ע"ח.

דברי הירושלמי שהשיבולת הראשונה שקצר אינה חייבת בפאה.

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "והנה עיין בתוס' בסוגיין").

דברי תוס' שהחלק שקצר לעצמו יכול להיות אפילו פחות משהו פרוטה.

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "והנה עיין בתוס' בסד"ה").

בענין "המדיל נותן מן המשואר על מה ששיר".

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "ועיין בפ"ג").

בענין אם אפשר להוסיף על פאה אחרי שכבר הפריש (דברי המל"מ בפ"ו מהל' מתנות עניים הט"ו).

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "אמנם אכתי צ"ע").

שיטות הראשונים והאחרונים בענין ספק לקט שכחה ופאה.

פרק כל כנויי פ"ו.

גדרי עני ורש הצדיקו (חולין דף קל"ד).

פרק כל כנויי פ"ו.

לשון קודש - שאר לשונות

המחלוקת בין הרמב"ם והראב"ד בענין אם צריכים לדקדק כשקורא ק"ש בשאר לשונות.

פרק כל כנויי ו' סק"ג סק"ז.

בענין אם לשאר לשונות יש דין לשון, או האם הם רק בגדר פירושים ללשון הקודש (מחלוקת בזה בין הרמב"ם והראב"ד).

פרק כל כנויי ו' סק"ג ולהלן שם.

דברי תוס' בסוטה דף ל"ב ע"א שהדברים שמוזכרים בהמשנה שם שנאמרים בכל לשון הרי זה רק אם הוא מבין את הלשון, ושיש דברים אחרים שנאמרים בכל לשון אפילו אם אינו מבין.

פרק כל כנויי ו' סק"א סק"ד.

טעם לומר שבלשון קודש אינו צריך להבין (משא"כ בלשון אומות), אפילו היכא שאינו אומר פרשה שבתורה.

פרק כל כנויי ו' סק"ד.

דברי הרמב"ם שהנודר בשאר לשונות מהני רק באותו זמן ובאותו מקום שמדברים כן.

פרק כל כנויי ו' סק"ו.

דברי הביאור הלכה שקריאת שמע בשאר לשונות מהני רק באותו זמן ובאותו מקום שמדברים כן.

פרק כל כנויי ו' סק"ו.

דברי הירושלמי הנראה שרוצה לומר שאדם יכול לחדש לשון לעצמו.

פרק כל כנויי ו' סק"ז.

מבריה ארי מנכסי חבירו

דברי רש"י והראב"ד שבמבריה ארי מנכסי חבירו הרי חבירו פטור מלשלם להמבריה משום דמצוה קעביד וביאורי האחרונים בדבריהם.

פרק אין בין המודר ו' סק"ח.

הטעמים שכתבו תוס' למה במבריה ארי חבירו הרי חבירו פטור מלשלם להמבריה.

פרק אין בין המודר ו' סק"ט.

בענין מציל מפי הארי.

פרק אין בין המודר ו' סק"ט.

דברי הרא"ם שפורע חובו של חבירו אינו יכול לתבוע את חבירו להחזיר לו כי איירי שאין המלוה עומד עכשיו לפנינו מוכן לגבות, אבל אם המלוה כאן ומוכן לגבות, הפורע יכול שפיר לתבוע.

פרק אין בין המודר ב' סק"ב.

דברי תוס' בדף ל"ג ע"ב שהיכא שראובן משתמש בידים בהחפץ של שמעון כדי להבריה את הארי מעל עצמו לא שייך לומר ששמעון הוא רק בגדר מבריה ארי ולפטור את ראובן.

פרק אין בין המודר ז' סק"א (קטע "ב").

מגדף

בענין למה במגדף לא מהני חזרה תוך כדי דיבור.

פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע אחרון) סק"ב.

מדות

פרישות

בענין אם פרישות מעולם הזה היא דבר מעולה.

פרק כל כנויי קכ"ו.

בענין שנזיר נקרא חוטא.

פרק כל כנויי קכ"ו.

בענין "נדרים סייג לפרישות".

פרק כל כנויי קי"ח סק"ה, קכ"ו.

מוחזק

בענין המ"ד שסובר שחזקה דהשתא מהני להוציא ממוחזק, עי' בערך חזקה – חזקה דהשתא.

דברי תוס' בכתובות דף כ' ע"א שתפיסה מהני רק בטוען טענת ברי.

פרק השותפין ד'.

בענין אם היכא שהחפץ הוא ספק הפקר ספק של חבירו, מותר לו לתפוס או לא.

פרק השותפין ד'.

מזוזה

בענין היכא שיש לו בית בשותפות עם גוי, האם הבית חייב במזוזה.

פרק השותפין ה'*

מזיק

דברי תוס' שמטמא מיקרי היזק שאינו ניכר כי אין ניכר שהוכשר.

פרק אין בין המודר כ"ג.

קושיית הרמב"ן למה מיקרי מפגל היזק שאינו ניכר הלא השחיטה ניכרת, ותירוצו שהמחשבה היא הדבר שאוסרת.

פרק אין בין המודר כ"ג.

מחוסר זמן

דברי הרמב"ם שנזיר ששחט חטאתו בחוץ בתוך ימי נזירותו פטור משום דהוי מחוסר זמן בבעלים, אבל על עולתו ושלמיו חייב.

פרק כל כנויי נ' (קטע "והנה גם הרמב"ם" וקטע "והלח"מ").

מיאון

דברי הגר"ח שמיאון אינו מגלה שהקידושין היו טעות אלא המיאון פועל עקירה למפרע, אבל אינו עושה עקירה למפרע. לחלוטין אלא רק מכאן ולהבא ולמפרע. ודברי הקה"י שהמיאון מגלה באמת שהקידושין היו טעות.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" בההערה ובסק"י.

בענין הא שלאחר מיאון הרי הבעל מותר בקרובותי' והיא מותרת בקרוביו. וכן בענין שאינו מחזיר את הפירות ומעשה ידים שאכל כל ימי הנישואין, וכן הנדרים שהפר נשאים מופרים.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" בההערה ובסק"י.

מילה

בענין אם אברהם אבינו הי' נחשב ישראל רק לאחר שמל, עי' בערך אברהם אבינו.

מלוה

בענין אם הלוח חייב להשכיר את עצמו או לקבל מתנות כדי לשלם את החוב.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' בקו"ש").

בענין היכא שהלוה בא לשלם חובו ע"י שנותן להמלוה דבר של הפקר, והמלוה קיבל אותו, האם הלוה נפטר עי"ז, או האם המלוה יכול לומר לו הרי אתה לא פרעת אלא זכיתי מהפקר.

פרק כל כנויי פ"ב סק"א.

בענין היכא שהלוה נתן להמלוה עצה איך להרויח כספים והלך המלוה וזכה.

פרק כל כנויי פ"ב סק"א.

מצורע

בענין חטאת ועולת מצורע, עי' בערך קרבן חטאת יחיד - חטאות נזיר ומצורע.

בענין אם תגלחת הנתק היא בגדר מצות עשה.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "והנה האבני מילואים").

בענין מה שעשה דוחה ל"ת ועשה בתגלחת כהן מצורע.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע אחרון).

בענין מה שעשה דוחה לא תעשה ועשה בתגלחת נזיר מצורע.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב.

מקח טעות

הדרך שכדי שיחשב מקח טעות צריכים שיהי' טעות בנוגע לגופו של החפץ ולא סגי בזה שאלו הי' יודע דבר חיצוני לא הי' קונה. פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"א.

נדרים

בענין ידות נדרים, ע"י בערך ידות.

בענין מכלל לאו אתה שומע הן, ע"י בערך ידות - כללי.

בענין מה שיבם מיפר נדרי השומרת יבם, ע"י בערך יבום - זיקה.

בענין נדרים לבטל או לקיים מצות, וכן נדרים על שבועות, ע"י בערך אין איסור חל על איסור - נשבע או נודר לקיים או לבטל מצוה או נשבע על שבועה או נדר אחר.

בענין אם המשכיר יכול לאסור בנדר, ע"י בערך שכירות - כחו של המשכיר בהדבר המושכר.

בענין אם השוכר יכול לאסור בנדר, ע"י בערך שכירות - כחו של השוכר.

בענין המחלוקת בין רבי אליעזר בן יעקב ורבנן בשותפין שנדרו הנאה זה מזה, ע"י בערך ברירה.

בענין שנידוי נקרא נדר, ע"י בערך נידוי וחרם.

בענין ביאור איסור גברא ואיסור חפצא, ע"י בערך איסורי אכילה, ובערך איסורי הנאה.

בענין דברי הרמב"ם שהפקר הוא כנדר, ע"י בערך הפקר.

עיינן עוד בערך דברים שבלב - נדרים.

וכן בערך כל תאחר.

בענין אכלה כולה גבי נזירות, ע"י בערך נזירות בסק"ה וסק"ו.

בענין אם ראוי לנדור

דברי הריטב"א שגם כשרים נודרים בעת צרה או כשצריכים למנהג זה לתקנת עניים. פרק כל כנויי קי"ח סק"ד, קכ"ה.

בענין "נדרים סייג לפרישות".

פרק כל כנויי קי"ח סק"ה, קכ"ו.

(בענין אם נשבעין לשם פרישות, ע"י בערך שבועות - שבועת ביטוי).

כל יחל, ככל היוצא מפיו יעשה, האיסור חפצא

בענין אם הלאו של כל יחל הוא על עשיית המעשה או על חילול הדיבור.

פרק כל כנויי י"ז*, י"ח סק"ג, נ"ד (קטע "מיהו"), פ"ו סק"א (קטע "ועי' בקרן אורה"), פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ז (קטע אחרון).

בענין אם יש מלקות משום כל יחל.

פרק כל כנויי ח**ט, ט' (קטע ראשון).

הדרך שהאיסור של כל יחל הוא איסור גברא גם בנדר, רק שחזן מזה יש גם איסור חפצא שאינו מוזכר בהתורה אלא שהנודר עצמו יוצר אותו ע"י הנדר.

פרק כל כנויי א' סק"ד בהערה, (י"ז* סק"א, י"ח), פרק ואלו מותרין כ"ד (קטע "ושוב כתב").

הדרך שהעשה של ככל היוצא מפיו יעשה הרי הוא בגדר קיום עשה ולא רק איסור עשה. פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "וע"ע בקובץ הערות" וקטע "וע"ע בחי' הגר"ח").

דינים שונים

בענין שאי אפשר לנדור ע"י שליח.

פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

בענין למה לא אמרינן שסתם נדר נוהג רק שלשים יום כמו שאומרים בשבועות.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ה, נ"ד*.

שמדרכנן נדר חל גם על דבר שאין בו ממש.

פרק ואלו נדריים ה'.

שיטת הרשב"א שמה שמדובר בנדר נדר חל על דבר שאין בו ממש הרי זה רק לענין לאסור על עצמו אבל לא לאסור על חבריו.

פרק ואלו מותרין ה'.

בענין שני נדריים מצטרפין.

פרק כל כנויי י"ז * סק"ד.

דברי המג"א שמתיר שלא כדרך הנאה במודר הנאה.

פרק אין בין המודר א' (קטע) "והנה עי' עוד".

המחלוקת אם הנודר מן הככר מותר לערב בו. פרק אין בין המודר א' (קטע) "והנה עי' עוד".

דברי הראשונים באוסר צרור לזריקה, והסברא שאפשר לאסור רק הנאה כי הנאה מיקרי חפץ שאפשר לאסורו על עצמו. פרק ואלו מותרין ו'.

בענין האומר תקיעת שופר עלי בלי להזכיר הנאה.

פרק ואלו מותרין ו'.

בענין מה שהמודר הנאה מחבירו מותר לתקוע לו תקיעה של מצוה. פרק ואלו מותרין ו'.

נדרי הקדש

דברי הרשב"א והריטב"א שלאחר שהקדיש יש עליו חיוב להמציא את החפץ להגזבר מצד מוצא שפתיך תשמור.

פרק כל כנויי א' סק"א סק"ב.

בענין שהקדש הוא ענין של נדר, ובענין מה נכלל ב"נדרי הקדש".

פרק כל כנויי א' סק"א - סק"ה סק"ט.

בענין הגמ' בנדה שהנהנה מהקדש עובר בכל יחל.

פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג' (קטע ראשון ולהלן שם), כ"ד (קטע "ושוב" ולהלן שם).

בענין אם זה משום שחוק מהאיסור תורה של הנאה מהקדש יש מצד המקדיש נדר רגיל מנדרי איסור לקיים דיני הקדש, או האם האיסור תורה בהקדש הרי הוא גופא

האיסור חפצא של נדר, כי עצם עשיית הקדש הרי זה בגדר נדר.

פרק כל כנויי א' סק"ד, פרק ואלו מותרין כ"ד.

שיטת הרמב"ם שאפשר לנדור לתת להקדש גם דבר שלא בא לעולם.

פרק כל כנויי ל"ח סק"ב סק"ג.

קבלה לדבר מצוה

הדרך שעל הסוג נדר של קבלה לדבר מצוה, אע"פ שהוא על גברא כמו שבועה, אין חיוב קרבן כמו שיש בשבועה, וכן אינו עובר בכל יחל, אלא הרי הוא עובר רק על מוצא שפתיך תשמור ועל כל תאחר.

פרק כל כנויי ק"א (קטע "וי"ל").

בענין אם קבלה לדבר מצוה צריכה להיות דוקא בלשון "הרי עלי", אשר לפ"ז אם הזכיר רק שיעשה את הפעולה הרי אנו צריכים להשלים "הרי עלי" ע"י ידות.

פרק כל כנויי ק"א (קטע "והנה גם הריטב"א").

הפלאה

בענין אם עיקר לשון נדר הוא דוקא לשון "אסור", או דוקא לשון התפסה, או דוקא שניהם יחד (ואם לא אמר את העיקר לשון נדר הרי זה מהני רק מדין יד), ונפ"מ שיוצא מזה.

פרק כל כנויי ב', ג', י"ח, פרק ואלו מותרין כ"ז סק"א.

דברי הירושלמי בנוגע להאומר "לכשאזכיר פת אהא נזיר".

פרק כל כנויי ו' סק"ז.

בענין בנדריים הלך אחר לשון בני אדם. פרק כל כנויי ו' סק"ח סק"ט.

בענין היכא שאמר לשון המועיל ושוב הוסיף לשון המקלקל.

פרק כל כנויי ב' סק"ג, קט"ו סק"ד.

בענין נדר בלשון שבועה ושבועה בלשון נדר. פרק כל כנויי כ"א, נ"ו, קי"ט, פרק ואלו מותרין ט'.

בענין הציור של מודרני שאיני אוכל: האם זה נדר בלשון שבועה.

פרק כל כנויי נ"ו.

בענין נדר בחלום.

פרק כל כנויי ק"ו.

בענין אם אפשר לעשות איסור חפצא של נדר לאחר זמן.
פרק ואלו מותרין י"ב.

התפסה

שיטות הראשונים בענין אם אביי ורבא שחולקים באם מתפיס בשבועה מהני, חולקים גם בנדר, או האם בנדר מודה רבא דמהני.

פרק כל כנויי בג, ג' סק"א (קטע "והנה עיין בר"ן"), י"ז *סק"ג.**

בענין הגדר של התפסה: המשכת קדושה ואיסור, או משל.

פרק כל כנויי בג, ג', י"ז *סק"ג, י"ח, פרק אין בין המודר י"ז סק"ג.**

בענין אם עיקר לשון נדר הוא דוקא לשון "אסור", או דוקא לשון התפסה, או דוקא שניהם יחד (ואם לא אמר את העיקר לשון נדר הרי זה מהני רק מדין יד), ונפ"מ שיוצא מזה.

פרק כל כנויי ב', ג', י"ח, פרק ואלו מותרין כ"ז סק"א.

שיטת הריטב"א ותוס' שהתפסה מיקרי רק כשהוא אומר זה כזה, אבל כשהוא אומר איסור נדרו בפירוש, ואפילו ע"י שהוא תולהו בקרבן, וכגון כשהוא אומר זה אסור עלי, או זה עלי כקרבן, או זה אסור עלי כזה, הרי זה בגדר מפרש איסור נדרו ולא התפסה.

פרק כל כנויי ב.**

דברי הריטב"א שהתפסה בדבר האסור לא מהני משום שהם איסורי גברא.

פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע "והנה הריטב"א"), י"ז סק"ב (קטע "מיהו יש הרבה"), כ"א סק"א.

דברי הר"ן דהיכא שאין הדבר אסור לכל אדם (כגון בשר שלמים אחרי זריקה דאסור רק לטמאים) הרי זה מראה שאין האיסור מחמת דיבורו אלא מצד התורה והרי זה בגדר דבר האסור, ולא מהני בו התפסה.
פרק כל כנויי קמ"ח סק"א סק"ב.

דברי האתוןן דאורייתא שאם הי' בתחילה

אסור באיסור שהוא בגדר דבר האסור, אע"פ שנתחלף האיסור לדבר הנדר, אי אפשר להתפיס בו כיון שהחלפה לא חידשה בו איסור.

פרק כל כנויי קנ"ג {קטע "ושוב כתב "וז"ל, אולם"}.

בענין אם צריך להתפיס בדבר שנאסר דוקא ע"י דיבור ולא בדבר שנאסר ע"י מעשה.
פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

בענין שאילת הגמ' אם בעיקרו קמתפיס או בהיתרא קמתפיס.

פרק כל כנויי קמ"ח - קנ"ב.

דברי הר"ן בשבועות שהיכא שהתפיס בדבר שכבר לא נשאר עליו עכשיו שום דין כלל, וכגון שהתפיס בנזירה שהפך לה בעלה, בודאי אמרינן שבעיקרו קמתפיס.
פרק כל כנויי קנ"ב.

בענין אם אפשר להתפיס בדבר שיש בו קדושה אבל לא איסור.

פרק כל כנויי קל"ח, קמ"ב.

דברי הראב"ד שאפשר להתפיס בהשמות שבספר תורה.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"א סק"ב.

בענין התפסה בחומות ירושלים.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

בענין אם אפשר להתפיס בהקדושה שירושלים קדושה יותר משאר ארץ ישראל, דהיינו קדושת המקום.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ב.

בענין התפסה בהיכל.

פרק כל כנויי ק"מ, קמ"ב סק"ה.

בענין המ"ד שסובר שאפשר להתפיס בולד חטאת.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ג סק"ו.

בענין הא דא"א להתפיס בתרומה וחלה.

פרק כל כנויי י"ז סק"ד, קמ"ב סק"ד, קנ"ג.

ביאורי הראשונים בהתפסה ב"אימרא".

פרק כל כנויי קל"ז, קל"ח.

דברי הרמב"ם שלא הביא מתפיס באימרא אבל כתב התפסה ב"תמידים".

פרק כל כנויי קל"ז סק"ב.

בענין התפסה באילו של אברהם אבינו.
פרק כל כנויי קל"ח, קמ"ב סק"ו
סק"ז.

בענין התפסה בעצי המערכה.
פרק כל כנויי קל"ט.

בענין התפסה בקטורת.
פרק כל כנויי ק"מ.

הביאורים שכתבו הראשונים במאי דאמרינן
שאפשר להתפיס בחטאות ואשמות משום
שאפשר להתפיסם בנדר, דהיינו הביאור
שהכוונה היא להעובדא שצריכים להקדישם,
והביאור שהכוונה היא להעובדא שמצינו
שנזיר מביא חטאת ואשם וחשיבי באים
בנדר כיון שנדר נזירות מדעתו (הרמב"ם).

פרק כל כנויי ט"ז סק"ט, מ"ג
(קטע) ("והנה נידון זה"), קל"ז
סק"ב, ק"מ, קנ"ד, קנ"ה, קנ"ה*
סק"ד, קנ"ו.

בענין אם (לפי ביאורו הנ"ל של הרמב"ם)
מהני אם יתפוס בחטאות הפנימיות.
פרק כל כנויי ק"מ.

המתפיס בבכור או מעשר

בענין המחלוקת בין רבי יעקב ורבי יהודה
אם אפשר להתפיס בבכור.
פרק כל כנויי קנ"ד, קנ"ה*.

דברי הרמב"ם במתפיס בבשר בכור.
פרק כל כנויי קנ"ה*.

דברי הלח"מ שלאחר שהקדיש את הבכור
בפה, לכו"ע אפשר להתפיס בו.
פרק כל כנויי קנ"ד (קטע אחרון),
קנ"ה* סק"ב.

דרכו של השער המלך להיפך מהנ"ל, והיינו
שפליגי על לאחר שהקדיש את הבכור בפה,
אבל לפני כן לכו"ע אי אפשר לתפוס בו.
פרק כל כנויי קנ"ה* סק"ג.

עוד בענין מתפיס בבכור.
פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע אחרון).

דברי הרמב"ם שמתפיס במעשר בהמה
מהני כי קדושתו היא בידי אדם.
פרק כל כנויי קנ"ו.

כינויים

ביאור המחלוקת בין רבי יוחנן וריש לקיש

אם הכינויים הם לשון אומות או לשון
שבדו חכמים.
פרק כל כנויי ד'.

בענין אם לפי ריש לקיש חייבים לנדור רק
בלשון שבדו חכמים, או האם מותר
להשתמש גם בלשון אומות.
פרק כל כנויי ד' סק"ג.

בענין אם לפי ריש לקיש לשון שבדו
חכמים מהני מהתורה משום שלא גרע
הסכמת חכמים מהסכמת האומות, או האם
מהני מכח תקנה.
פרק כל כנויי ד', י"ד סק"ב, כ"ג,
כ"ז.

בענין אם לפי ריש לקיש מהות התקנה היא
שיהי' דין נדר או שיהי' בגדר לשון.
פרק כל כנויי ד' סק"ב.

השיטה שגבי נזירות לכו"ע הכינויים
המוזכרים בהמשנה הם לשון אומות.
פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע "ועוד
דהא"), כ"ג, ק"ל.

בענין שיטת ר' יהודה בר' חסדאי שהביא
הר"ן בריש נדרים.

פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע
"וונראה לתרין"), ה', קל"א.

ביאור שיטת הרמב"ם בהכינויים המוזכרים
בהמשנה.

פרק כל כנויי ה' (קטע "והנה עיי'
ברמב"ם").

יסודו של הגרי"ז שמספיק ב"ביטוי
שפתים" ולא צריכים דין לשון.
פרק כל כנויי ו' סק"ז (קטע
"איברא") סק"ח.

בענין אם הנודר צריך להבין פירוש המלה
של הכינויי או האם מספיק אם הוא יודע
שנעשה עי"ז נדר או נזירות, והמחלקים בזה
בין לשון אומות ללשון שבדו חכמים.

פרק כל כנויי ד' בההערה, ד*, ה'
(קטע "ולפי מה"), ו' סק"א.

הטעם לומר שבלשון קודש אינו צריך
להבין (אפילו כשגם בלשון קודש אינו
נוסח של פרשה שבתורה), אבל בלשון
אומות צריך להבין.

פרק כל כנויי ו' סק"ב ולהלן שם.

הסוכרים שכינויים מועילים רק באותו מקום ובאותו זמן שמדברים כן, והמחלקים בזה בין לשון אומות ללשון שבדו חכמים. פרק כל כנויי ד' סק"ב, ו' סק"ו.

בענין כינויי כינויים.

פרק כל כנויי ד', ח' סק"א (קטע "וגם התוס' רי"ד"), ק"ל - קל"ד.

בענין אם גם כשנודר בלשון אומות אמרינן סתם נדרים להחמיר. פרק כל כנויי ו' סק"ה.

סתם נדרים להחמיר

בענין סתם נדרים להחמיר ופירושהם להקל. פרק כל כנויי ב' סק"א, ו' סק"ה, ז' סק"ב (קטע "ועי' בריטב"א"), נ"ז, נ"ח, ע"א סק"ב (קטע "ולכאורה"), קל"ו (קטע "ובאמת"), קל"ז סק"א, קל"ט, קנ"א, פרק ואלו מותרין כ"ה - כ"ח.

בענין למה אין שואלים אותו מה היתה כוונתו.

פרק ואלו מותרין כ"ה.

מחלוקת בענין אם סתם נדרים להחמיר הוא מדין ספיקא דאורייתא לחומרא או מדין ודאי כי אם לא נתכוין לנדר ה' לו לשתוק ולמה דיבר.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "מיהו להלן"), נ"ח, ע"א סק"ב (קטע "מיהו ראייתנו"), פרק ואלו מותרין, כ"ו, כ"ז. (קטע "והנה כל דברינו" ולהלן שם).

בענין מתי אומרים סתם נדרים להחמיר ומתי אומרים דהוי בגדר ידים שאין מוכיחות ולא הויין ידים.

פרק כל כנויי ב' סק"א, נ"ז, קל"ו (קטע "ובאמת"), קל"ז סק"א, פרק ואלו מותרין כ"ז.

דברי המחנה אפרים שמחלק בנוגע להנ"ל, דהיכא שבדאי נדר, רק דלא מוכח אם

לאכילה או איסור אחר, אמרינן סתם נדרים להחמיר ולא איכפת לן בזה שאינו מוכיח. פרק כל כנויי נ"ז (קטע "ושוב כתב"), פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "ושוב כתב").

שהיכא שאמר על דבר שאינו ברשותו שיהי' הקדש, מחמירים לומר שנתכוין לנדר (דמהני גם על דבר שאינו ברשותו) ולא נתכוין להקדיש (דלא מהני על דבר שאינו ברשותו).

פרק כל כנויי נ"ז (קטע "ועוד כתב"), פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "ועוד כתב").

בענין סתם נדרים להחמיר ופירושהם להקל היכא שיש רוב לאחד מהצדדים.

פרק ואלו מותרין כ"ז סק"ב, כ"ח. ע"ע לעיל בסוף "כינויים".

קונמות מפקיעין מידי שיעבוד

בענין קונמות מפקיעין מידי שיעבוד. פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א") י"ז סק"א סק"ב, י"ט, פרק השותפין א' סק"א סק"ב, ז', ח' (בתחילתו), ט"ו סק"ב, כ'.

שהיכא שנדר הנאה מהגברא ולא מהנכסים לא שייך לומר שקונם מפקיע מידי שיעבוד ושאסור לו לגבות וליהנות מהנכסים, אלא מותר לו לגבות מהנכסים מה שחייב לו, כי אין זה נקרא הנאה מהגברא.

פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א"), פרק השותפין א' סק"א סק"ב.

קונמות פקעי בכדי

בענין קונמות פקעי בכדי. פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ו, ה'.

קדושה, מעילה בקונמות, פדיון

דברי הגמ' בדף פ"ו ע"ב שקונמות הם קדושת הגוף ודברי הגמ' ביבמות דף פ"ח ע"א שקונמות הם קדושת דמים. פרק אין בין המודר י"ז, י"ט.

המחלוקת בין הר"ן והרא"ש בביאור "מקום שנוטלין עלי' שכר תפול הנאה להקדש",

האם זה משום שההנאה שייכת ממש להקדש.

פרק כל כנויי ג' סק"ב, פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב") [ודברי רבינו יונה בענין זה], י"ז סק"ג (קטע "עוד הבאנו" ולהלן שם), פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

בענין מעילה בקונמות (בקונם כללי ובקונם פרטי), פדיון, ויציאה לחולין ע"י מעילה.

פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע "והנה הריטב"א") סק"ב, י"ז סק"ג, פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה בנוגע"), פרק אין בין המודר י"ז - כ', פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

בענין אם רבנן סוברים אין מעילה בקונמות מודים שיש בהם קדושה רק שאין מעילה.

פרק כל כנויי ג' סק"א סק"ב, י"ז סק"ג, פרק אין בין המודר י"ז סק"ג.

דברי רבינו יונה שרבנן סוברים שגם אין פדיון כמו שאין מעילה.

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ה' סק"ב.

בענין סוג הקדושה שחל בהתפסה לפי המ"ד שסובר יש מעילה בקונמות ולפי המ"ד שסובר אין מעילה בקונמות.

פרק אין בין המודר י"ז סק"ג.

דברי הגמ' בשבועות שמעילה בקונמות היא בשוה פרוטה, ודברי הר"ן שהיא בכזית, ודברי תוס' שבכל שהוא.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב"), י"ח.

דברי הקהלות יעקב שבאכילה, בקונם פרטי יש מעילה בקונמות אפילו בכזית, אע"פ שאין בו שוה פרוטה, ורק בקונם כללי צריכים פרוטה, כי קונם כללי הוא ממש ממון הקדש, וכן בשאר הנאות צריכים שו"פ. פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב").

דיני מודר הנאה

ע"ע בערך שופר.

המחלוקת בין הרמב"ם והר"ן בענין מי

לוקה על בל יחל, המדיר (הרמב"ם) או המודר (הר"ן).

פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג', פרק השותפין ט"ו (קטע אחרון).

דברי הלח"מ שאפילו הרמב"ם מודה שהמודר הוא זה שמועל.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה בנוגע").

דברי רעק"א שמי שמודר הנאה מחבירו וחבירו חייב לו כסף, מותר לו לגבות כי אין זה נקרא שחבירו מהנהו.

פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א"), פרק השותפין א' סק"א (קטע "ועי' בתוס' רעק"א").

הסברות להתיר או לאסור ויתור ודריסת הרגל במודר הנאה.

פרק אין בין המודר א', ג', פרק השותפין א' סק"א (קטע "והנה מש"כ" ולהלן שם).

דברי הרשב"א שהמ"ד שסובר שויתור אסור במודר הנאה הרי הוא אסור רק מדרבנן.

פרק השותפין פרק ו* סק"ב.

דברי רעק"א שלא שייך להתיר משום ויתור מותר במודר הנאה היכא שנדר הנאה מהחצר, אלא רק היכא שנדר הנאה מהגברא.

פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א"), פרק השותפין א' (קטע "ועי' בתוס' רעק"א").

שיטת תוס' שמודר הנאה אסור גם בהנאה פחות משוה פרוטה, אבל מה שמודר מאכל אסור גם בכלים שאין עושים בהם אוכל נפש היכא שמשכירין כיוצא בו הרי זה רק אם משכירין כיוצא בו בפרוטה.

פרק אין בין המודר ב'.

בענין יסוד האיסור בכלי שאין עושה אוכל נפש אבל משכירין כיוצא בו.

פרק אין בין המודר ב' סק"ב.

שאלת הירושלמי אם המודר הנאה מפת מותר לחמם בו את ידיו.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "ועי"ש בטורי אבן").

בענין היכא שהמודר הנאה מחבירו נהנה ממנו בגזילה, האם עבר על הנדר, או לא כי לא מיקרי שחבירו ההנאה.

פרק השותפין א' סק"א (קטע אחרון), ב' (קטע "מיהו").

בענין "שאני אוכל לך" בלי "מודרני ממך".
פרק כל כנויי נ"ה.

בענין "הנאת תשמישך עלי".
פרק ואלו מותרין ד', ה'.

בענין שבמודר הנאה מחבירו, המדיר שוקל את שקלו של המודר ומחזיר את אבידתו.
פרק אין בין המודר ו'.

עוד בענין מחזיר אבידתו.
פרק אין בין המודר ז'.

בענין ליתן לו צדקה.
פרק אין בין המודר ו' סק"ג.

בענין תורם את תרומתו.
פרק אין בין המודר כ"ד.

בענין מה שמתר להמדיר להקריב את קרבנותיו של המודר אם סוברים שהכהנים הם שלוחי דשמיא.

פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

בענין מלמדו מדרש.
פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

בענין אין מלמדו מקרא.
פרק אין בין המודר כ"ה.

בענין אם המודר יכול להתיר נדר להמדיר, והטעמים לומר שאינו יכול.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה הר"ן" ולהלן שם).

שבהדי עוד שנים בודאי יכול להתיר.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה יש להקשות").

שלפי האוסר, גם אינו יכול להתיר את שבועתו של הנשבע.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "עוד קשה" ולהלן שם).

בענין אם המדיר יכול להתיר נדר להמודר, או האם זה נקרא שהמודר נהנה ממנו ע"ז.
פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה הר"ן" ולהלן שם).

הדרך שבהכלל שאין אדם אוסר דבר אינו

שלו נכלל שאפילו אם הדבר הוא שפיר שלו אבל אם הוא שייך גם לחבירו אינו יכול לאוסרו עליו.

פרק השותפין ב' (קטע "וביותר").

בענין היכא שהדיר אחד מן השותפין את חלקו בהחצר לאחד מן השוק: שיטות הראשונים בענין מתי מותר לזה מן השוק להכנס עם טענה של לשל חבירך אני נכנס.
פרק השותפין ט'.

"השותפין שנדרו הנאה זה מזה אסורין ליכנס לחצר, רבי אליעזר בן יעקב אומר זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו":
בענין מה שראב"י מודה לת"ק בחצר שיש לו דין חלוקה.

פרק השותפין ה' (קטע "ועכ"פ"), ט' סק"ב סק"ה.

בענין אם שותפין בחצר שהדירו זה את זה מותרים להכנס כל אחד להחצר לצורך השותף השני.

פרק השותפין ט' סק"א (קטע "ג'"), סק"ד סק"ה (קטע "ועוד כתב").

דברי הרמב"ם שהיכא שנדרו או הדירו זה את זה מותר כל אחד בחלקו לאחר חלוקה.
פרק אין בין המודר י"ד (קטע "ובספר"), ט"ז (דברי הרשב"א שחולק).

בענין "ככרי עליך ונתנה לו במתנה".

פרק אין בין המודר י"ד - ט"ז, פרק השותפין י"ב סק"א.

בענין "ככרי עליך ומכרה לו".

פרק אין בין המודר י"ד, ט"ו, ט"ז.

בענין "ככרי עליך והפקירה".

פרק אין בין המודר י"ד (קטע "והנה לכאורה").

בענין "ככרי עליך והורישו לו".

פרק אין בין המודר י"ד (קטע "והנה עי' ברשב"א").

בענין "ביתך שאני נכנס".

פרק השותפין י"ג.

הדרך שמעשה של טרחה בעלמא שאין לו הגדרה של שוויות ממון, מותר.

פרק אין בין המודר ו' סק"ד, ז' סק"ג.

נדרי זרוזין

ע"י בערך דברים שבלב - נדריים.

היתר חכם

הדרך שלא סגי אם הנודר מתחרט מהעובדא שנדר בתחילה, אלא צריכים ג"כ שירצה את ההיתר, ואם אינו רוצה משום איזו סיבה צדדית אי אפשר להתיר לו. פרק כל כנויי ק"י.

בענין אם היתר חכם מהני משום שאיגלאי שהנדר הי' טעות, או האם הוי בגדר עקירה למפרע, או האם הוי בגדר עקירה מכאן ולהבא למפרע.

פרק ואלו מותרין כ"ג, פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם", פרק ארבעה נדריים - "בענין פותחין בחרטה" סק"א (קטע "והנה לפי"), פרק ואלו נדריים א' (קטע "והנה אם נאמר").

המחלקים בין פתח לחרטה, דפתח הוא משום טעות, וחרטה היא משום עקירה למפרע.

פרק ארבעה נדריים - בענין פותחין בחרטה סק"ו.

דברי הרא"ש בפ"ג דנדריים סי' ג' שנדר חשיב דבר שיש לו מתירין כי היתר חכם אינו בגדר גילוי מילתא שהנדר הי' טעות אלא החכם עוקר למפרע, ודברי הארזא דבי רב שכוונתו היא מכאן ולהבא למפרע.

פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ה, פרק נערה המאורסה ג' (קטע "בי").

דברי המבי"ט שמהתורה מותר גם בלי היתר חכם משום שנשאר טעות, ורק מדרבנן צריכים שחכם יתיר.

פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ב.

הדעות בענין אם מותר לעבור על הנדר כבר עכשיו על סמך שהולך לעקור את הנדר ע"י היתר חכם.

פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ו.

השיטה שחכם מתיר אפילו נדרי עצמו ע"י פתח, ורק ע"י חרטה אינו מתיר. פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ג.

בענין המחלוקת אם פותחין בחרטה. פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ח, פרק ארבעה נדריים - "בענין פותחין בחרטה".

בענין אם צריכים שיעשה מהחרטה פתח, דהיינו שיאמר שאילו הי' יודע שיתחרט לא הי' נודר, ועוד בענין סוג ואיכות החרטה. פרק ארבעה נדריים - "בענין פותחין בחרטה".

בענין נולד המצוי לענין הדין שאין פותחין בנולד.

פרק ארבעה נדריים - "בענין פותחין בחרטה" סק"ה.

בענין אם בשבועה מהני היתר חכם או הפרת האב והבעל.

פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ז.

השיטה שחרטה מהני בנדר אבל לא מהני בשבועה.

פרק ארבעה נדריים - "בענין פותחין בחרטה" סק"ו.

השיטה שחרטה לא מהני בהקדש ותרומה. פרק ארבעה נדריים - בענין "פותחין בחרטה" סק"ז.

בענין אם אפשר לשאול על נדרו ע"י שליח, ע"י תורגמן, וע"י מכתב. והסוברים שסגי עם החכם יודע מעצמו על חרסת הנודר ואין הנודר צריך לדעת שהחכם מתיר. פרק כל כנויי ק"ז - ק"ט.

בענין אם הטעם למה אמרינן שג' הדיטות לא יתירו במקום שיש מומחה הוא משום כבודו של המומחה או משום חשש טעות. פרק כל כנויי קי"ג.

בענין אם הטעם למה מומחה לא יתיר כשיש מומחה גדול ממנו הוא משום כבודו של הגדול או משום חשש טעות. פרק כל כנויי קי"ג.

בענין שלא להתיר נדר במקום רבו. פרק כל כנויי קי"א - קי"ג.

הדרך שלהתיר נדר לא מיקרי בגדר הוראה.
פרק כל כנויי קי"א.

דברי הרשב"א שהיכא שנדר על ככר שלו,
ואכל אותה אדם אחר, אע"פ שהאוכל אינו
חייב לשלם להנודר כיון שהככר אסורה על
הנודר בהנאה, אבל אם שוב שאל הנודר על
נדרו והתירו לו, הרי האוכל חייב לשלם.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"י.

בענין להתיר נדרי אשתו בצירוף אחרים.
פרק כל כנויי קי"ב.

קושיית תוס' איך מלקין נזיר (וכן העובר
על נדרו) הלא הוי בגדר התראת ספק כי
אולי ישאל על הנזירות.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ט.

הפרת אב ובעל

בענין אם בשבועה מהני היתר חכם או
הפרת האב והבעל.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ז.

בענין בעל מיגז גיז.

פרק כל כנויי קנ"ב, פרק ואלו מותרין
כ"ב סק"א, פרק ארבעה נדרים -
"בענין היתר חכם" סק"ז (קטע
"ועכ"פ" ולהלן שם), פרק ואלו
נדרים א' (קטע "ואולי" ולהלן שם).

הדרך שבעל מיגז גיז פירושו הוא רק
שהוא מפסיק את הנדר מכאן ולהבא, אבל
לא שהוא מבטל את ההפלאה הראשונה על
הזמן הזה מכאן ולהבא.

פרק ואלו נדרים א' (קטע "ואולי"
וקטע "ובדברינו").

דברי הר"ן בדרך כ"ז שנדר שבטל מקצתו
בטל כולו אמור רק כשנתבטל על ידי היתר
חכם אבל לא כשנתבטל על ידי הפרת בעל.
פרק ארבעה נדרים - בענין פותחין
בחרטה סק"א (קטע אחרון), פרק
ואלו נדרים א' (קטע אחרון).

דברי הר"ן ששתיקה ביום שמעו מקיים את
הנדר כי נקטינן שבמשך היום קיים בלבו.
פרק נערה המאורסה ב' (קטע "ויש
לומר" ולהלן שם).

המחלוקת ראשונים אם שאלת חכם על
הקמה מהני רק ביום ההקמה.
פרק נערה המאורסה ב'.

בענין אם אפשר לשאול על שתיקה ביום
שמעו.
פרק נערה המאורסה ב'.

"קיים ליכי ומופר ליכי בבת אחת מהו":
שיטת הרמב"ם שחלה ההקמה, ושיטת
הר"ן ששתיקה אינן חלין.

פרק נערה המאורסה ד' סק"ג.

בענין קיים ליכי קיים ליכי ונשאל על
הראשונה, האם השני' חלה.

פרק ואלו מותרים כ"ב.

דברי הגר"ח שהסיבה למה אין הקמה אחר
הפרה הרי זה משום חסרון מציאות, דהיינו
שכבר אין כאן נדר להקים, אבל הסיבה
למה אין הפרה אחרי הקמה הרי זה משום
סיבה מסוימת בהלכה, דהיינו שלאחר
שהוקם הנדר שוב אינו ניתן להפרה.
פרק נערה המאורסה ד' סק"ג.

שיטת הרמב"ם שהאב מפר כל נדרי בתו
ולא רק נדרי עינוי נפש ודברים שבינו
לבינה, והחולקים עליו.

פרק כל כנויי נ"ב, פרק נערה
המאורסה א'.

בענין אם האב מיפר הקדש בתו.
פרק כל כנויי נ"ב.

המחלוקת אחרונים אם גם בנערה המאורסה
סובר הרמב"ם שהאב מפר לבדו נדרים
שאינם של עינוי נפש או דברים שבינו לבינה.
פרק נערה המאורסה א'.

דעת רבינו יחיאל שלפני שנתארסה האב
מפר כל נדרי' אבל לא לאחר שנתארסה
אפילו אם מת הארוס.

פרק נערה המאורסה א' (קטע
"והנה עי' בטור" ולהלן שם).

ביאורו של הפרישה בכוונתו.
פרק נערה המאורסה א' (קטע
"מיהו עי' בפרישה").

בענין כוונת הפסוק "קדוש הוא לה".
פרק כל כנויי ט"ז סק"ד.

בענין אם נחשב שהנזיר נדר לעשות תגלחת נזירות, או האם זה נחשב שהתורה חייבה אותו לעשות כן בסוף נזירותו ואינה מחמת שהוא נדר כן.
פרק כל כנויי מ"ג.

בענין אם נחשב שהנזיר נדר את הקרבנות שהוא חייב בהם בסוף הנזירות, או האם זה נחשב שהתורה חייבה אותו בהם ואינם מחמת שהוא נדר כן.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ו - סק"י,
מ"ג, מ"ז (קטע "והרשב"א").

הדרך ששייך שיקבע ימים נפרדים למניעה מיין וימים נפרדים למניעה מטומאה, כל שקיבל על עצמו מתחילה שיעשה שניהם.
פרק כל כנויי מ' סק"ב (קטע אחרון).

הלאוין והמצות

בענין אם נזיר שטימא עצמו הרי הוא עובר בכל יחל כמו היכא שגילח או שתה יין, או האם אינו עובר כי הוא סותר ומונה נזירות מחדש.

פרק כל כנויי כ"ט סק"ב.

שלפי הצד השני י"ל שהיכא ששתה יין ושוב נטמא אינו עובר בכל יחל אפילו על היין.

פרק כל כנויי כ"ט סק"ב.

בענין היכא שעשה דוחה את הלאו של תער לא יעבור על ראשו, וכן העשה של קדוש יהי גדל פרע שער ראשו: האם בדרך ממילא אין כאן הלאו הכללי של נדרים של כל יחל, וכן העשה של ככל היוצא מפיו יעשה, כי אין כאן חילול דיבורו כי נהג נזירות כדין, או האם שפיר נשאר הלאו של כל יחל, וממילא א"א להעשה לדחות לפי הסוכרים שעשה אינו דוחה ב' לאוין.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "והנה לכאורה יש להקשות").

הדרך שהעשה של קדוש יהי גדל פרע שער ראשו הרי הוא איסור עשה ולא קיום עשה.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "וע"ע בקובץ הערות").

בענין אם הטעם למה גם הארוס צריך להפר הרי זה כי היא נודרת על דעת הארוס.

פרק נערה המאורסה א' (קטע "והנה יש לתלות" וקטע "ולכאורה יש להוכיח").

בענין אם יסוד הדין של מת הארוס נתרוקנה הרשות אצל האב הוא שהאב מקבל את הכח של הארוס או האם זה כח חדש.

פרק נערה המאורסה א' (קטע "והנה נראה").

בענין הפר אחד מהם (האב או הארוס) וקיים אחד וחזר המקיים ונשאל על הקמתו.
פרק נערה המאורסה ב', ג'.

נזירות

בענין כל תאחר דנזירות, ע"י בערך כל תאחר - כל תאחר דנזירות.

מהות נזירות

בענין אם נזירות הוא איסור גברא כמו שבועה, דהיינו שהוא אוסר על עצמו לשנות יין, או האם הוא איסור חפצא כמו נדר, דהיינו שהוא אוסר פיו לשתיית יין, ושערו לתגלחת, וידו וגופו לנגיעה במתים (אי נמי שהוא אוסר את היין עליו וכן השער לתגלחת וכן מתים לנגיעה), או האם הוא תואר קדושה שהוא מחיל על עצמו והתורה היא שעושה את האיסורים.

פרק כל כנויי א' סק"ח, ט"ז, י"ז סק"ב (קטע "וכן בדף כ"ב"), י"ט, כ"א סק"ג, ל"ז, ל"ח סק"א (קטע "ויש לבאר"), מ"ב, נ"ג, נ"ד*, פרק ואלו מותרין י', י"ב.

דברי הגרש"ש שכתב עוד צד, והיינו שהוא מקבל על עצמו לנהוג מנהג פרישות, ושוב קבעה התורה מה הם פרטי הפרישות.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ג (קטע "והנה מלשון").

הדרך שהאיסורים של יין ותגלחת הרי הם דינים נוספים ולא חלק מעצם הקדושת נזירות.

פרק כל כנויי ל"ח סק"א (קטע "ויש לבאר"), פרק ואלו מותרין י"ב (קטע "וצ"ב").

קרבנות נזירות

בענין חטאת ועולת נזיר, עי' בערך קרבן חטאת יחיד - חטאות נזיר ומצורע.

בענין שיטות תוס' והרמב"ם בסדר הקרבת קרבנות נזיר.

פרק כל כנויי נ'.

בענין המחלוקת אם הכוונה ב"אם גילח על אחת משלשתן יצא" היא לכל אחת מהשלש, או האם הכוונה היא דוקא להחטאת.

פרק כל כנויי נ'.

סתירה ברמב"ם בענין אם חטאת נזיר מעכבת.

פרק כל כנויי נ' (קטע "והנה גם מהרמב"ם" ולהלן שם).

הדרך שאפילו אם חטאת נזיר אינה מעכבת אותו מלשתות יין אבל הרי היא מעכבת את הקיום של קרבנות נזיר.

פרק כל כנויי נ' (קטע "והנה גם הרמב"ם").

שיטת "המפרש" שהחטאת מעכבת.

פרק כל כנויי נ'.

תגלחת נזירות

בענין היכא שאיחר הנזיר ולא גילח ביום שלשים, האם הוא יכול עוד לקיים מצות גילוח. ובכה"ג האם הוא צריך לגלח גם את מה שגדל אחרי יום ל', או האם סגי בזה שהוא מגלח את השער שהי' שם ביום שלשים ואינו צריך לגלח עכשיו עד השורשים.

פרק כל כנויי מ"ד, מ"ו.

בענין למה ספק נזיר אינו מגלח.

פרק כל כנויי נ' (קטע "ונראה לומר עוד").

דינים שונים הנוהגים בו

דברי הירושלמי בענין אם נזיר נאסר ביין של ערלה או האם אומרים שאין איסור חל על איסור.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ובדף ט"ז").

נזיר מצורע

עי' לעיל ב"תגלחת נזירות".

בענין שקושיית הגמ' של כל יחל דברו דנזירות היכי משכחת לה היא לפי הצד שהנזיר רק מקבל על עצמו תואר קדושה כי לפי הצד הזה הרי הנזיר לא דיבר על ענבים וא"כ אין זה בגדר "דברו".

פרק כל כנויי ל"ז.

בענין שנזיר מיקרי חוטא.

פרק כל כנויי קכ"ו.

קבלת נזירות

בענין היכא שנדר לקבל על עצמו נזירות, האם חשיב הפלאת נזירות כי יש עליו כבר עכשיו קדושת נזיר אע"פ שעוד לא ייחד ימים בשביל נהיגת האיסורים, או האם חשיב סתם נדר (לקבל על עצמו נזירות) כי אין עליו עכשיו קדושת נזירות.

פרק כל כנויי ל"ח, מ' סק"ב.

גדר החיוב שיש עליו לייחד ימים היכא שאמר שיהי' נזיר לא יאוחר מזמן מסוים או היכא שאמר לא אפטר מן העולם עד שאהי' נזיר.

פרק כל כנויי ל"ז*, ל"ח, ל"ט.

בענין נדר נזירות בבית הקברות.

פרק כל כנויי מ' - מ"ב.

דברי הגר"ז בענין מהו החסרון בנדר נזירות בבית הקברות.

פרק כל כנויי מ"א.

בענין אם שייך לומר שאין נזירות חל על הנזירות אפילו באומר הרי עלי ב' נזירות.

פרק כל כנויי ל"ב.

בענין "נזירות בתוך נזירות".

פרק ואלו מותרין י' - י"ב, י"ד, ט"ו, י"ז, י"ח.

בענין האומר הריני נזיר לאחר ל'.

פרק ואלו מותרין ט"ז.

בענין האומר הריני נזיר הריני נזיר.

פרק ואלו מותרין י"ד.

בענין מה סוברים שמואל ורבה בהציוור של הריני נזיר היום הריני נזיר למחר.

פרק ואלו מותרין י"ז סק"ב.

בענין האומר הריני נזיר ס' יום היום הריני נזיר ס' יום למחר.

פרק ואלו מותרין י"ח.

פסקו של המחבר כהירושלמי שכל מי שעשה איסור צריכים לנדותו.
פרק כל כנויי צ'.

בענין "השומע הזכרת השם מפי חבריו צריך לנדותו ואם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי".
פרק כל כנויי פ"ח, פ"ט, צ"ב.

בענין "אין בין נידוי להפרה ולא כלום".
פרק כל כנויי צ"ב.

המחלוקת ראשונים אם יכולים להתיר כל נידוי לפני ל' יום או האם רק כשמנדים על הזכרת השם.
פרק כל כנויי צ"ב.

בענין אם אע"פ שיחיד מומחה וג' הדיטות שרו שמתא, אבל בכל זאת צריכים גם שהמתירים יהיו כמו המנדים במנין וחשיבות.
פרק כל כנויי ק"ג.

שאם נידהו בפני רבים צריכים להתיר לו בפני אותם רבים, אבל אם הלכו להם אפשר להתיר גם בפני רבים אחרים.
פרק כל כנויי פ"ז.

"ת"ח מנדה לעצמו ומיפר לעצמו": בענין מה הדין בהדיוט שנידה לעצמו. וכן בת"ח שנידוהו אחרים.
פרק כל כנויי צ"ג.

בענין אם הוא מתיר לעצמו רק כשלא הי' חייב נידוי מדינא או האם גם כשהי' חייב נידוי מדינא.
פרק כל כנויי צ"ג.

בענין "נידהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו".
פרק כל כנויי פ"ז.

סוטה

בענין מה שפרשת סוטה נאמרת בכל לשון.
פרק כל כנויי ו' סק"א ולהלן שם.
הדרך שבסוטה נאמר שהסוטה צריכה להיות מושבעת גם מפי אחרים וגם מפי עצמה.
פרק כל כנויי י' סק"ד.

הדרך שמה שצריכים שם המיוחד בשבועת סוטה הרי זה מדיני סוטה ולא מדיני שבועה.
פרק כל כנויי י' סק"ד (קטע "ושוב כתב הגרי"ז וז"ל, ולא שייך" וקטע "והנה גם בזה").

בענין מה שעשה דוחה לא תעשה ועשה בתגלחת נזיר מצורע, וטעמו של הרמב"ם למה תגלחת מצורע דוחה נזירות.
פרק ואלו מותרין ז' סק"ב.

היתר חכם והפרת בעל

בענין שאלת חכם והפרת בעל, עי' עוד בערך נדרים - היתר חכם והפרת בעל.

שמהר"ן יוצא שהבעל יכול להפר לה רק יין ותגלחת בלי להפר טומאה, ותשאר נזירה רק לענין איסור טומאה, כי אפשר להפריד טומאה מיין ותגלחת, כי כמו שמצינו בנזיר שמשון שהי' נזיר רק לענין יין ותגלחת ולא לענין טומאה הה"נ ששייך איפכא.

פרק ואלו נדרים א' (קטע "ועכ"פ מהר"ן").

שנזירות שהותרה מקצתה הותרה כולה הרי זה רק בהיתר חכם אבל לא בהפרת בעל.
פרק ואלו נדרים א' (קטע אחרון).

קושיית תוס' איך מלקין נזיר הלא הוי התראת ספק דלמא ישאל על הנזירות.
פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ט.

נידוי, חרם

בענין אם נידוי הוא בגדר פסק דין שהאדם חייב נידוי, ואחרי שפסקו חייבים לראות שיקבל עונשו ויתרחק מהעם, או האם לא הוי פסק דין על האדם, אלא הוי בעיקרו חיוב על ב"ד עצמם איך להתנהג עמו, דהיינו שב"ד עצמם חייבים להרחיקו מהעם.

פרק כל כנויי ק"ב.

דברי הר"ן שנדוי מיקרי נדר.
פרק כל כנויי א' סק"ה.

בענין נידוהו בחלום.

פרק כל כנויי ק"ב - ק"ה.

דעת הרמב"ם שמנדין על כ"ד דברים.
פרק כל כנויי צ'.

דברי הגר"א בדעת הרמב"ם שהיכא שעשה עבירה בדרך זלזול חייב נידוי.
פרק כל כנויי פ"ח (קטע אחרון), צ'.

ספקות

שיטות הראשונים והאחרונים בספק מתנות כהונה וספק מתנות עניים, דהיינו היכא שהדבר נוגע גם לממונות וגם לאיסורים, האם מכריעים על פי כללי ממון או על פי כללי איסור.
פרק כל כנויי פ"ו.

ספר תורה

דברי הראב"ד שאפשר להתפס נדר בהשמות שבספר תורה.
פרק כל כנויי קמ"ב סק"א סק"ב.

עבד כנועני

בענין למה עבד של שני שותפין אינו יוצא בשן ועין, הלא בשעה שנשתמש בו הי' שייך לגמרי לו.
פרק השותפין ה'*.
"גטו וידו באין כאחד".
פרק נערה המאורסה ד' סק"ב (קטע "ובאמת").

עבד עברי

"בגניבתו ולא בכפילו ולא בזממו": בענין אם הוא נמכר בחובו.
פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' בקו"ש").
בענין אם יסוד הדין של יציאת יובל הוא שהעבד נמכר רק עד היובל, או האם זה נקרא שהמכירה היתה לעולם רק שיוכל הוא בגדר הפקעה הבאה לאחר מכאן.
פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ה.

עבודה

עי' בערך קדשים - קרבנות.

עבודה זרה

בענין למה בעבודה זרה לא מהני חזרה תוך כדי דיבור.
פרק ואלו נדריים ג' סק"א (קטע אחרון) סק"ב.

עבירות

בענין היכא שרואים שאדם רוצה לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה דצריך

כפרה: האם אין אנו חייבים להפרישו מן האכילה כי הכוונה הרעה בלא"ה יש לו ולמעשה לא יעבור על איסור אלא יאכל בשר טלה, או האם שפיר חייבים להפרישו כי מה שהוא צריך כפרה הרי זה רק אם אכל ונהנה אבל אם לא נהנה אינו צריך כפרה.

פרק ואלו נדריים ד' סק"ב (קטע "מיהו עיין בט"ז").

עדות

דברי העמודי אור שעדים צריכים להשאר כשרים עד שעובר כדי דיבור משעת ההגדה.
פרק ואלו נדריים ג' סק"ב.

עיר הנדחת

בענין כיסוי הדם בעפר עיר הנדחת.
פרק ואלו מותרין ד' סק"ג.

עירובין

בענין מחלוקת הפוסקים אם הנודר מן הככר מותר לערב בו, עי' בערך נדריים - מודר הנאה.

בענין "כל שאינו כזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו" בעירוב תחומין.
פרק נערה המאורסה ד' סק"ב ובהערה הראשונה שם, סק"ד.

בענין לערב בבית הקברות.
פרק ואלו מותרין ד' סק"ג.

עם הארץ

בענין "אסור לאומרו בפני עם הארץ", "מצוה לאומרו בפני עם הארץ".
פרק כל כנויי ק' (קטע "ואולי" ולהלן שם).

עריות

בענין אין קידושין תופסין בעריות, עי' בערך קידושין - קידושי עבירה.

עשה דוחה לא תעשה

בענין מה שעשה דוחה לתו"ע בתגלחת כהן מצורע.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע אחרון).

בענין מה שעשה דוחה לא תעשה ועשה בתגלחת נזיר מצורע.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב.

הדרך שאע"פ שעשה דוחה ל"ת ועשה שישנן בשאלה אבל היינו רק אם העשה שרוצים לדחות הוא בגדר איסור עשה אבל לא היכא שהוא בגדר קיום עשה.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "וע"ע בקובץ הערות" ולהלן שם).

דברי הרשב"א שהטעם למה נדר חל על מצות ולא אמרינן שיעשה את המצוה ויעבור על הנדר משום שעדל"ת הרי זה כי בנדר יש ל"ת ועשה.

פרק ואלו מותרין ז'.

בענין אם עשה דוחה שני לאוין.

פרק כל כנויי ל"ה.

הדרך שאע"פ שאין עשה דוחה עשה אבל לפעמים שייך דין של קדימה על אחת מהן, אבל לא מהני דין קדימה לבטל את השני' אלא בשוא"ת אבל לא בקו"ע.

פרק ואלו מותרין ז' סק"ב (קטע "וע"ע בקובץ הערות" וקטע אחרון).

הדרך שאין עשה דוחה לא תעשה שהוא איסור חפצא.

פרק ואלו מותרין ז' סק"א.

פאה

ע"י בערך לקט שכחה ופאה.

פיגול

דברי הרמב"ן שבפיגול המחשבה אוסרת את הבשר ולא השחיטה, ולכן הרי זה נחשב היזק שאינו ניכר.

פרק אין בין המודר כ"ג.

דברי הרמב"ן שמפגל נחשב מזיק בידים ולא גרמי כי השחיטה היא מעשה.

פרק אין בין המודר כ"ג.

דברי הר"ן שבמפגל שייך לומר אדם אוסר דבר שאינו שלו ע"י מעשה, ודברי הרא"ש שנחשב שלא ע"י מעשה.

פרק אין בין המודר כ"ג.

בענין "הכהנים שפיגלו במקדש מזידין חייבין".

פרק אין בין המודר כ"ב, כ"ג.

פיקוח נפש

דברי הרא"ש בשם רבינו מאיר ששוחטין בשבת לחולה שיש בו סכנה במקום להאכיל אותו נבילה כי אע"פ שאכילת נבילה היא רק במלקות אבל בנבילה המאכל עצמו אסור.

פרק כל כנויי י"ז סק"ב (קטע "והרא"ש").

פרו ורבו

בענין אם שייך לומר על הנודר "הנאת תשמישך עלי" שמותר לו לבעול כי כיון שמקיים מצות פרו ורבו א"כ מצות לאו ליהנות ניתנו.

פרק ואלו מותרין ד' סק"א סק"ד.

פרישות

ע"י בערך מדות.

צדקה

בענין מה שעוסק במצות פטור מצדקה, ע"י בערך קיום מצות.

בענין הבעיא בגמ' אם יש יד לצדקה או אין יד לצדקה, ע"י בערך ידות - יד לצדקה.

בענין שהחייב של צדקה הוא חיוב מצוה כלפי שמיא ולא חיוב ממוני להעני.

פרק אין בין המודר ז' סק"א (קטע אחרון).

שיטות הראשונים והאחרונים בספק צדקה: בענין אם צריכים להחמיר כמו באיסורין, או האם אזלינן לקולא לנתבע כמו בממון, וכן בענין אם ע"א נאמן כמו באיסורים או האם אינו נאמן כמו שאינו נאמן בממון.

פרק כל כנויי פ"ו.

דברי הרמב"ם ור"ת והרא"ש שקבלה לתת צדקה הרי היא בגדר נדר.

פרק כל כנויי פ"ג.

בענין שאם קיבל רק בלבו בלי להוציא בשפתיו הרי זה נדר.

פרק כל כנויי פ"ג.

בענין האומר הרי מעות אלו לצדקה, האם הם נעשים ממון עניים, או האם אמירה

מהני להקנות רק להקדש, וממילא בהציור הנ"ל יש רק נדר לתתם לעניים.
פרק כל כנויי ע"ט, פ"ג, פ"ו סק"א, פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ד'.

ג' ביאורים בהראשונים במימרא דרבא שבצדקה עובר על כל תאחר לאלתר.
פרק כל כנויי מ"ג (קטע "גם י"ל עוד").

קדשים - קרבנות

כללי

שיסוד הדין של "משקה ישראל" הוא שהעובדא שהדבר אסור לגבוה הרי זה תולדה ותוצאה ממה שהוא אסור להדיוט.
פרק ואלו מותרין כ"א (קטע "וכעין").

בענין היכא שהי' חייב חטאת ועולה, והביא ב' בהמות ולא פירש איזו תהי' חטאת ואיזו תהי' עולה, האם הראוי' לחטאת נעשית חטאת והראוי' לעולה נעשית עולה כמו שאומר רשב"ג בנויר דף מ"ה לענין נזיר שהפריש ג' בהמות ולא פירש.
פרק כל כנויי מ"ז (קטע "ועי' בתוס").

האיבעיא אם כהני שלוחי דרחמנא או שלוחי דידן

דרכם של תוס' בכיבור האיבעיא במס' קידושין ובביאור האיבעיא הנ"ל במכילתין. ובענין הנפ"מ שכתבו לענין אם צריכים דעת בעלים.
פרק אין בין המודר כ"א סק"ב.

בענין הנפ"מ אם פיגולן של הכהנים מפגל או לא.

פרק אין בין המודר כ"ב.

דרכו של הר"ן בביאור האיבעיא.

פרק אין בין המודר כ"ב.

דברי הרשב"א שהגמ' במכילתין איירי בעבודות שהן כשרות בזר, דהיינו שחיטה והפשט וניתוח (וממילא אין חסרון של איהו לא מצי עביד).

פרק אין בין המודר כ"א סק"א.

קרבנו של עכו"ם

"קדשי עכו"ם לא נהנין ולא מועלין":
 שאע"פ שכתב הרמב"ם שהאיסור ליהנות הוא רק מדרבנן אבל בודאי יש בהם קדושה.
פרק כל כנויי קל"ח.

חיוב אחריות

דברי הרש"ש שאע"פ שבהרי זו אינו חיוב באחריות אבל כל זמן שהקרובן קיים יש עליו חובת טיפול עד שמביאנו לעזרה להקרבה.
פרק כל כנויי א' סק"ב.

אכילת קדשים

בענין אם אכילת קדשים קלים היא מצוה חיובית כמו אכילת קדשי קדשים, או האם היא רק בגדר מצוה קיומית, דהיינו שאם הוא אוכל הרי הוא מקיים מצוה אבל אין חיוב לאכול.

פרק כל כנויי נ"א.

בענין אם האיסור לאכול גם אחרי זריקת הדם קודם הקטרת האימורין קאי רק על חלק הכהנים, או האם גם על חלק הבעלים.
פרק כל כנויי קמ"ח סק"ג סק"ד.

בענין אם האיסור לאכול גם אחרי זריקת הדם קודם הקטרת האימורין הוא האיסור קודם של קודם, או האם האיסור ההוא נסתלק ויש עכשיו איסור חדש.

פרק כל כנויי קמ"ח סק"ג (קטע אחרון).

דברי הרמב"ם שחזן ממה שהחזה והשוק אסורים באכילה קודם הקטרת אימורין, גם אין הכהנים זוכים בהחזה והשוק לפני הקטרת האימורין.

פרק כל כנויי קמ"ח סק"ד.

בענין אם יש איסור אכילה על זרים לאכול את החזה והשוק של הכהנים בקדשים קלים, או האם זה אסור רק משום גזילת חלקם.

פרק כל כנויי קמ"ט.

קידושין

בענין יד בקידושין, עי' בערך ידות - יד לקידושין.

בענין המקדש באיסורי הנאה או דמיהן, עי' בערך איסורי הנאה - המקדש באיסורי הנאה.

כללי

בענין אם בקידושין הבעל פועל קנין, והאיסורים הם בתולדה מהקנין, או האם הבעל פועל את האיסורים, והקנין הוא בתולדה מהאיסורים, או האם הוא פועל את שני הדברים.

פרק כל כנויי א' סק"ו סק"ז סק"ט סק"י, ע"ב, ע"ג (קטע "והנה באמת").

שבקידושין נאמר דין מיוחד של מעשה קיחה חוץ ממה שצריכים קנין. פרק כל כנויי ע"א סק"ג.

העדים

בענין היכא שרק אח"כ נתברר להעדים שמה שראו הי' קידושין כדת וכדין, האם חסר בכה"ג בעדי קיום כיון שלא ידעו בשעת הקידושין.

פרק כל כנויי נ"ט סק"א (קטע "ולכאורה משמע"), ע"א סק"ב.

דברי האב"מ (בביאור דברי הר"ן) שרצון האשה אינו חלק מגוף מעשה הקידושין והקיחה, וממילא אין צריכים עדות על זה, והחולקים על זה.

פרק כל כנויי ע"א סק"ב.

דעת האיש והאשה

בענין למה בקידושין לא מהני חזרה תוך כדי דיבור.

פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע אחרון) סק"ב.

האמירה

בענין אם האמירה נחשבת חלק מהקיחה או האם היא רק כדי לגלות שיש דעת.

פרק כל כנויי ס"ח סק"א, ע"א סק"ג, ע"ג (קטע "ומעתה").

הדרך שאפילו אם האמירה נחשבת חלק מהקיחה אבל יתכן שזה רק לענין עשיית האיסורים אבל בנוגע לעשיית הקנין האמירה היא רק כדי לגלות שיש דעת.

פרק כל כנויי ע"ג (קטע "ומעתה").

קושיית האחרונים למה צריכים דין יד גבי

קידושין, תיפוק לי' מדין הוכחה כמו מדבר עמה על עסקי קידושין.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע אחרון), ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ע"א, ע"ג (קטע "ומעתה").

תירוצו של הגר"ח שבקידושין, היכא שדיבר, לא שייך לומר שיועיל בתורת אומדנא, כי רצה שיועיל בתורת דיבור.

ז**ז, ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ס"ז, ע"א סק"ג, ע"ג (קטע "ומעתה"), פ"ג (קטע אחרון), פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ג'.

תירוצו של הגרש"ש שבקידושין לא סגי בסתם הוכחה אלא צריכים מדריגת אומדנא דמוכח.

פרק כל כנויי ע"א סק"ב, ע"ה.

בענין אם מדבר עמה על עסקי קידושין מהני משום שמספיק בהוכחה (כמו שנקטנו לעיל), או האם מהני משום שהדיבור ההוא נחשב האמירה, או האם מהני מדין ידות (כן סובר הריטב"א).

פרק כל כנויי ז' סק"ב, ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), ע"א סק"ד, ע"ג (קטע "ומעתה").

בענין היכא שדיבר עמה על עסקי קידושין ושוב אמר לשון פסולה, האם אכתי מהני מה שדיבר עמה על ע"ק.

פרק כל כנויי ע"א סק"ג.

ראיית המשנה ברורה שלשון מסוימת מועילה לקידושין רק אם היא משמשת כלשון קידושין באותו מקום.

פרק כל כנויי ו' סק"ו.

חצי אשה

הסברות לומר "התפשטות" גבי קידושין, ולמה רק כשמקדש בלשון קידושין.

פרק כל כנויי א' סק"ט סק"י, ע"ג (קטע "והנה באמת").

קידושי כסף

בענין המקדש (או קונה) בדבר שאסור בהנאה על המקדש אבל לא על האשה, האם אזלינן בתר הנותן או בתר המקבל.

פרק השותפין כ"א סק"ב.

קידושי עבירה

דעת רש"י ביבמות דף מ"ט ע"ב שאם אין קידושין תופסין באשה מסוימת, ה"ה שאם בשעת הקידושין לא היתה קיימת הסיבה, רק שאח"כ נולדה הסיבה, הרי הקידושין נפקעין. ודעת תוס' שם שחולקים על זה וסוברים שאינן נפקעין.

פרק נערה המאורסה ד' סק"א (קטע "והנה שיטת רש"י").

קיום מצות

בענין מצות לאו ליהנות ניתנו, ע"י בערך איסורי הנאה - מצות לאו ליהנות ניתנו.

בענין אם יש מ"ד שסובר שעוסק במצוה אינו פטור מן המצוה.

פרק אין בין המודר ז' סק"א (קטע "והנה מעתה").

בענין אם עוסק במצוה פטור ממצוה שהיא ביסודה חיוב שהוא חייב לאחרים.

פרק אין בין המודר ז' סק"א (קטע אחרון).

קנין

בענין אם הקנין מועיל להקנות בעלות רק על הרגע הראשון ושוב הרי הוא ממשיך להיות בעלים משום שהי' בעלים בהרגע הראשון, או האם הקנין מועיל בדרך ישיר על כל הזמנים.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"א (קטע "ובביאור").

דברי תוס' בכתובות דף ק"ב ובכורות דף י"ח שכל הפעולה של מעשה קנין היא כי עי"ז יש לו גמירת דעת להקנות, ומש"ה היכא שברור לנו שיש לו גמירת דעת גם בלא קנין, וכגון במתנה מועטת, אין צריכים מעשה קנין.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" ג' (קטע אחרון).

דברי הנ"י שמאי דאמרינן בב"מ דף י' "בנפילה ניחא לי' דליקני, בד' אמות לא ניחא לי' דליקני", הרי זה משום שד"א הוא קנין דרבנן, אבל בקנין דאורייתא הרי

הוא קונה אע"פ שלא ניחא לי' דליקני בו אלא בקנין אחר.
פרק אין בין המודר ט' (קטע "מיהו עי' בב"מ" ולהלן שם).

דברי הראשונים שחולקים וסוברים שגם בקנין דאורייתא אינו קונה. ודברי הרי"ף והרמב"ם שסוברים שאפילו בקנין דרבנן הרי הוא קונה כי אין ההלכה כדברי הגמ' הנ"ל. וחילוקים בשם רעק"א ועוד אחרונים בענין זה.

פרק אין בין המודר ט' (קטע "ויש להוכיח").

שהיכא שאינו רוצה בכלל לקנותו גרע טפי ואינו קונה.

פרק אין בין המודר ט' (קטע "ברם לכאורה").

דברי הברכת שמואל שנוקט שהיכא שרצה קנין מסוים, ולא מהני, אבל הרי זה יכול להועיל מצד קנין אחר, אינו קונה.
פרק כל כנויי ע"א סק"ג.

"קני את וחמור".

פרק נערה המאורסה ד' בהערה השני' (קטע "ועוד כתב" ולהלן שם).

שיטת תוס' שבקנין לזמן יש להקונה דין של שומר חנם, ושיטת הרמב"ן שיש לו דין של ש"ש.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "א").

דברי הר"ן בדף כ"ט שקנין הגוף לזמן הרי זה נשאר קנין פירות לזמן.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ב.

שמהדין של "אחריך" מוכח שקנין ממון יכול להפקע בכדי.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"א.

בענין למה באחריך לפלוני אין חסרון של אין ברירה.

פרק השותפין ה' (קטע "והנה הר"ן").

קנין אגב

בענין אם יכולים לקנות מטלטלין אגב שכירות קרקע כמו שאפשר לקנות אגב קנין של בעלות גמורה על קרקע.
פרק השותפין ח' סק"ב.

בענין מטלטלין אגב שאילת קרקע.
פרק השותפין ח' סק"ב.

קנין ד' אמות

בענין אם אפשר לזכות בשביל הקדש ע"י קנין ד' אמות, ע"י בערך הקדש - סוגים ומדריגות שונים של קדושה.

בענין אם קנין ד' אמות מועיל משום שחכמים נתנו לו את הד' אמות ומעתה הרי הן חצירו והרי הוא קונה מדין קנין חצר, או האם הוא תקנה עצמית דהיינו שאם החפץ נמצא בד' אמותיו הרי החפץ נעשה שלו בתקנת חכמים.
פרק אין בין המודר ח' ("ואולי").

דברי הגמ' בב"מ דף י' ש"בנפילה ניחא לי' דליקני בד' אמות לא ניחא לי' דליקני, ודברי הנ"י והמשך הסוגיא שם.
פרק אין בין המודר ט'.

קנין חליפין

בענין אם שכירות נקנית בחליפין.
פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' עוד בתוס'") סק"ב בההערה.

בענין אם שאלה נקנית בחליפין.
פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' עוד בתוס'") סק"ב בההערה.

קנין חצר

בענין אם הקדש יכול לקנות חפץ ע"י קנין חצר, ע"י בערך הקדש - סוגים ומדריגות שונים של קדושה.

בענין מה שהשוכר קרקע יכול לקנות חפצים ע"י קנין חצר.
פרק השותפין ח' סק"א (קטע "והנה בקידושין").

קנין כסף

בענין הקונה (או מקדש) בדבר שאסור

בהנאה על הקונה אבל לא על המקנה, האם אזלינן בתר הנותן או בתר המקבל.
פרק השותפין כ"א סק"ב.

קנין מסירה

הקושיא למה צריכים קנין משיכה תיפוק לי' משום שבכלל משיכה יש גם מעשה מסירה.

פרק אין בין המודר ט' (קטע "ויש להוכיח").

דברי היר רמה והר"ן שכיון שמשך גילה דעתו דלא ניחא לי' במסירה.

פרק אין בין המודר ט' (קטע "ויש להוכיח").

סברת המל"מ שהיכא שרצה לקנות במשיכה אינו קונה מדין מסירה כי המסירה קודמת להמשיכה והרי עוד לא רצה לקנות באותה שעה.

פרק אין בין המודר ט' (קטע "ויש להוכיח").

קנין משיכה

ע"י לעיל בסמוך בערך קנין מסירה.

קרבן אשם

בענין אם מהני הפרשה בלב בקרבנות חובה, כגון חטאת ואשם, כמו שמהני בקרבנות נדבה, כגון עולה ושלמים.
פרק כל כנויי ס"ז.

קרבן בכור

בענין המתפיס נדר בכור, ע"י בערך נדורים - המתפיס בכור או מעשר.

בענין מה שאע"פ שבכור קדוש מרחם אבל בכל זאת מצוה להקדישו.

פרק כל כנויי קנ"ד, קנ"ה* סק"ב.

הדרך שהקדושת פה שמקדשים את הבכור אינה קדושה מפורטת של בכור אלא הרי היא רק קדושת קדשים קלים, ושייך קדושת קדשים קלים בלי פירוט איזה קרבן מקדשים קלים.

פרק כל כנויי קנ"ה* סק"ד.

בענין אם קדושת בכור היא קדושה אחת עם קדושת שלמים.
פרק כל כנויי קנ"ה* סק"א סק"ד,
(קנ"ו).

קרבן חגיגה

שאע"פ שיש חיוב להביא קרבן חגיגה אבל הקרבן עצמו הוא בגדר קרבן נדבה.
פרק כל כנויי קנ"ו.

בענין היכא שאמר באמצע השנה שלמי חגיגה עלי, האם הוא מתחייב בשלמים רגילים כי הריצויי שלמי חגיגה מרצה הרי הוא אותו ריצוי כמו בקרבן שלמים רגיל, וממילא הרי זה כמו נודר שלמים, או האם הוא סוג אחר של ריצוי וממילא אין נדרו חל כי אינו יכול לנדרו קרבן כזה אלא מחויב ועומד הוא בבא החג.
פרק כל כנויי מ"ז (קטע "מיהו אכתי" וקטע "מיהו אולי").

קרבן חטאת יחיד

כללי

בענין אם מהני הפרשה בלב בקרבנות חובה כמו חטאת ואשם כמו שמהני בקרבנות נדבה כמו עולה ושלמים.
פרק כל כנויי ס"ז.

חטאות נזיר ומצורע

ע"י עוד בערך נזיר - קרבנות נזירות.

בענין ממשכנין על חטאת נזיר.
פרק כל כנויי מ"ג (קטע "והנה מתוס").

בענין אם הריצויי שעושים חטאת ועולת ושלמי נזיר הוא אותו ריצויי שכל חטאת ועולה ושלמים עושים, או האם הוי סוג אחר של ריצויי המיוחד לנזיר.
פרק כל כנויי מ"ז (קטע "מיהו").

חטאות המתות

בענין אם חטאות המתות אסורות בהנאה מהתורה או רק מדרבנן, ובענין אם יש בהן קדושה.

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ג ובהערה שם.

בענין דעת המ"ד שאפשר להתפיס בולד חטאת.
פרק כל כנויי קמ"ב סק"ג סק"ו.

קרבן מעשר בהמה

בענין המתפיס במעשר בהמה, ע"י בערך נדרים - המתפיס בככור או מעשר.

בענין אם קדושת מעשר בהמה היא קדושה אחת עם קדושת שלמים.

פרק כל כנויי קנ"ה* סק"ד, קנ"ו.
דברי הגרי"ז שמעשר בהמה נחשב בעצמותו קרבן נדבה אע"פ שיש חובת גברא לעשר ולהביאו.
פרק כל כנויי קנ"ו.

בענין יצאו שנים בעשירי, וקראן עשירי, עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה (ואחד מהם נשאר שלמים).
פרק נערה המאורסה ד' בהערה הרביעית.

קרבן עולת רא"י

שאע"פ שיש חיוב להביא קרבן עולת רא"י אבל הקרבן עצמו הרי הוא בגדר קרבן נדבה.
פרק כל כנויי קנ"ו.

בענין היכא שאמר באמצע השנה "עולת רא"י עלי", האם הוא מתחייב בקרבן עולה רגיל כי הריצויי שעולת רא"י מרצה הרי הוא אותו סוג של ריצויי שקרבן עולה רגיל מרצה, או האם הוא סוג אחר של ריצויי וממילא אין נדרו חל.
פרק כל כנויי מ"ז (קטע "מיהו").

קרבן פסח

בענין אם קדושת קרבן פסח היא קדושה אחת עם קדושת שלמים.
פרק כל כנויי קנ"ה* סק"ד, (קנ"ו).

קרבן תודה

בענין תודה שנשחטה על שמונים חלות.
פרק נערה המאורסה ד' סק"א ובהערה שם.

קריאת שמע

דברי השאגת ארי' שמצות קריאת שמע היא

ביסודה מצות תלמוד תורה, רק שהכא התורה אמרה מה ללמוד.

פרק כל כנויי ק' (קטע "ובדעת הרמ"א").

בענין שיוצאים ידי החיוב של תלמוד תורה ע"י קריאת שמע.

פרק כל כנויי צ"ח, ק', קי"ח סק"א (קטע "ועכ"פ" ולהלן שם) סק"ג.

בענין למה המחבר אינו מביא שיוצאים ידי החיוב של תלמוד תורה ע"י קריאת שמע שחרית וערבית, והרמ"א שפיר מביאו.

פרק כל כנויי ק' (קטע "והנה עיין שם" ולהלן שם).

המחלוקת אם דבר זה (שיוצא ידי החיוב של תלמוד תורה ע"י קריאת שמע שחרית וערבית) אסור לאומרו בפני עם הארץ או מצוה לאומרו בפני עם הארץ.

פרק כל כנויי ק' (קטע "ואולי" ולהלן שם).

דברי המ"ב ששאר לשונות מועילות רק באותו זמן ובאותו מקום שמדברים כן.

פרק כל כנויי ו' סק"ו.

המחלוקת בין הרמב"ם והראב"ד אם צריכים לדקדק כשקורא ק"ש בשאר לשונות.

פרק כל כנויי ו' סק"ג סק"ז.

קריעה

בענין קריעה על המת תכ"ד לפני המיתה. **פרק ואלו נדרים ג' סק"ב.**

רב ותלמיד

מורה הלכה בפני רבו

השיטה שלא מהני רשות גם על תוך ג' פרסאות.

פרק כל כנויי קי"א, קי"ב.

הסברא שהאיסור להורות בפני רבו הוא רק כשהוא מורה יחידי אבל לא כשהוא מורה בב"ד ביחד עם אחרים.

פרק כל כנויי קי"ב.

הסברא שהיכא שרבו אינו יכול לדון (כגון

להתיר נדרי אשתו), מותר להתלמיד לדון במקום רבו.

פרק כל כנויי קי"ב.

בענין "מישרי נדרא באתרא דרבי".

פרק כל כנויי קי"א - קי"ד.

בענין שמותר להתיר שמתא במקום רבו. **פרק כל כנויי קי"ג (קטע "מיהו מסוגיא").**

כבודו ומוראו

בענין כבוד לרבו של רבו.

פרק כל כנויי קי"ב.

רוב

הדעה שרבי מאיר אינו חושש למיעוטא ברובא דאיתא קמן.

פרק כל כנויי פ"ו סק"ה.

שבועה

בענין נשבע לקיים או לבטל את המצוה, ע"י בערך אין איסור חל על איסור - נשבע או נודר לקיים או לבטל מצוה, וכן שבועה או נדר על שבועה או נדר.

בענין ידות בשבועה, ע"י בערך ידות - ידות בשבועה.

בענין שאלת חכם, ע"י בערך נדרים - היתר חכם.

בענין הפרת אב ובעל, ע"י בערך נדרים - הפרת אב ובעל.

שבועת העדות

בענין אם היכא שהשביעו אותו שבועת העדות, יש עליו חיוב להשבע.

פרק כל כנויי י' סק"ג.

שבועת ביטוי

בענין אם הגון להשבע לשם פרישות.

פרק כל כנויי קי"ח סק"ה.

בענין למה אין אומרים סתם שבועה היא לשלשים יום כמו בסתם נדר.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ה, נ"ד*.

בענין אם הלאו של בל יחל, וכן לא תשבעו

לשמי לשקר, הם לאוין על המעשה או לאוין על חילול הדיבור.

פרק כל כנויי י"ז, י"ח סק"ג, נ"ד (קטע "מיהו"), פ"ו סק"א (קטע "ועי בקרן אורה"), פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ז (קטע אחרון).

בענין אם יש מלקות על כל יחל.

פרק כל כנויי ח**ט, ט' (קטע ראשון).

קושיית תוס' למה אין הנשבע צריך להתפייס בדבר האסור.

פרק כל כנויי י"ז סק"ב (קטע "וכן סוברים").

בענין מתפייס בשבועה.

פרק כל כנויי ב**ג, ג' סק"א, י"ז* סק"ג, כ"א סק"ב.

שיטות הראשונים בענין אם שבועת ביטוי צריכה שם.

פרק כל כנויי ח', ט', י'.

בענין אם התפקיד של השם בתוך השבועה הוא דחשיב חלק מגוף נוסח השבועה, או האם הוא דבר צדדי שאינו חלק מגוף נוסח השבועה. ואם הוא דבר צדדי האם גדר הדבר הוא שצריכים שבמחשבתו יהי המושג של שבועה שבתורה דהיינו שהוא תולה אמיתת דבר זה באמיתת הקב"ה ולכן הרי הוא צריך להזכיר את הקב"ה (חת"ס), או האם גדר הדבר הוא שצריכים שהשבועה תהי' בנוכחות שם.

פרק כל כנויי י' סק"א (קטע "ועי בחידושי החת"ס" וקטע "שו"ר").

הדרך שמשלימים את השם ע"י הדין של ידות.

פרק כל כנויי ח' סק"א, ח**ט (קטע "והרמב"ם"), י' סק"א סק"ג סק"ד.

הקושיא איך מהני באמת ידות להשלים שם בשבועה הלא ע"י ידות ליכא קדושת השם. ואולי ע"י שגומרים את דבריו שפיר יש קדושת השם. וכן אולי ע"י הרהור לחוד יש קדושת השם (אם סוברים שהרהור כדיבור דמי).

פרק כל כנויי י' סק"א.

בענין מה שע"י הזכרת שם לחוד יש כאן שבועה גם בלי המלה שבועה: האם זה מדין ידות.

פרק כל כנויי ח' סק"א סק"ד.

בענין אם שייך שיהי' חייב על שבועת ביטוי רק קרבן ולא מלקות כמו ששייך ציורים שחייב רק מלקות אבל לא קרבן.

פרק כל כנויי צ"ו (קטע "והנה האפיקי ים").

בענין שבועה בלשון נדר ונדר בלשון שבועה.

פרק כל כנויי כ"א, נ"ו, קי"ט, פרק ואלו מותרין ט'.

הדרך בתוס' ששבועה בלשון נדר היא שבועה שהיא איסור חפצא.

פרק כל כנויי כ"א סק"ה ולהלן שם.

שיכול להשבע לעשות דבר מסוים או לא לעשות לאחר זמן, ונחשב שיש עליו עכשיו שבועה.

פרק ואלו מותרין י"ב (קטע "ובאמת"), כ"ב סק"ד.

דברי הרמב"ם שאם ראובן נשבע שלא יכנס שמעון לביתו, ונכנס שמעון, הרי ראובן פטור מפני שהוא אנוס, ושמעון חייב. והביאור שחוק ממה שהנשבע עובר על כל יחל ועל לא תשבעו בשמי לשקר על חילול דיבורו, הרי הוא יוצר גם איסור גברא על עשיית המעשה, ובהציור הנ"ל הרי הוא יוצר איסור גברא זה על חבירו.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה עי' ברמב"ם").

דברי הריב"ש שאם נשבע שלא יהנו ממנו אנשי העיר אין חכם של אותה העיר יכול להתיר לו את שבועתו.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "עוד קשה").

השיטות שלא להתיר או להפר שבועה.

פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר חכם" סק"ז.

בענין שתי שבועות אין מצטרפין.

פרק כל כנויי י"ז* סק"ד.

שואל

בעינן אם יסוד הדין של שאלה ושכירות

שופר

בענין מה שהמודר הנאה מחבירו מותר לתקוע לו תקיעה של מצוה.
פרק ואלו מותרין ד' סק"ג, ו'.

בענין מה שהמודר הנאה משופר מותר לתקוע בו תקיעה של מצוה, ובענין האומר תקיעת שופר עלי בלי להזכיר הנאה.
פרק ואלו מותרין ו'.

שותפות**מהות שותפות**

הדרך שכתב הר"ן בריש פרק השותפין שחצי שייך לו והחצי השני משועבד לו לשימוש.

פרק השותפין א' (קטע ראשון).

הדרך שכתב הר"ן בריש פרק השותפין שבדבר שאין בו כדי חלוקה, כל שותף כשהוא משתמש בו הוברר הדבר שבאותה שעה הרי זה כולו שלו (ואע"פ שקי"ל שמדאורייתא אין ברירה), ושזהו הטעם למה שותפין שנדרו הנאה זה מזה מותרין ליכנס לחצר השותפות.

פרק השותפין ה', ה* ו' (דברי הרמב"ן שחולק על זה), ז'.

הדרך שמהות שותפות היא שהדבר תמיד שייך כולו לזה וכולו לזה וכל שותף הוא בעלים על הכל.

פרק השותפין (א' קטע ראשון), ו'.

דברי השער משפט שאם הוא שותף עם גר, ומת הגר, הרי הוא נשאר מעתה בדרך ממילא הבעלים היחידי, בלי שום עשיית קנין, ומוכח מדברי השער משפט ששותף הוא בעלים על הכל.

פרק השותפין ו' (קטע "וע"ע בשער משפט").

"שותפין לא קפדי אהדדי"

הסוגיא בב"ב דף נ"ז בענין שותפין לא קפדי אהדדי.

פרק השותפין ג', ד'.

שיעבוד

בענין מה שקדושת הגוף מפקיעה מידי

הוא קנין בגוף הדבר לפירותיו ולתשמישיו לזמן, או האם הם קונים רק את הפירות והתשמישים, או האם הם בגדר שיעבוד דהיינו שהחפץ משתעבד לו לפירות ולתשמיש.

פרק השותפין ח' סק"ב, י"ח.

בענין אם שאלה נקנית בחליפין.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' עוד בתוס'") סק"ב בההערה.

שויה אנפשי' חתיכה דאיסורא

בענין אם שויה אנפשי' חתיכה דאיסורא מהני מדין נאמנות כמו הודאת בעל דין, או האם מהני משום שמצד הסברא אמרינן שהוא שידוע שאסור צריך לפרוש.

פרק ואלו נדרים ד' סק"א (קטע "וי"ל") סק"ב (קטע "והנה אם נאמר" ולהלן שם).

שלפי הדרך השני הנ"ל מהני חזרה גם בלי אמתלא, וכן בענין אם יש על זה חיוב להפרישו.

פרק ואלו נדרים ד' סק"א (קטע "וי"ל").

דברי תוס' שהיכא שהוא מאמין לאדם אחר שאומר שאסור, אמרינן שויה אנפשי' וכו'.
פרק ואלו נדרים ד' סק"ב.

הגמ' בקידושין דף ס"ו ע"א שאם אמר לו עד אחד אשתך זינתה, והוא נאמן עליו כבי תרי, הרי הוא צריך לפרוש ממנה, ודברי הרי"ף שהוא צריך להוציאה רק מדיני שמים.
פרק ואלו נדרים ד' סק"ב (קטע "והנה באמת" ולהלן שם).

קושיית הבית יעקב איך מהני שויה אנפשי' באומר פתח פתוח מצאתי להפקיע את מה שהוא משועבד לה.

פרק ואלו נדרים ד' סק"א (קטע "והבית יעקב").

שומר שכר

הדרך שמספיק אם השכר הוא הנאת הגוף אפילו אם אין לו דין ממון.

פרק אין בין המודר ז' סק"ג.

שיעבוד וקדושת דמים אינה מפקיעה מידי שיעבוד.

פרק ארבעה נדים - הסוגיא של בר פדא א' סק"ג סק"ה, פרק אין בין המודר י"ט.

בענין קונמות מפקיעין מידי שיעבוד, עי' בערך נדרים - קונמות מפקיעין מידי שיעבוד.

שכירות

מהות שכירות

בעינן אם יסוד הדין של שאלה ושכירות הוא קנין בגוף הדבר לפירותיו ולתשמישיו לזמן, או האם הם קונים רק את הפירות והתשמישים, או האם הם בגדר שיעבוד דהיינו שהחפץ משתעבד לו לפירות ולתשמיש.

פרק השותפין ח' סק"ב, י"ח.

בענין "שכירות ביומי' מכירה היא": האם אומרים כן רק לענין אונאה או האם גם לענין שאר דברים.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ובאמת" ולהלן שם) סק"ב.

הדרך ש"שכירות ביומי' מכירה היא" הרי זה רק אחרי ששילם את דמי השכירות.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "והנה הרמב"ם" ולהלן שם) סק"ב.

דיני הקנין שפועל שכירות

בענין אם שכירות נקנית בחליפין.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ועי' עוד בתוס'") סק"ב בהערה.

בענין אם השוכר יכול למחול על הזכות להשתמש, או האם לא מהני המחילה וממילא הרי הוא יכול לחזור בו ולהשתמש.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "וע"ע בש"ך").

כחו של המשכיר בהדבר המושכר

בענין כחו של המשכיר להקדיש ולאסור בקונם.

פרק השותפין ח' (בתחילתו), י"א - כ'.

בענין היכא שהמשכיר הקדיש, האם מותר

להשוכר להמשיך לגור שם, או האם אסור לו לגור שם.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ג'"), י"ד (קטע "והנה עי' בתוס'"), ט"ו סק"א.

שהיכא שהשוכר כבר שילם להמשכיר, ואח"כ הקדיש המשכיר את הבית, אין השוכר חייב לשלם עוד הפעם שכירות להקדש.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ט").

בענין היכא שהמשכיר מכר את הבית לאיש אחר.

פרק השותפין ט"ו סק"א.

כחו של השוכר בהדבר המושכר

בענין מה שהשוכר יכול לקנות חפצים ע"י קנין חצר.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "והנה בקידושין").

שהשוכר יכול להקדיש את זכותו בהבית.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ח").

שהשוכר אינו יכול לאסור את הבית ע"י שישתחוה לו לשם עבודה זרה.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ח").

המחלוקת בין הרשב"א והר"ן בענין אם השוכר יכול לאסור את הבית בקונם.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ח").

המשנה שהשוכר אינו מביא בכורים.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ב").

עוד דיני שכירות

המחלוקת בין הרמב"ן והרא"ה אם בציוור שנפל הבית, והציוור הוא ציוור כזה שבמכר יכול המוכר לומר לו זה ביתך, האם גם בשכירות הרי הוא יכול לומר כן או האם הוא חייב לתת לו בית אחר.

פרק השותפין ח' (קטע "ו").

בענין היכא שנפל הבית, בציוור שאין המשכיר חייב לתת לו בית אחר: המחלוקת בין הרמב"ן והרא"ה בענין אם השוכר חייב לשלם את כל השכירות אע"פ שאינו גר שם.

פרק השותפין ח' סק"א (קטע "ה").

ספיקת המחנה אפרים בגר שמת והי' שוכר

על בית, האם כל אחד יכול לזכות בשכירות הבית כמו בשאר נכסי הגר. פרק השותפין ח' סק"א (קטע ז").

שליחות

בענין אם יסוד הדין של שליחות הוא שהשליח נחשב הבעל דבר וכאילו נעשה הוא המשלח, או האם אינו נחשב הבעל דבר רק שהמעשה שלו נחשב המעשה של המשלח, או האם אין גם המעשה נחשב שנעשה ע"י המשלח רק שהמעשה שייך להמשלח. פרק כל כנויי ק"ז (קטע ו"יש לבאר" ולהלן שם), פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "הרי" ולהלן שם).

שאי אפשר לנדור ע"י שליח. פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

בענין למה לא מהני הפקר ע"י שליח. פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

בענין למה אפשר לבטל חמץ ע"י שליח אע"פ שא"א להפקיר ע"י שליח. פרק כל כנויי פ"ב סק"ה.

ביאורים בהמחלוקת שבין הרמב"ם והטור בענין אם היכא שנשתטה המשלח השליחות בטילה מן התורה או לא. פרק כל כנויי ק"ז (קטע אחרון).

בענין היכא שלא מצוי עביד משום חסרון מצייאות ולא משום סיבה בהלכה, האם קיים בכה"ג החסרון של כל דאיהו לא מצוי עביד שלוחי נמי לא מצוי עביד. פרק אין בין המודר י"ב (קטע אחרון).

בענין אם שייך שיהי' להקדש שליח. פרק אין בין המודר י"ב.

שמות קודש

בענין איך מהני ידות להשלים שם בשבועה הלא על ידי ידות ליכא קדושת השם, דכי ע"י שגומרים את דבריו יש כאן קדושת השם. פרק כל כנויי י' סק"א (קטע "והנה יש לעיין").

בענין אם ע"י הרהור יש קדושת השם, או

לא כיון שאנו פוסקים שהרהור לאו כדיבור דמי.

פרק כל כנויי י' סק"א (קטע "והנה יש לעיין").

בענין אם ע"י הרהור הרי הוא עובר על האיסור של שם לבטלה או לא כיון שאנו פוסקים שהרהור לאו כדיבור דמי, והכא לכו"ע י"ל שהרהור לאו כדיבור דמי כיון שלא מתקיים ע"י הרהור השם שום דין חיובי.

פרק כל כנויי י' סק"א בההערה.

בענין אם מותר לומר רחום או חנון לבטלה כשהוא מתכוין להקב"ה.

פרק כל כנויי ח' סק"ב.

בענין "השומע הזכרת שם מפי חברו צריך לנדותו ואם לא נדהו הוא עצמו יהא בנדוי".

פרק כל כנויי פ"ח, פ"ט, צ"ב.

שמיטה - יובל

בענין אם יסוד הדין של יציאת יובל הוא שהשדה נמכר רק עד היובל, או האם זה נקרא שהמכירה היתה לעולם רק שיש כאן הפקעה מצד התורה.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ה.

תוך כדי דיבור

דברי הר"ן בדף פ"ז ע"א בענין למה תכ"ד כדיבור דמי.

פרק ואלו נדריים ג' סק"ב.

הדרך שמה שאפשר לחזור תכ"ד מעשיית קנין אין זה משום שהוא יכול לעקור את הגמירת דעת של קודם, אלא הרי זה משום שצריכים שהגמירות דעת תמשיך כל התכ"ד. פרק ואלו נדריים ג' סק"א (קטע ראשון ולהלן שם).

בענין שתכ"ד חשיב בבת אחת.

פרק ואלו נדריים ג' סק"ב.

דעת ר"ת שחזרה תכ"ד הוא דין דרבנן כדי שיוכל לתת שלום לרבו.

פרק ואלו נדריים ג' סק"ב סק"ג.

הדרך שגם ר"ת מודה שמהתורה תכ"ד חשיב בבת אחת, רק שר"ת סובר שאי

משום הא דחשיב בבת אחת הדין עדיין
נותן שלא יוכל להתחרט.

פרק ואלו נדרים ג' סק"ב.

בענין קריעה על המת תכ"ד לפני המיתה.
פרק ואלו נדרים ג' סק"ב.

בענין למה במגדף ועכו"ם וקידושין
וגירושין לא מהני חזרה תכ"ד.

**פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע
אחרון) סק"ב.**

דברי הרשב"ם שמהנאמנות של יכיר אין
האב יכול לחזור בו אפילו בתכ"ד.

**פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע
והנה בב"ב דף קכ"ז" ולהלן שם).**

דברי העמודי אור שאם עד נפסל תכ"ד
מעדותו הרי עדותו פסולה.

פרק ואלו נדרים ג' סק"ב.

בענין מה שהאשה שאמרה אשת איש הייתי
וחזרה ואמרה פנוי אני הרי היא נאמנת אם
יש לה אמתלא: דברי המהרש"א שצריכה
אמתלא אפילו אם חזרה בה תכ"ד.

**פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע
יועי במהרש"א).**

בענין אם מהני הפה שאסר היכא שאמר
את החלק השני של הפה שאסר לאחר
תכ"ד מהחלק הראשון.

**פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע
והנה עי' בתיו"ט).**

קושיית המ"מ שאם צריכים בהפה שאסר
שיאמר את החלק השני תכ"ד א"כ תיפוק
לי משום חזרה תכ"ד.

**פרק ואלו נדרים ג' סק"א (קטע
והנה עי' בתיו"ט).**

תופס לבעל חוב

המחלוקת בין תוס' והרמב"ן אם הטעם של
רבי יוחנן שסובר שהמגבי' מציאה לחבירו
קנה חבירו הוא משום דס"ל דלא חשיב
שחב לאחריני או האם הטעם הוא משום
דס"ל מיגו דזכי לנפשי זכי נמי לחברי.

פרק אין בין המודר י"א.

תורה

עי' עוד בערך ספר תורה.

דברי הגר"א בשנות אליהו ש"כל תיבה
ותיבה שלמד בה הוא מצוה בפני עצמה".

**פרק כל כנויי צ"ח (קטע ונהנה
בשנות אליהו).**

הגדר של "ושנתם" שיהיו דברי תורה
מחודדין בפין: דהוי מצוה על ידיעת
התורה ולא על מעשה הלימוד.

פרק כל כנויי צ"ח.

בענין אם מצות תלמוד תורה מחייבת
ללמוד כל היום או לא. ובענין "אי בעי
פטר נפשי בקריאת שמע שחרית וערבית".

**פרק כל כנויי צ"ח - ק', קי"ח סק"א
(קטע ונהנה לכאורה) סק"ג.**

בענין למה המחבר אינו מביא שיוצאים ידי
החיוב של תלמוד תורה ע"י קריאת שמע
שחרית וערבית, והרמ"א שפיר מביאו.

**פרק כל כנויי ק' (קטע ונהנה עיין
שם" ולהלן שם).**

המחלוקת אם דבר זה (שיוצאים ידי החיוב
של תלמוד תורה ע"י קריאת שמע שחרית
וערבית) אסור לאומרו בפני עם הארץ או
מצוה לאומרו בפני עם הארץ.

**פרק כל כנויי ק' (קטע וואולי"
ולהלן שם).**

בענין עשה תורתך קבע.

פרק כל כנויי צ"ח - ק'.

שיש חיוב ללמוד כל יום וכל לילה בדרך
קביעות עתים דוקא.

פרק כל כנויי ק'.

בענין מה שצדדו הפוסקים לומר שאם הוא
לומד בתוך ישיבה ומקבל תמיכה הרי הוא
צריך לקבוע עתים מלבד זה, וכן מה
שכתבו שמלמד תינוקות שמקבל תמיכה,
או דיין הדין את הדין ומקבל תמיכה, אינם
יוצאים בזה, אלא צריכים לקבוע עתים חוץ
מזמנים אלו.

**פרק כל כנויי ק' (קטע
"ובדברינו").**

דברי הגר"א על הא שאין מבטלים תורה
בשביל מצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים.

**פרק כל כנויי צ"ח (קטע ונהנה
בשנות אליהו), צ"ט.**

בענין הנהגה או מתפרנס מן התורה.

פרק אין בין המודר כ"ה, כ"ו.

בענין המחלוקת אם פיסוק טעמים הוא דאורייתא או לאו דאורייתא.

פרק אין בין המודר כ"ה.

תמורה

בענין האומר הרי זה תמורת עולה תמורת שלמים.

פרק נערה המאורסה ד' סק"ב

בהערה הראשונה (קטע "וע"ע

בדברי"ד) סק"ד.

תנאי

בענין אם הטעם להצריך תנאי כפול, ולא אמרינן מכלל הן אתה שומע לאו, הרי זה כי אם לא כפל אמרינן שלא נתכוין באמת, אלא נתכוין רק להפליג בדברים.

פרק כל כנויי קמ"ז, קמ"ז*.

השיטה שבגיטין וקידושין אין צריכים תנאי כפול.

פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וע"ע

בשיטה שלא נודעה למי").

השיטה שדוקא בגיטין וקידושין צריכים משפטי התנאים.

פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וע"ע

בשיטה שלא נודעה למי").

השיטה שצריכים משפטי התנאים רק באיסור ולא בממון.

פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וע"ע

בשיטה שלא נודעה למי").

שיטת הרמב"ם שהיכא שאמר מעכשיו, או על מנת דהוי כאומר מעכשיו, אין צריכים משפטי התנאים.

פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "מיהו

מצד שני" ולהלן שם).

השיטה ששכיב מרע אינו צריך לכפול.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"ב.

השיטה שהממנה שליח ומטיל תנאי בהדבר ששלח אותו לעשות אינו צריך לכפול.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"ב.

דברי הר"ן שהיכא שהזכיר את צד הלאו (לא אוכל לך), גם לפי רבי מאיר אמרינן

מכלל הן אתה שומע לאו (דהיינו שאם אמר לא חולין לא אוכל לך, מפרשים לא חולין יהא אלא קרבן לפיכך לא אוכל לך).
פרק כל כנויי קמ"ז (קטע "וראיתי מוכיחים").

בענין אם צריכים תנאי קודם למעשה בצד ההן, או בצד הלאו, או בשניהם.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"א.

ספיקת המל"מ אם בתנאי על העבר צריכים משפטי התנאים.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"א.

דברי הראב"ד שאין צריכים משפטי התנאים היכא שאין עשיית מעשה בשעה שהוא מטיל את התנאי, וכגון כשהוא מצוה שיתנו ד' מאות זוז לפלוני על מנת שיקדש את בתי.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"ב.

שטעמו של הראב"ד הוא משום שהוא סובר שמשפטי התנאים נאמרו רק כשהוא עושה חלות והרי הוא מתנה על החלות.

פרק כל כנויי קמ"ז* סק"ב.

הדרך שהיכא שקידש על תנאי, אפילו אם לא קיים את התנאי, והחלות מתבטלת, אבל מעשה קידושין מיהא חשיב [והנפ"מ שיוצא מדבר זה].

פרק נערה המאורסה ג' (קטע "א"י

ולהלן שם).

תענית

שתענית היא כקרבן בגלל מיעוט חלב ודם.

פרק כל כנויי פ"ג סק"א (קטע

"וכתב הט"ז").

בענין אם מהני קבלת תענית בלב.

פרק כל כנויי פ"ג סק"א (קטע

"וכתב הט"ז").

תקנות דרבנן

בענין מה שחכמים יכולים לבטל מצוה בשוא"ת: האם עשו תקנה כללית שכל היכא שמחמת תקנה דרבנן יצטרך לבטל מצוה הרי המצוה נעקרת, או האם תיקנו בכל מקרה ומקרה.

פרק ואלו מותרין ה' (קטע "וי"ל").

תרומות ומעשרות

בענין הא דאי אפשר להתפיס נדר בתרומה, עי' בערך נדרים - התפסה.
בענין שאלת חכם, עי' בערך נדרים - היתר חכם.

טבל

דברי הריטב"א שטבל הוא איסור חפצא. פרק כל כנויי י"ז סק"ג סק"ד.

בענין אם טבל הוא תרומות ומעשרות וחולין מעורבין. פרק ואלו נדרים ב' (קטע "גם יש לומר").

דברי העונג יו"ט "דאיסור טבל הוא מפני קדושת תרומה שבכל הכרי". פרק כל כנויי י"ז סק"ד, קנ"ג (קטע "מיהו עי' בשו"ת עונג יו"ט").

דברי האתון דאורייתא שהפרשת תרומה אינה יצירה חדשה של "איסור" אלא רק הורדת האיסור טבל משאר הכרי (וכל הכרי הוא גוף האיסור ולא רק התרומות והמעשרות המעורבים בו), אבל "הקדושה" של תרומה הרי היא שפיר דבר חדש (דלא כהעיר"ט).

פרק כל כנויי י"ז סק"ד, קנ"ג.

מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין

ד' ביאורים בכמי שהורמו דמי: א', הרי זה כי טבל הוא במהותו תרומות ומעשרות וחולין מעורבין אלו באלו, ב', שמסתכלים כאילו כבר נעשית הפרשה, ג', שלעולם אין כאן עוד תרו"מ, רק שטבל עצמו יכול לקבל דינים של תרו"מ, ד', שהכוונה היא רק שכשיש לכהן טבל יש לו זכות לקבל את התרומה, ואת הזכות הזאת הרי הוא יכול להוריש לבן בתו ישראל. פרק ואלו נדרים ב' (קטע "גם יש לומר" ולהלן שם).

שיטת הרמב"ם שפוסק שמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין.

פרק ואלו נדרים ב' (קטע "הנה עיין בדף נ"ד" ולהלן שם).

הדרך שאפילו אם סוברים שמתנות שלא

הורמו כמי שהורמו דמיין, אבל לא שיין לומר אז שמעשר שני הוא ממון גבוה, אלא שיין לומר כן רק משעת הפרשה. פרק ואלו נדרים ב' (קטע "הנה עיין בדף נ"ד" ולהלן שם).

הדרך שאמרינן כמי שהורמו דמיין רק לענין דינים שהם מעצם התכלית והקיום דין של המתנות.

פרק ואלו נדרים ב' (קטע "מיהו לכאורה יש לומר" ולהלן שם).

הפרשה - דעת

הדרך שבתרומה הדעת של בעלים היא חלק מעצם מעשה הפרשה, ודלא כמו בקנינים שדעת בעלים היא רק תנאי המעכב בחלות הקנין.

פרק אין בין המודר כ"ד (קטע "מיהו הברכת שמואל").

בענין המתכוין לומר תרומה ואמר מעשר. פרק כל כנויי פ"ג סק"ב.

הפרשה - הדין שהפירות צריכים להיות שלו

בענין המפריש משלו על של חבירו. פרק אין בין המודר כ"ד.

הפרשה - המעשה

בענין אם הטעם למה אי אפשר להוסיף על תרומה ומעשר לאחר שהפריש הרי זה משום שלאחר שתרם ועישר כבר אין כאן טבל, ותרומה ומעשר אפשר להפריש רק מטבל, או האם נאמר גם דין של שיעור דהיינו שאי אפשר להפריש יותר מחלק עשירי.

פרק נערה המאורסה ד' סק"א (קטע "ולכאורה צ"ל"), סק"ב בהערה הראשונה (קטע ראשון), סק"ג סק"ד.

בענין אם בתרומה השירים צריכים להיות שוה פרוטה.

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "והנה עיין בתוס' בסד"ה מכלל").

הפרשה - זכות הכהן

בענין אם ע"י הפרשה הפירות נעשים ממון

כהנים ולויים, או האם הם נעשים הפקר לכהנים ולויים.
פרק ואלו נדריים ב' (קטע "והנה חזינן").

אכילת תרומה

בענין אם אכילת תרומה היא מצוה חיובית כמו אכילת קדשי קדשים, או האם היא רק בגדר מצוה קיומית, דהיינו שאם הוא אוכל הרי הוא מקיים מצוה אבל אין חיוב לאכול.
פרק כל כנויי נ"א.

מעשר שני ממון גבוה

בענין אם לפי התנא סובר שמעשר שני ורבעי הם ממון גבוה, שייך בהם בכל זאת מושג של בעלות מסוימת של האדם. ובענין גדר הזכות לאוכלו בירושלים.
פרק ואלו נדריים ב' (קטע "ברם לכאורה").

הדרך של הקו"ש שממון גבוה פירושו הוא שרק השוויות שייך לגבוה אבל הגוף שייך

להבעלים.

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ב בהערה.

ביאור הדינים שאם הוי ממון גבוה אי אפשר למוכרו או לקדש בו אשה, אבל אפשר להורישו והיורש מוסיף חומש (דברי הגר"ח ודברי הקו"ש).

פרק ארבעה נדריים - "הסוגיא של בר פדא" א' סק"ב בהערה, פרק ואלו נדריים ב' (קטע "ברם").

הדרך שאפילו אם סוברים שמתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמיין, אבל לא שייך לומר אז שמעשר שני הוא ממון גבוה, אלא שייך לומר כן רק משעת הפרשה.

פרק ואלו נדריים ב' (קטע "הנה עיין בדף נ"ד" ולהלן שם).

הסברא שהיותו ממון גבוה אינו בגדר קיום דינו של החפץ, ואין דבר זה מוסיף כלום בנוגע לקיום המצוה של הפרשת תרומות ומעשרות, אלא הרי זה דין צדדי הבא מזה שהוא מעשר שני.

פרק ואלו נדריים ב' (קטע "מיהו לכאורה יש לומר" ולהלן שם).

גמרות ומפרשים במס' נדרים שנזכרים שלא במקומם

- ב' ע"ב, ר"ן ד"ה כל כנויי (דבריו בענין מה הוא עיקר לשון נדר).
פרק ואלו מותרין כ"ז סק"א.
- ב' ע"א, בא"ד (לא גרע הסכמתם מהסכמת האומות).
פרק כל כנויי כ"ז.
- ב' ע"א, בא"ד (הרב יהודה ב"ר חסדאי).
פרק כל כנויי (כ"ו), קל"א.
- ב' ע"א, ר"ן ד"ה וחרמים.
פרק כל כנויי י"ט.
- ב' ע"א, רא"ש ד"ה כל (בענין מה הוא עיקר לשון נדר).
פרק כל כנויי י"ח סק"א.
- ב' ע"א, רא"ש ד"ה האומר לחבירו.
פרק כל כנויי פ"ג סק"ב (וקרן אורה על דבריו), פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" ג'.
- ב' ע"א, תד"ה כל (שגבי נזיר כו"ע סוברים שלשון אומות הן).
פרק כל כנויי כ"ג, ק"ל.
- ב' ע"א, תד"ה וחרמים.
פרק כל כנויי י"ט*.
- ב' ע"א, ריטב"א ד"ה כל (שיכול לומר שלא נתכוין להיד המוכיח).
פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי בריטב"א") סק"ג, י' סק"ג, נ"ט סק"א (קטע "ועל זה"), (קל"ו קטע "מיהו הנ"ל"), פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ד.
- ב' ע"ב, ר"ן ד"ה אידי.
פרק כל כנויי (נ"ו, קי"ט), פרק ואלו מותרין ט'.
- ב' ע"ב, רא"ש ד"ה לאפוקי שבועה.
פרק כל כנויי ט"ז סק"ג, נ"ג.
- ב' ע"ב, תד"ה ומ"ש (שאינן יד בשבועה).
פרק כל כנויי ח"א (קטע "והרמב"ם"), י' סק"ד (קטע "ועי"ז"), ל"ג, קמ"ז (קטע "ברם יש להעיר").
- ב' ע"ב, רא"ש בפסקיו בסוף סי' ב' (בענין האומר אני נודר וכו').
פרק כל כנויי קי"ט.
- ב' ע"ב, שט"מ ד"ה נדר בשם הרא"ם (שנזירות הוא איסור גברא).
פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "וכן איתא בשט"מ כאן").
- ב' ע"ב, שט"מ ד"ה וז"ל הריטב"א בשם הריטב"א (שנזירות הוא איסור גברא).
פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "וכן איתא בריטב"א").
- ג' ע"א, מקיש נזירות לנדרים ונדרים לנזירות, מה נזירות עשה בו ידות נזירות כנזירות, אף נדרים עשה בהם ידות נדרים כנדרים.
פרק כל כנויי א' סק"ח.
- ג' ע"א, דברי המאירי שלשון אומות הוא לאו דוקא, אלא הכוונה היא לעמי הארץ ישראלים.
פרק כל כנויי ה' (קטע "ברם המאירי").
- ג' ע"א, שט"מ ד"ה אין לי.
פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "וכן איתא בשט"מ בדף ג'").
- ד' ע"א, הריני נזיר אפילו מן חרצן הוי נזיר לכל וכו' אלא לר"ש דאמר וכו'.
פרק ואלו נדרים א' (קטע "והנה עי' בנזיר").
- ד' ע"א, רא"ש ד"ה נזיר טהור.
פרק כל כנויי ל"ט סק"ג.

ד' ע"ב, ר"ן ד"ה תיתי במה מצינו מגדרים. פרק כל כנויי ע"ב.

ד' ע"ב, ר"ן ד"ה משום דלית לי קיצותא. פרק כל כנויי ט"ז סק"ה.

ד' ע"ב, תד"ה למה לי היקשא. פרק כל כנויי מ"ח.

ה' ע"א, ר"ן ד"ה דאמר ר' יוסי וכו'. פרק כל כנויי נ"ז (קטע "והנה הנ"ל"), פרק אין בין המודר א' (קטע "והנה כבר הבאנו"), פרק השותפין א' סק"ג, י"ג סק"ב.

ה' ע"א, רא"ש ד"ה אבל אמר מודרני ממך. פרק כל כנויי ס"ו סק"ג.

ה' ע"ב, שמואל מוקים לה למתני כר' יהודה וכו', לימא בפלוגתא דר' יהודה ורבנן קמיפלגי. פרק כל כנויי ס"ח סק"ב (קטע "מיהו אם נאמר").

ה' ע"ב, ר"ן המשך ד"ה אלא הכי אתמר. פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ולהלן"), נ"ה (קטע "והנה הר"ן"), ס"ו סק"א סק"ג, פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "ושוב כתב" ולהלן שם).

ה' ע"ב, תד"ה ליתני (קושיית הריצב"א). פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי' בדרף ה'").

ה' ע"ב, בא"ד (התירוץ על קושיית הריצב"א). פרק כל כנויי קי"ט.

ה' ע"ב, בא"ד (סוף דבריהם). פרק כל כנויי נ"ה (קטע "מיהו").

ה' ע"ב, תד"ה מתני קשיתי. פרק כל כנויי נ"ה (קטע אחרון).

ו' ע"ב, בעי רב פפא יש יד לקידושין או לא. פרק כל כנויי א' סק"ז סק"י, ז' סק"ב (קטע אחרון), ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), י' סק"ד (קטע "אולם").

ו' ע"ב, תוס' על הנ"ל. פרק כל כנויי א' סק"ז.

ו' ע"ב, בעי רב פפא יש יד לפאה או אין יד לפאה.

פרק כל כנויי י' סק"ד (קטע "אולם").

ז' ע"א, יש יד לצדקה או אין יד לצדקה, וקושיית הגליון הש"ס שם.

פרק כל כנויי ע"ח (קטע "והנה עיין בר"ן"), ע"ט.

ז' ע"א, עוד בענין יש יד לצדקה או אין יד לצדקה.

פרק כל כנויי ק"א (קטע אחרון).

ז' ע"א, ר"ן ד"ה הפקר (שיש יד בשבועה). פרק כל כנויי (ח' סק"א סק"ד), (ח"א*), י' סק"ד (קטע "ועי"ז"), (ט"ז סק"ב "קטע וכן איתא בשט"מ בדרף ג"ג"), ל"ג, (ק"א קטע "וגם קושיא"), קמ"ז (קטע "ברם יש להעיר").

ח' ע"א, לזרוזי נפשי.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע "והנה הבית הלוי").

ח' ע"א, ר"ן ד"ה והלא מושבע ועומד מהר סיני הוא (הראשון).

פרק כל כנויי קי"ח סק"א (קטע ראשון), פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע "מיהו לכאורה").

ח' ע"א, ר"ן ד"ה הא קמ"ל.

פרק כל כנויי קי"ח סק"א (קטע "והנה לכאורה") סק"ג.

ח' ע"א, רא"ש ד"ה אלא הא קא משמע לן.

פרק כל כנויי קי"ח סק"א (קטע ראשון), פרק ואלו מותרין י"ג.

ח' ע"א, רא"ש ד"ה הא קא משמע לן.

פרק כל כנויי קי"ח סק"ג.

ח' ע"ב, ר"ן ד"ה שמע מינה לא יאלי.

פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה הט"ז").

ח' ע"ב, ר"ן ד"ה ושמתא (שנידוי מיקרי נדר).

פרק כל כנויי א' סק"ה.

ד' ע"ב, ר"ן ד"ה תיתי במה מצינו מגדרים. פרק כל כנויי ע"ב.

ד' ע"ב, ר"ן ד"ה משום דלית לי קיצותא. פרק כל כנויי ט"ז סק"ה.

ד' ע"ב, תד"ה למה לי היקשא. פרק כל כנויי מ"ח.

ה' ע"א, ר"ן ד"ה דאמר ר' יוסי וכו'. פרק כל כנויי נ"ז (קטע "והנה הנ"ל"), פרק אין בין המודר א' (קטע "והנה כבר הבאנו"), פרק השותפין א' סק"ג, י"ג סק"ב.

ה' ע"א, רא"ש ד"ה אבל אמר מודרני ממך. פרק כל כנויי ס"ו סק"ג.

ה' ע"ב, שמואל מוקים לה למתני כר' יהודה וכו', לימא בפלוגתא דר' יהודה ורבנן קמיפלגי. פרק כל כנויי ס"ח סק"ב (קטע "מיהו אם נאמר").

ה' ע"ב, ר"ן המשך ד"ה אלא הכי אתמר. פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ולהלן"), נ"ה (קטע "והנה הר"ן"), ס"ו סק"א סק"ג, פרק ואלו מותרין כ"ז (קטע "ושוב כתב" ולהלן שם).

ה' ע"ב, תד"ה ליתני (קושיית הריצב"א). פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי' בדרף ה'").

ה' ע"ב, בא"ד (התירוץ על קושיית הריצב"א). פרק כל כנויי קי"ט.

ה' ע"ב, בא"ד (סוף דבריהם). פרק כל כנויי נ"ה (קטע "מיהו").

ה' ע"ב, תד"ה מתני קשיתי. פרק כל כנויי נ"ה (קטע אחרון).

ו' ע"ב, בעי רב פפא יש יד לקידושין או לא. פרק כל כנויי א' סק"ז סק"י, ז' סק"ב (קטע אחרון), ח' סק"א (קטע "מיהו באמת"), י' סק"ד (קטע "אולם").

ו' ע"ב, תוס' על הנ"ל. פרק כל כנויי א' סק"ז.

ט' ע"א, כנדרי רשעים נדר בנזיר ובקרבת
ובשבועה (שיש יד בשבועה).

פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע
"והרמב"ם"), י' סק"ד (קטע
"ועי"ז"), ט"ז סק"ב (קטע "וכן
איתא בשט"מ בדף ג'"), ל"ג,
(ק"א קטע "וגם קושיא"), קמ"ז
(קטע "ברם יש להעיר").

ט' ע"א, ר"ן ד"ה כנדבותם.
פרק כל כנויי פ"ג סק"ב (קטע
"ובסק"ב").

ט' ע"ב, ר"ן ד"ה נדבה נמי וכו'.
פרק כל כנויי א' סק"ב.

ט' ע"ב, ר"ן ד"ה כהלל הזקן.
פרק כל כנויי קי"ח סק"א (קטע
"מיהו זה סותר") סק"ג.

ט' ע"ב, רא"ש ד"ה מ"ש נדר.
פרק כל כנויי א' סק"ב.

ט' ע"ב, רא"ש ד"ה כהלל הזקן.
פרק כל כנויי קי"ח סק"ג.

ט' ע"ב, תוס' ד"ה כהלל הזקן.
פרק כל כנויי קי"ח סק"ה (קטע
אחרון).

י' ע"א, האומר קונם קונח וכו'.
פרק כל כנויי ד' - ו', כ"ה.

י' ע"א, מחלוקת רבי יוחנן וריש לקיש.
פרק כל כנויי ד' - ו', כ"ז.

י' ע"א, רא"ש ד"ה לשון אומות הם.
פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע
"מיהו מדברי הרא"ש").

י' ע"א, רא"ש ד"ה לשון שבדו להם
חכמים.

פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע "ועי'
גם ברא"ש"), ה' (קטע "וכהדר").

י' ע"א, רא"ש ד"ה מ"ד כנויי כינויין וכו'.
פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע
אחרון) סק"ב.

י' ע"א, תד"ה דניירות.
פרק כל כנויי קט"ו סק"א, ק"כ.

י' ע"ב, כינויי כינויים.

פרק כל כנויי ד' סק"א (קטע "ועוד
קשה" ולהלן שם), ח' סק"א (קטע
"וגם התוס' רי"ד").

י' ע"ב, קינמא מאי וכו'.
פרק כל כנויי ו' סק"ה.

י' ע"ב, נדר במוהי.
ה' (קטע "ועי' בפ"ב").

י' ע"ב, כאימרא כדירים וכו'.
פרק כל כנויי א' סק"ד, ג' סק"א
(קטע "מיהו לכאורה"), קל"ז סק"ב.

י' ע"ב, ר"ן ד"ה מתני' לחולין.
פרק ואלו מותרין כ"ז סק"א.

י' ע"ב, ריטב"א ד"ה מתני' לחולין.
פרק ואלו מותרין כ"ז סק"ב.

י"א ע"א, ר"ן ד"ה כאימרא.
פרק ואלו מותרין כ"ז סק"ג.

י"ב ע"א, כחלת אהרן וכתרומתו.
פרק כל כנויי י"ז סק"ד.

י"ב ע"א, ר"ן המשך ד"ה בעיקרו (ועוד
ראשונים שם).

פרק כל כנויי קמ"ב סק"ד.

י"ב ע"א, רא"ש ד"ה כחלת.
פרק כל כנויי קנ"ג (קטע "ולהלן").

י"ב ע"א, תד"ה אבל נותר.
פרק כל כנויי קמ"ח סק"ג (קטע
אחרון).

י"ב ע"א, תוס' ד"ה כחלת.

פרק כל כנויי קנ"ג (קטע "וע"ע").

י"ב ע"א, קרן אורה ד"ה כחלת אהרן וכו'.
פרק כל כנויי קמ"ח סק"ב.

י"ג ע"א, מרבה אני חטאת ואשם שהוא
מתפיס בנדר.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ט, מ"ג
(קטע "והנה נידון זה"), קל"ז
סק"ב, ק"מ, קנ"ד, קנ"ה, קנ"ה*
סק"ד, קנ"ו.

י"ג ע"א, ומוציא אני את הבכור שהוא
קדוש ממעי אמו.

פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע
אחרון).

י"ג ע"ב, רשב"א (שמה שנדר חל מדרבנן על דבר שאין בו ממש הרי זה רק כשאסור על עצמו אבל לא על אחרים).
 פרק ואלו מותרין ה' (קטע "ובירו") וקטע "מיהו יש לפקפק").

י"ג ע"ב, ריטב"א ד"ה חולין שאוכל לך וכו' שהטעם למה לא מהני התפסה בדבר האסור הרי זה כי הוי איסור גברא.
 פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע "והנה הריטב"א"), י"ז סק"ב (קטע "מיהו יש הרבה"), כ"א סק"א.

י"ג ע"ב, ריטב"א ד"ה ודין נדר על נדר. פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ולהלן").

י"ד ע"א, ר"ן ד"ה אמר קרא כי ידור נדר, וביאור הדרשה שם.
 פרק כל כנויי ב' סק"ד סק"ז, ג' סק"א (קטע "ועי' בר"ן").

י"ד ע"א, תד"ה ההיא.
 פרק כל כנויי י"ז סק"ב (קטע "וכן סוכרים").

י"ד ע"א, דברי הרמב"ן והריטב"א והנ"י בענין אם רבא שסובר שלא מהני התפסה בשבועה מודה שמהני התפסה בנדר.
 פרק כל כנויי ב**ג', ג' סק"א (קטע "והנה עי' בר"ן), י"ז * סק"ג.

י"ד ע"א, דברי המאירי בשם גדולי הרבנים בענין נדר בלשון איסור גברא.
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (קטע "ובאמת").

י"ד ע"א, שט"מ בד"ה מנא הני מילי בשם שיטה והרי"ן (בענין נדר בלשון איסור גברא).
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (קטע "ובאמת").

י"ד ע"ב, ר"ן ד"ה הכי גרסינן (דברי הראב"ד).
 פרק כל כנויי קמ"ב סק"א סק"ב.

ט"ו ע"א, ר"ן ד"ה הלכה.
 פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג', פרק השותפין ט"ו (קטע אחרון).

ט"ו ע"ב, שט"מ ד"ה והא וכו' בשם הרא"ם ובשם שיטה.
 פרק ואלו מותרין ט' (קטע "והנה עי' בשט"מ").

ט"ז ע"א, ריטב"א ד"ה וגרסינן נמי התם וכו'.
 פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "וברף ט"ז").

ט"ז ע"א, נ"י ד"ה וחומר.
 פרק כל כנויי י"ז סק"ב (קטע "והרמב"ן").

ט"ז ע"ב, אבל מיחל הוא לחפצי שמים.
 פרק כל כנויי צ"ה.

ט"ז ע"ב, וכי מצות ליהנות ניתנו.
 פרק ואלו מותרין ד' סק"ב.

ט"ז ע"ב, ישיבת סוכה עלי.
 פרק ואלו מותרין ד' סק"א (קטע "והנה גם הרשב"א").

ט"ז ע"ב, מפרש ד"ה אמר אביי.
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (סוף קטע ראשון).

ט"ז ע"ב, ר"ן ד"ה אלא אמר רבא.
 פרק כל כנויי כ"א סק"ד, פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

ט"ז ע"ב, תד"ה הא דאמר וכו' (בענין שבועה בלשון נדר).
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (קטע "ועי' בתוס").

ט"ז ע"ב, בא"ד (שבשבועות נאמר דין ידות).
 פרק כל כנויי ח** (קטע "והרמב"ם"), י' סק"ד (קטע "ועי"ז"), ל"ג, קמ"ז (קטע "ברם יש להעיר").

ט"ז ע"ב, לשון הרמב"ן בהלכותיו (שנדר בלשון שבועה "לא גרע מידות").
 פרק כל כנויי כ"א סק"ב (קטע אחרון).

ט"ז ע"ב, רא"ש בסי' ז' (בענין שבועה בלשון נדר ונדר בלשון שבועה).
 פרק כל כנויי כ"א סק"ז.

י"ג ע"ב, רשב"א (שמה שנדר חל מדרבנן על דבר שאין בו ממש הרי זה רק כשאסור על עצמו אבל לא על אחרים).
 פרק ואלו מותרין ה' (קטע "ובירו") וקטע "מיהו יש לפקפק").

י"ג ע"ב, ריטב"א ד"ה חולין שאוכל לך וכו' שהטעם למה לא מהני התפסה בדבר האסור הרי זה כי הוי איסור גברא.
 פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע "והנה הריטב"א"), י"ז סק"ב (קטע "מיהו יש הרבה"), כ"א סק"א.

י"ג ע"ב, ריטב"א ד"ה ודין נדר על נדר. פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ולהלן").

י"ד ע"א, ר"ן ד"ה אמר קרא כי ידור נדר, וביאור הדרשה שם.
 פרק כל כנויי ב' סק"ד סק"ז, ג' סק"א (קטע "ועי' בר"ן").

י"ד ע"א, תד"ה ההיא.
 פרק כל כנויי י"ז סק"ב (קטע "וכן סוכרים").

י"ד ע"א, דברי הרמב"ן והריטב"א והנ"י בענין אם רבא שסובר שלא מהני התפסה בשבועה מודה שמהני התפסה בנדר.
 פרק כל כנויי ב**ג', ג' סק"א (קטע "והנה עי' בר"ן), י"ז * סק"ג.

י"ד ע"א, דברי המאירי בשם גדולי הרבנים בענין נדר בלשון איסור גברא.
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (קטע "ובאמת").

י"ד ע"א, שט"מ בד"ה מנא הני מילי בשם שיטה והרי"ן (בענין נדר בלשון איסור גברא).
 פרק כל כנויי כ"א סק"ה (קטע "ובאמת").

י"ד ע"ב, ר"ן ד"ה הכי גרסינן (דברי הראב"ד).
 פרק כל כנויי קמ"ב סק"א סק"ב.

ט"ו ע"א, ר"ן ד"ה הלכה.
 פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג', פרק השותפין ט"ו (קטע אחרון).

ט"ז ע"ב, קרבן נתנאל שם באות ס', ותפארת שמואל שם.

פרק כל כנויי כ"א סק"ז, קי"ט.

ט"ז ע"ב, שט"מ ד"ה וכי מצות ליהנות ניתנו.

פרק ואלו מותרין ד' סק"א (קטע "ועי גם").

ט"ז ע"ב, שט"מ ד"ה וגרסינן נמי התם (בשם רנב"י).

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ובדף ט"ז").

י"ז ע"א, מה הטבה רשות אף הרעה רשות וכו'.

פרק כל כנויי צ"ה (קטע "ובשבועות").

י"ז ע"א, חד קרא למיפטר' מקרבן שבועה וחד למיפטר' מן לאו דשבועה.

פרק כל כנויי צ"ו (קטע "ועוד דהא").

י"ז ע"א, שבועה שלא אוכל, שבועה שלא אוכל, ואכל, אינו חייב אלא אחת (ודברי הר"ן והרא"ש על זה).

פרק כל כנויי צ"ז* (קטע אחרון).

י"ז ע"א, תד"ה יש נדר.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ג (קטע אחרון).

י"ז ע"א, ריטב"א ד"ה מתניתין.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ובדף י"ז ע"א בשט"מ").

י"ז ע"א, שט"מ ד"ה הך קרא.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ובדף י"ז ע"א בשט"מ").

י"ז ע"א, שט"מ ד"ה מתני' וכו' בשם רנב"י.

פרק כל כנויי ט"ז סק"ב (קטע "ובשט"מ") סק"ג (קטע אחרון).

י"ח ע"א, הסוגיא של אין נזירות חל על נזירות.

פרק כל כנויי ל"א, ל"ב.

י"ח ע"א, ר"ן ד"ה הלכך.

פרק כל כנויי א' סק"ד, י"ז סק"ב (קטע "והר"ן"), י"ז* סק"א, ק"א (קטע "והנה לכאורה").

י"ח ע"א, ריטב"א ד"ה גמ' אמר רבא (שב"ש) שבועה שלא אוכל, שבועה שלא אוכל, קודם ששאל על הראשונה הרי השני נקראת שבועת שוא.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"א (קטע "מיהו הבית הלוי").

י"ח ע"א, קרן אורה ד"ה אם נשאל.

פרק ואלו מותרין כ"ב סק"ד.

י"ח ע"ב, סתם נדרים להחמיר.

פרק כל כנויי ב' סק"א, ו' סק"ה, ז' סק"ב (קטע "ועי בריטב"א"), נ"ז, נ"ח, ע"א סק"ב (קטע "ולכאורה"), קל"ו (קטע "ובאמת"), קל"ז סק"א, קל"ט, קנ"א, פרק ואלו מותרין כ"ה - כ"ח.

י"ח ע"ב, חרם של כהנים.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי בריטב"א").

י"ח ע"ב, הרי עלי כמעשר.

פרק כל כנויי קנ"ה* (קטע אחרון), קנ"ו.

י"ח ע"ב, ר"ן ד"ה מתני' סתם נדרים.

פרק כל כנויי ע"א סק"ב (קטע "מיהו ראייתנו"), פרק ואלו מותרין כ"ו, כ"ז בתחילתו (קטע "והנה כל דברינו"), סק"א.

י"ח ע"ב, רא"ש ד"ה מתני'.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "מיהו להלן"), נ"ח, ע"א סק"ב (קטע "מיהו ראייתנו"), פרק ואלו מותרין כ"ו, כ"ז.

י"ח ע"ב, ריטב"א ד"ה וסופא.

פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ונבאר" וקטע "ועי בכרכ"ש"), פרק ארבעה נדרים - "בענין נדרי זרוזין" סק"ד (קטע אחרון), פרק ארבעה נדרים - "בענין דיתר חכם" סק"ב.

י"ח ע"ב, ריטב"א ד"ה ואם בשל.
פרק כל כנויי י"ז סק"ד, קנ"ג
(קטע "וע"ע בריטב"א").

י"ח ע"ב, תוס' רי"ד אות י"ז.
פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי'
בדף ה'").

י"ט ע"א, ר"ן ד"ה ואילו על ספקו.
פרק כל כנויי נ' (קטע "ונראה
לומר עוד").

י"ט ע"ב, תד"ה על ספיקו.
פרק כל כנויי נ' (קטע "ותוס'
בנזיר").

כ' ע"א, אלא בחרמו של ים.
פרק כל כנויי ז' סק"ב (קטע "ועי'
בריטב"א"), ע"א סק"ב (קטע
"ולכאורה").

כ"א ע"ב, ר"ן ד"ה אין חכם מתיר.
פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ח.

כ"א ע"ב, רשב"א ד"ה א"ל אלו.
פרק ארבעה נדרים - בענין פותחין
בחרטה סק"ו.

כ"א ע"ב, שט"מ ד"ה אמרו לו.
פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ג.

כ"ב ע"א, ר"ן ד"ה כנדר רשעים.
פרק כל כנויי קט"ו סק"ב.

כ"ב ע"ב, מרי כולא לא טעימנא.
פרק כל כנויי ח' (קטע ראשון)
ולהלן שם.

כ"ב ע"ב, ר"ן ד"ה אמר רבא.
פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ז.

כ"ב ע"ב, רא"ש בסי' ג' (שג' הדיוטות לא
יתירו במקום יחיד מומחה משום כבודו).
פרק כל כנויי קי"ג (קטע אחרון).

כ"ב ע"ב, רשב"א ד"ה נפק, ומאירי

(שמביאים סוברים שת"ח מתיר לעצמו ע"י
פתח ורק ע"י חרטה אינו מתיר לעצמו).
פרק ארבעה נדרים - "בענין היתר
חכם" סק"ג.

כ"ה ע"ב, ר"ן ד"ה וב"ה.
פרק ואלו נדרים א' בההערה השני'.

כ"ז ע"א, ר"ן לפני ד"ה מתני'.
פרק ארבעה נדרים - פותחין
בחרטה סק"א (קטע אחרון), פרק
ואלו נדרים א' (קטע אחרון).

כ"ח ע"א, באומר בלבו היום.
פרק כל כנויי ז' סק"ג בההערה
השני', פרק ארבעה נדרים - "בענין
נדרי זרוזין" סק"ה.

כ"ט ע"א, ר"ן המשך ד"ה וכתב הרשב"א
וכו' (בסופו).
פרק כל כנויי פ"ו סק"א.

כ"ט ע"א, ר"ן ד"ה וכי קדושה שבהן להיכן
הלכה.

פרק כל כנויי ג' סק"ב (קטע
"אמנם"), פרק אין בין המודר ב'
סק"א (סוף קטע "והנה כדי ליישב"),
י"ז סק"א (קטע "מיהו לכאורה").

כ"ט ע"ב, שמהני הקדש לאחר ל'.
פרק ואלו מותרין י"ב (קטע "מיהו
לפי הצד").

כ"ט ע"ב, ר"ן ד"ה הכא שאני וכו'.

פרק אין בין המודר י"ג סק"ד.

כ"ט ע"ב, רשב"א ד"ה יתבי וקאמרי.
פרק כל כנויי פ"ו סק"א.

ל' ע"א, קרן אורה ד"ה תפשוט (שנוקט
דמהני מה שבידו לעשותו שלו אפילו אם
עכשיו אינו בעלים).

פרק אין בין המודר י"ג סק"א.

ל"ב ע"ב, תד"ה אין.

פרק השותפין ג' (סוף קטע "והנה
עי' בב"ב").

ל"ג ע"א, מכלל דרישא אע"פ שאין משכירין.
פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע
"והנה עיין בסוגיית").

ל"ג ע"א, מקום שנטולין עליי שכר תפול הנאה להקדש.

פרק כל כנויי ג' סק"ב, פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב"), י"ז סק"ג (קטע "עוד הבאנו"), פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

ל"ג ע"א, ופורע את חובו, אברוחי ארי. פרק אין בין המודר ב' סק"ב.

ל"ג ע"א, ר"ן המשך ד"ה אפילו ויתור. פרק השותפין א' סק"א (קטע ג"י).

ל"ג ע"א, רא"ש ד"ה תפול הנאה לקדש. פרק כל כנויי ג' סק"ב, פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב"), (פרק השותפין י"ד קטע אחרון).

ל"ג ע"א, תוס' ד"ה מאן תנא. פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע אחרון).

ל"ג ע"א, שט"מ ד"ה פסקא וכו' בשם הרא"ם.

פרק אין בין המודר ב' סק"ב.

ל"ג ע"ב, מפרש ד"ה פרוטה דרב יוסף לא שכח.

פרק כל כנויי ג' סק"ב בההערה.

ל"ד ע"ב, ר"ן ד"ה אמר רבא וכו', ופי' הרא"ש (בענין הציור של היתה לפניו ככר של הפקר).

פרק ארבעה נדרים - "הסוגיא של בר פדא" י"ב (קטע "והנה הבית הלוי").

ל"ד ע"ב, תד"ה היתה.

פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה עי' בשבועות"), י"ח.

ל"ד ע"ב, ככרי עליך ונתנה לו במתנה. פרק השותפין י"ב סק"א.

ל"ה ע"א, בענין מעילה בקונמות (קונם כללי ופרטי), פדיון, ויציאה לחולין ע"י מעילה.

פרק כל כנויי ג' סק"א (קטע "והנה הריטב"א") סק"ב (קטע "שו"ר"), י"ז סק"ג, פרק ואלו מותרין ג' (קטע ראשון ולהלן שם), פרק אין בין המודר ב' סק"א, י"ז - כ', פרק השותפין י"ד (קטע אחרון).

ל"ה ע"א, למעול נותן הא לא אסירא עליי. פרק כל כנויי א' סק"ג, פרק ואלו מותרין ג', פרק השותפין ט"ו (קטע אחרון).

ל"ה ע"א, ר"ן ד"ה תפול הנאה להקדש. פרק כל כנויי ג' סק"ב, פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה כדי ליישב"), י"ז סק"ג, (פרק השותפין י"ד קטע אחרון).

ל"ה ע"ב, ומקריב עליו וכו', ודברי הר"ן ותוס' על זה.

פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

ל"ה ע"ב, ר"ן ד"ה ומלמדו מדרש. פרק אין בין המודר ו' סק"ז.

ל"ט ע"א, דלא אדרי' מן חיותי'. פרק השותפין ט' סק"א (קטע "והט"ז").

ל"ט ע"א, חלה בנו וכו'.

פרק השותפין ט' סק"א (קטע "והט"ז").

מ"ג ע"ב, המפקיר את שדהו כל שלשה ימים יכול לחזור בו וכו', ודברי הר"ן והרא"ש על זה.

פרק כל כנויי פ"ב סק"ג סק"ו (קטע "גי").

מ"ה ע"ב, ר"ן ד"ה השותפין.

פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א" ולהלן שם).

מ"ה ע"ב, ר"ן ד"ה רבי אליעזר בן יעקב. פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א" ולהלן שם).

מ"ה ע"ב, תוס' רעק"א על משניות.

פרק אין בין המודר א' (קטע "ומדברי רעק"א" ולהלן שם).

מ"ו ע"א, קונם לביתך שאני נכנס וכו'.
 פרק אין בין המודר י"ד, ט"ו, ט"ז.
 מ"ו ע"א, ר"ן ד"ה ושניהם אסורין.
 פרק השותפין ג' (קטע "ולכאורה נראה").
 מ"ו ע"ב, אבל יש בה כדי חלוקה דברי הכל אסור.
 פרק השותפין ה' (קטע "ועכ"פ").
 מ"ו ע"ב, ר"ן ד"ה אבל יש בה דין חלוקה. פרק אין בין המודר ט"ז.
 מ"ו ע"ב, ר"ן ד"ה היכי דמי.
 פרק אין בין המודר י"ג סק"ב, פרק השותפין ח'.
 מ"ו ע"ב, רא"ש ד"ה מחלוקת שיש בה כדי חלוקה.
 פרק השותפין ה' (קטע "מיהו הרא"ש").
 מ"ו ע"ב, רשב"א ד"ה ואמר רב הונא.
 פרק השותפין ה' (קטע "מיהו הרא"ש").
 מ"ו ע"ב, רשב"א ד"ה וכן שדך.
 פרק אין בין המודר י"ד (קטע "והנה לכאורה"), ט"ו.
 מ"ז ע"א, אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו.
 פרק אין בין המודר י"ד (קטע ראשון).
 מ"ט ע"א, בנדריים הלך אחר לשון בני אדם.
 פרק כל כנויי ו' סק"ח סק"ט.
 נ"ב ע"ב, רא"ש סי' ג'.
 פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ה, פרק נערה המאורסה ג' (קטע "בי").
 נ"ג ע"א, מהו דתימא איזיל בתר רובא קמ"ל.
 פרק ואלו מותרין כ"ח (קטע "והנה הב"י").
 נ"ט ע"א, מאירי סד"ה ותי'.
 פרק ארבעה נדריים - בענין פותחין בחרטה סק"ז.

ס"ד ע"ב, ר"ן ד"ה ירושלמי.
 פרק ארבעה נדריים - בענין פותחין בחרטה סק"ה.
 ס"ה ע"א, בענין הא שחזקיהו היתר את נדרו שלא לספר שנבוכדנצר אכל ארנבת.
 פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ו (קטע "וכבר").
 ס"ח ע"א, בעל מיגז גיזו.
 פרק כל כנויי קנ"ב (קטע "והנה עיין בשבועות"), פרק ואלו מותרין כ"ב סק"א, פרק ארבעה נדריים - היתר חכם סק"ז (קטע "עכ"פ" וקטע "אלא"), פרק ואלו נדריים א' (קטע "ואולי" ולהלן שם).
 ס"ח ע"א, ר"ן ד"ה לומר.
 פרק כל כנויי נ"ב, פרק נערה המאורסה א'.
 ס"ח ע"א, ר"ן ד"ה ואי אמרת מקלש קליש (וגליון הש"ס על דבריו).
 פרק אין בין המודר ב' סק"א (קטע "והנה עי' בשבועות"), י"ח.
 ס"ט ע"א, בעי רבה קיים ליכי קיים ליכי וכו' ת"ש דאמר רבא וכו'.
 פרק ואלו מותרין כ"ב (קטע ראשון ולהלן שם), כ"ג (קטע ראשון ולהלן שם).
 ע"ג ע"ב, כדרב פנחס משמי' דרבא וכו'.
 פרק נערה המאורסה א' (קטע "והנה יש לתלות" וקטע "ולכאורה יש להוכיח").
 ע"ח ע"א, שלומדים מקראי שהתרת נדריים הוא ע"י יחיד מומחה או ג' הדיוטות.
 פרק כל כנויי צ"ד.
 ע"ט ע"א, אבל אינו יודע שיש מפירין.
 פרק נערה המאורסה ב'.
 ע"ט ע"א, ר"ן ד"ה הפר בלבנו.
 פרק נערה המאורסה ב'.
 ע"ט ע"א, ר"ן ד"ה נשאלין.
 פרק נערה המאורסה ב'.

פ"א ע"ב, ר"ן ד"ה ירושלמי.
פרק ואלו מותרין ג' (קטע "והנה
הר"ן" ולהלן שם), פרק ארבעה
נדריים - "בענין היתר חכם" סק"ו.

פ"ג ע"א, ר"ן ד"ה דלמא וכו' ויתר
הראשונים (שכשהגמ' אומרת "דילמא"
הכוונה יכולה להיות בתורת ודאי).
פרק כל כנויי ס"ו סק"א.

פ"ה ע"א, ר"ן ד"ה ומהא שמעינן.
פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר
חכם" סק"י.

פ"ה ע"א, ר"ן ד"ה ואני מסתפק.
פרק כל כנויי פ"ב סק"ו (קטע "ב").

פ"ו ע"ב, אלא אמר רב אשי שאני קונמות

דכי קדושת הגוף דמי, ודברי המפרש והר"ן
והרא"ש ותוס' על זה.
(פרק כל כנויי ג' סק"ב), פרק אין
בין המודר י"ז, י"ט.

פ"ה ע"א, ר"ן ד"ה ומהא שמעינן.
פרק ארבעה נדריים - "בענין היתר
חכם" סק"י.

פ"ה ע"א, ר"ן ד"ה ואני מסתפק.
פרק כל כנויי פ"ב סק"ו (קטע "ב").

פ"ו ע"ב, אלא אמר רב אשי שאני קונמות
דכי קדושת הגוף דמי, ודברי המפרש והר"ן
והרא"ש ותוס' על זה.
(פרק כל כנויי ג' סק"ב), פרק אין
בין המודר י"ז, י"ט.